

Kızıl Bayrak

**Zamlar, işten atmalar,
sefalet ücretleri,
kölelik yasaları...**

ZALIMIN ZULMÜNE KARŞI
ESEN YURT BELEDİYESİNDE
141.GÜN...

**Sermayenin
saldırılarına karşı
mücadeleye!**

İÇİNDEKİLER

TEKEL direnişi kritik bir döneme giriyor...	3
2009'da sınıf hareketi...	4-5
Zamlara ve sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadeleye!	6
Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!	7
Sağlıkta yıkımı durdurmak için örgütlü mücadeleyi büyütelim!	8
Polis terörü ve cinayetleri protesto ediliyor...	9
"Polis cinayetlerine ve terörüne son!"	10
TEKEL işçisinden "direnişe devam" kararı.....	11
TEKEL Direnişi ile Dayanışma Komitesi kuruldu!	12
4 / C mağduru bir TEKEL işçisiyle konuştuk...	13
Esenyurt'ta işçiler mücadele ve örgütlenmeyi tartıştı	14
Sınıf hareketinden.....	15
TKİP III. Kongresi	
Açılış Konuşması.....	16-19
Kapitalizmin küresel krizinin dalgaları 2010'da da yayılmaya devam edecek.....	20
Gençlik 2010'da düzen karşıtı mücadeleyi büyütmelidir!	21
Ekim Gençliği'nden polis terörü karşıtı çalışmalar.....	22
Emekçi Kadın Komisyonları'ndan çağrı.....	23
2009 yılında emekçi kadınlar için yoksulluk, yıkım ve şiddet vardı... . . .	24
Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları'nın TMMOB'daki seçim sürecine dair açıklaması....	25
Emperyalist savaş makinesi namluları Yemen halkına çevirdi!	26
Kitle hareketi İran'daki Mollalar rejimini sarsıyor.....	27
2010'a girerken - M. Can Yüce	28
Edirne'de polis terörü ve linç girişimi .	29
Silahı tutan bilek değil yürektir!....	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak'tan

Sermaya sınıfı yeni yıla yeni saldırılarla girdi. 2010 Bütçesi'ni Meclis'ten geçiren sermaye hükümeti hiç zaman kaybetmeden saldırılarını kaldığı yerden sürdürdü. 31 Aralık günü yapılan zamlarla işçi ve emekçiler bir kez daha zam ve vergiler yoluyla soyulmaya devam edildi. Bu saldırıların 2010 yılını boydan boya keseceğini söylemek yanlış olmayacaktır.

İşçi ve emekçiler de 2010 yılını mücadele ve direnme ruhuyla karşıladılar. İstanbul itfaye çalışanları ve TEKEL işçileri yeni yıla adım atarken direnme ve kazanma ruhuyla mücadelelerini kararlıkla sürdüreceklerini dosta-düşmana ilan ettiler.

TEKEL işçileri 6 Ocak günü yapılan bir referandumla direnişe devam kararı verdiler. Kuşkusuz TEKEL işçisinin iradesini direnme kararlılığı yönünde kullanması direniş payına önemli bir kazanımdır. Ancak bu adım aynı zamanda sendika bürokratlarının direnişi zaman içinde etkisizleştirerek sorumluluktan kaçmanın da bir ön hazırlığı olarak görülmelidir. Sendika bürokratları böylece muhtemel bir ihanetin yolunu bu referandum aracılığıyla düzlemeye ve ihanetinin hesabını vermektan kurtulmaya çalışmaktadır.

Bu kirlili hesapların tutup tutmayacağını bugünden söylemek mümkün değildir. Bugün aslanan direnen işçi ve emekçilerle eylemli sınıf dayanışmasının yüklediği görev ve sorumluluklarla sürece yüklenmektedir.

TEKEL işçilerinin direnişi yeni ve kritik bir safhaya girmiş bulunuyor. Sermaye hükümeti TEKEL işçilerinin kararlı direnişi karşısında geri adım atmaya pek niyetli görünmüyor. Kuşkusuz işçi ve emekçi düşmanı bir hükümetten böyle bir "açılım" beklemek boşanadır. Zira bu hükümetin tüm misyonu sermaye sınıfı ve emperyalist merkezlerin çıkarlarına hizmet etmektir. Onun varlık nedeni sermaye sınıfının çıkarlarını kollayıp korumaktır.

Önümüzde Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun aldığı eylem kararları var. 8, 15, 22 Ocak tarihlerinde 2 saatlik iş bırakma eylemleri gerçekleştirilecek. Bu eylemlere etkin bir tarzda katılmak dahası eylemleri AKP karşıtı bir çizgiden çıkararak sermaye sınıfını ve devletini hedefleyen bir doğrultuya yöneltmek sınıf devrimcileri açısından ertelenemez bir görevdir. Bu eylemler aynı zamanda sınıf ve emekçi kitlelere çok yönlü ve zengin araçlarla seslenmenin de bir zeminine

dönüştürülmelidir. Böylece TEKEL direnişi zemininde sınıf kitlerine devrimci bir ajitasyon taşımanın imkanları da etkili bir tarzda kullanılmış olacaktır.

TEKEL direnişini kazanmak 2010 yılını işçi ve emekçiler cephesinden kazanmak anlamında bir başlangıç kabul edilmelidir. Öyleyse TEKEL ve devam eden tüm diğer direnişlerle eylemli sınıf dayanışmasını yükseltmek için seferber olalım.

* * *

Sınıf devrimcilerinin polis terörüne ve cinayetlerine karşı başlattıkları çalışma kesintisiz olarak sürdürülüyor. Bir dizi alanda çeşitli araç, yöntem, biçim ve zemin kullanılarak eylemli bir süreç örgütleniyor. Toplumcu bir baştan diğer başa kuşatan faşist baskı ve şiddete karşı birleşik bir mücadele hattı oluşturmak ertelenemez bir görevdir. Bu gündem üzerinden atılan adımlarını sınırlarına takılmadan bu çabayı büyütme ve daha farkı güçlere mal etmek bu çalışmanın başarısını güvenceleyecektir.

Burada ek bir hatırlatma yapmayı gerekli görüyoruz. Her Cumartesi günü "Alaattin Karadağ cinayeti aydınlatılsın! Katiller yargılsın" şiarıyla gerçekleştirilen yürüyüş ve oturma eylemine daha kitlesel ve etkin bir katılım sağlamak, bu gündemin daha geniş kesimlerin katılımına açmanın da en etkili yolu olacaktır.

Bir taraftan sınıf ve emekçi hareketinin kendi gündemleri üzerinden siyasal sınıf çalışmasında yoğunlaşırken aynı zamanda siyasal gelişmeler üzerinden de sınıf ve emekçi kitlelere gitmek ve seslenmek çabasında derinleşmeliyiz. Bu iki yönlü müdahale bizi sınıf ve emekçiler kitleler nezdinde öne çıkaracaktır.

* * *

Önemli hatırlatma: Eksen Yayıncılık merkez bürosunun adresi değişmiş bulunuyor. Okurlarımız Eksen Yayıncılık merkez bürosuna aşağıdaki yeni adres üzerinden ulaşabilirler.

Adres:
Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak. No: 5. D: 3 Fatih / İstanbul
Tel: (0212) 621 74 52

Derleyen: H. Fırat

Derleyen: H. Fırat

Parti
değerlendirmeleri-3

Parti
değerlendirmeleri-4

Kitapçılarda...

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2010/02 * 8 Ocak 2010

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52

e-mail: info@kizilbayrak.net

Web: <http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık

Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok

Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /

Tel: 0 (212) 654 94 18

TEKEL direnişi kritik bir döneme giriyor...

Eylemli dayanışma birleştirilmeli ve büyütülmelidir!

TEKEL işçilerinin Ankara'da sürdürdüğü direniş üçüncü haftasını geride bıraktı. Üç hafta boyunca azgın devlet terörü ve ablukaya rağmen işçilerin kararlılığıyla sürdürülen direniş toplum çapında bir etki alanı yarattı. Kimi sınıf ve emek güçlerini de harekete geçiren TEKEL direnişi uzun bir dönemin ardından önemli bir dinamizm yarattı.

Fakat gelinen yerde direniş ortaya çıkaracağı sonuçlar açısından kritik bir döneme girmiş bulunuyor. Zira bugüne kadar işçilerin basıncı ile harekete geçmek zorunda kalan Türk-İş bürokrasisi, süreci pasif bir zemine çekerek yeni bir ihanetin altına imza atma çabasında.

6 Ocak günü birçok ilde kurulan referandum sandıklarından ezici bir çoğunlukla "direnişe devam" kararı çıkmış bulunuyor. Türk-İş bürokrasisi bu referandumu, tüm sorumluluğu işçilere yıkmaya çerçevesinde değerlendireceğe benziyor.

Eylemli dayanışma birleştirilmeli ve büyütülmelidir!

Geride kalan süreç içerisinde direnişin etkisi ve basıncı ile bir dizi sendika, emek örgütü ve çeşitli sol güçler TEKEL direnişi etrafında harekete geçmeye başladı. Direnişin sürdürüldüğü Türk-İş Genel Merkezi'nin önü tam bir uğrak yerine döndü. Bu aynı dönem içerisinde yine TEKEL işçilerinin basıncı ile genel grev söylemi başta Türk-İş olmak üzere bir dizi konfederasyon tarafından dillendirilmeye başlandı. Tüm bunların gerisinde elbette işçilerin direniş kararlılığı vardı.

Fakat bu süreç büyük oranda "ziyaretler" ve "anamlı dayanışma mesajları" sınırında kaldı. Burada sunulan desteğin önemini tartışmak için değil ama daha ötesini örgütlemek için bu gerçekliğin altını kalınca çizmek gerekiyor. Çünkü mevcut direnişin seyri ve yaratacağı sonuçlar açısından sınıf dayanışması gelinen aşamada temel bir yer tutuyor. Bugüne kadar gerçekleştirilen dayanışma eylemleri bile her fırsatta direnişi geri bir konuma çekmeye çalışan Türk-İş bürokrasisi üzerinde basınç yaratmakta, yer yer harekete geçiren bir etkene dönüşebilmekteydi. Geride kalan dönem içerisinde Türk-İş bürokrasisi ensesinde sadece TEKEL işçilerinin öfkelerini değil, yanısıra onların direnişi ile harekete geçen güçlerin basıncını da hissediyordu. Bunun kendisi dahi muhtemel bir ihaneti engelleyen bir etkene dönüşebilmektedir. Çünkü direnişe yönelik her eylem ve müdahale direnişçi işçiler tarafından ilgiyle karşılanmakta, direnişçi işçiler üzerinden direnişin seyrine yönelik müdahalenin önünü açmakta, böylece ihanet hazırlıklarını sürdüren bürokrasinin işini zora sokmaktadır.

Tüm bunlar TEKEL direnişi ile dayanışmayı daha ileri bir zemine çekmenin ne kadar acil bir görev olduğunun işaret etmektedir. Önümüzdeki kritik dönemde "ziyaret ve dayanışma mesajları" ile yetinilmemeli, mevcut dayanışma pratiği birleşik bir zemine kavuşturulmalı, sınıf ve emek güçlerini harekete geçirecek bir eylem programı çıkarılarak bunun üzerinden süreç örülmelidir. Sürece müdahale kanalları açılmalı ve ilk fırsatta direnişi bitirme hesabında olan sendika bürokrasisi üzerindeki basınç arttırılmalıdır.

Sınıf devrimcileri direnişe yönelik müdahalelerini güçlendirmelidir!

Elbette sürece müdahalede sorumluluk en başta sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır. Direnişin seyrine yönelik devrimci müdahale gelinen yerde ayrı bir önem kazanmıştır.

Önümüzdeki süreçte sınıf devrimcilerini ikili bir sorumluluk beklemektedir. Birincisi, yukarıda işaret edilen sorumlulukları aksatmaksızın sürdürmek, ikincisi ise direnişe yönelik bağımsız devrimci müdahalenin etki alanını güçlendirmektir.

Birinci başlık üzerinden atılması gereken ilk adım, mevcut hareketliliğin birleşik bir temele kavuşturulması ve bu temel üzerinde bir eylem programı çıkartılmasıdır. Zira TEKEL direnişi etrafında harekete geçen güçler böylesi bir zemine kavuşabildiği ölçüde sürece müdahale edebilecek bir güç ve etki alanı yaratılabilecek, şu anki sınırlılıklar aşılabilecektir. Sınıf devrimcileri bu bakışla, başta direnişin merkezi Ankara'da olmak üzere buldukları her alanda çağrılar yapmalıdır. Bu çağrılara verilen yanıtlar üzerinden süreç örülmeye başlanmalı, atılacak adımlar sınıf hareketinin genel çıkarları çerçevesinde ele alınmalı, yapılacak çağrıdan eylem ve etkinlik programına kadar bu bakış hakim kılınmaya çalışılmalıdır.

Sınıf devrimcileri açısından bir diğer görev ise, bağımsız devrimci müdahaleyi daha ileri bir düzeye taşımaktır. Sınıf devrimcilerinin sürecin başındaki müdahaleleri görece sınırlı kalmış, bu tablo direnişin ikinci haftası itibarıyla aşılmış, direnişe müdahale çerçevesinde bir dizi faaliyet örgütlenmiştir. Bugün direnişin girdiği kritik aşama ile birlikte bu müdahalelerin önemi daha da artmıştır.

Sınıf devrimcilerinin TEKEL direnişine müdahalesinin iki yönü vardır. İlki TEKEL işçisini sürecin öznesi haline getirmek için bizzat direniş üzerinden yapılması gereken müdahalelerdir. Bu çerçevede direnişteki işçilerle olan ilişkiler güçlendirilmeli, öncü olanların inisiyatifi ele almaları ve bir direniş komitesi oluşturmaları için özel bir çaba ortaya konulmalıdır. Direnişçi işçilere yönelik hazırlanan materyallerde, yapılabildiği oranda toplantı ve etkinliklerde bu acil ihtiyaç öne çıkarılmalıdır. Zira direnişin kaderini belirleyecek olan budur. Bu yapılamadığında, sürecin seyrini sendikal bürokrasi

belirleyecektir.

Yürütülecek bağımsız faaliyetin diğer yönü ise sınıf ve kitle çalışması alanıdır. TEKEL direnişinin kesintisiz bir şekilde diğer sınıf bölüklerine taşınması büyük bir önem taşımaktadır. Bulduğumuz tüm alanlarda sınıfın diğer kesimleri TEKEL direnişi ile dayanışma içerisine çağırılmalı, bu doğrultuda eylem ve etkinlikler gerçekleştirilebilmelidir.

Sermayenin saldırılarına karşı genel grev genel direniş!

TEKEL direnişi bir kez daha sermayenin saldırıları karşısında "genel grev-genel direniş" şiarını gündeme getirmiştir. 12 bin TEKEL işçisi şahsında gündeme gelen saldırı ve direniş genel bir eylem isteğini ortaya çıkarmıştır, Türk-İş'ten DİSK'e kadar kimi konfederasyonlar bile genel grev söylemine başvurmak durumunda kalmıştır. Daha direnişin ilk haftası Türk-İş hükümeti genel grev ile tehdit ederken, hemen ardından DİSK "genel greve" hazır olduklarını açıklamıştır. Bu söylemlerinin gerisinde, var olan tepkinin ve genel eylem eğiliminin basıncı olduğu açıktır.

TEKEL süreci bir kez daha göstermektedir ki, sınıfın farklı bölükleri içerisinde sermayenin saldırıları karşısında yer yer genel bir eylem eğilimi açığa çıkabilmekte, bu eğilim kendi dışını da etkileyecek bir potansiyeli barındırmaktadır. Üç haftalık TEKEL süreci bir kez daha bu eğilimi ortaya koymuştur. Sorun bu eğilimi sınıfın genel eğilimi haline getirebilmekte, saldırılar karşısında biriken hoşnutsuzluğu ortak bir kanala akıtmakta ortaya çıkmaktadır.

Sınıf devrimcileri, sınıf hareketinin genel çıkarları ekseninde, TEKEL direnişi üzerinden bir kez daha açığa çıkan bu eğilimi güçlendirmek için büyük bir enerji ile sürece yüklenmelidir. Önümüzdeki dönemde kıdem tazminatının gaspından özel istihdam bürolarının açılmasına kadar sınıfa yönelik yeni saldırılar gündemdedir. Mevcut kriz süreci düşünüldüğünde, bu saldırıların şiddeti ve etkisi daha da artacaktır. Elbette buna bağlı olarak sınıf içerisinde mayalanan genel bir eylem ve mücadele isteği de... TEKEL sürecine müdahale bu bakışla ele alınmalı, değişik araç, yol ve yöntemlerin yaratıcı bir biçimde kullanıldığı etkili ve çok yönlü bir faaliyet örülmelidir.

2009'da sınıf hareketi...

Lokal direnişler: Birleşik direnişin mayası

K. Toprak

2009 yılına kapitalizmin patlak veren krizinin yarattığı yıkım ile girildi. Bu yıkımın faturası bir kez daha işçi sınıfı ve emekçilere fatura edildi. Bunun sonucunda son yıllarda canlanmaya başlayan sınıf hareketi en yaygın ve etkili direnişlerini 2009 yılında gerçekleştirdi. Yıllardır artan sömürü koşullarına karşı sınıfın bağrında içten içe biriken öfke kriz bahanesi ile kapitalistlerin gerçekleştirdikleri saldırılarda patladı.

2009'a girerken...

Daha 2009 yılına girerken, sınıf hareketi en azından öncü bölükleri şahsında krizin faturasını ödemeyi kolayından kabul etmeyeceğini göstermişti. Özellikle 2008 MESS grup sözleşmeleri ile metal sektöründe ısınan hareketlilik yine bu alanda ilk eylemli tepkilerini de vermeye başlamıştı. Bu eylemlerin doruğu ise yaşanan fabrika işgalleri oldu. Tezcan'da, Prysmian'da, Sinter'de yaşanan işgaller, tüm eksik ve zaaflarına rağmen bu yeni dönemin örnek eylemleri olarak sınıfın genel kitlesini etkiledi. Yine aynı dönemde sendikal bürokrasinin patron ile kolkola girdiği saldırıya karşı Brisa işçileri de işgal yolunu seçmişti.

Sendikal planda örgütlü ya da Sinter'de olduğu gibi örgütlenme aşamasında olan işyerlerinde yaşanan bu eylemler, 2009 yılında sendikal bürokrasinin de ciddi bir sınavdan geçeceğinin göstergesi idi. Zira sermayenin her geçen gün boynundaki ipi sıkıttığı sendikal bürokrasi, kriz saldırganlığı atmosferinde ya bütünüyle teslim olmayı seçecek ya da işçilerin öfkelerini kapitalizme yöneltecekti. Beklenildiği üzere sendikal bürokrasinin tercihi bir kez daha ilk seçenek oldu. Zaten bürokrasinin bel kemiğini oluşturan büyükbaşlar çoktan teslimiyet bayrağını çekmiş, gazetelerde çarşaf çarşaf krize karşı patronlarla dayanışma ilanları vermeye başlamışlardı. Bunun en pespaye örneği ise Rıdvan Budak'tı. Rıdvan Budak bu ihanetini, örgütlü olduğu Ünsa Çuval'da, yine örgütlü olduğu DİSK'in öncülüğünde gerçekleşen direnişle bir ilgilerinin olmadığını fabrika kapısına astığı ilan ile itiraf etmekte bir sakınca görmedi.

Sendikal bürokrasinin zor yılı

Sendikal bürokrasi 2009 yılında iki açıdan çok fazla zorlandı. Bunlardan ilki sermayenin var olanla yetinmeyerek, sendikal alanı bütünüyle denetim altına alma girişimleri idi. Bu girişimler son genel kurulunda AKP denetime giren Türk-İş'te bile belli oranlarda ters tepti. Kendilerine siyasal arenada yer açmadan sendikal mevzilerini terk etme niyetinde olmayan bu ihanetçiler, belli vesilelerle daha radikal söylemler kullanmak zorunda kaldılar. Türk-İş içinde yaşanan bu kaosun bir diğer nedeni ise, halen kendisine güvensiz ve hangi yola gideceğine karar veremeyen bir durumda da olsa alt kademe sendikacılar arasında yaşanan hareketlilikti. HSGGP döneminde sol güçlerin de desteğini arkasında hisseden bazı ilerici şubeler, bu dönemden sonra Türk-İş'in merkezi bürokrasisine karşı daha ilerici tepkiler vermeye başladılar.

Sendikal bürokrasiyi sıkıştırılan ikinci konu ise, son yılların artan sömürü koşullarına ve krizin yıkımına karşı işçi sınıfında biriken öfkenin dışavurumuydu. Bu yer yer bürokrasiyi bu tepkinin içini boşaltmak için radikal eylemlere de yöneltmek zorunda bıraktı. Bunun

en ciddi örneklerinden biri, hiç beklenmeyecek şekilde Bosch'ta Türk Metal çetesi tarafından gerçekleştirildi. Yine bugün sınıf hareketinin ileriye sıçramasında ciddi bir olanak olarak ortaya çıkan TEKEL direnişi için de aynı şeyi söyleyebiliriz.

Sendikal bürokrasinin kaymak tabakası böylesi niyetlerle bu süreci atlattırmaya çalışırken, reformist politikaların taşıyıcısı sendikal odaklar da (Birleşik Metal, Dev Sağlık-İş, Nakliyat-İş vb.) bu süreci sınıf hareketine kendi anlayışlarına göre bir müdahale zemini olarak kullandılar. Bu sendikal odakların direnişlerinde özellikle Birleşik Metal önplana çıktı. 2008'de MESS süreci ile başlattığı eylemleri krizin ilk döneminde bir ileri noktaya sıçrattı. Belli bir kısmı patronlarla anlaşmalı gerçekleştiği kendisini hissettiren işgal eylemlerinde Birleşik Metal'in ciddi bir ağırlığı vardı. Ancak kapitalizmin krizi kendisine çıkış yolu arıyordu ve böylesi çıkışlara tahammülü yoktu. En yalın haliyle Sinter Metal direnişinde ve Asil Çelik grevinde görüldüğü üzere, duyulan her tereddüt patronların elini güçlendirdi. Birleşik Metal de bu süreçlerin sonunda kendi ufaksuzluğu ile birlikte sermayenin saldırılarına karşı teslim bayrağını çekmiş oldu.

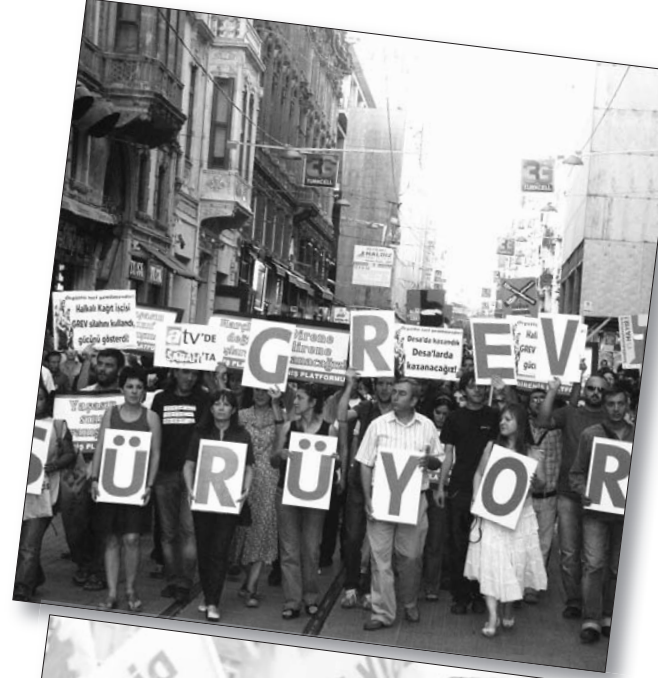
2009 yılı, dar bir siyasallaşmış kesimle sınırlı kalsa da, sendikal bürokrasiden kopuşun başladığı yıl oldu aynı zamanda. Yaşanan direnişlerin de etkisi ile, yer yer belirli şubelerde yer yer de genelleşmiş ortak zeminlerde çeşitli sendikal muhalefet odakları, özellikle 2009 yazı ile birlikte yavaş yavaş şekillenmeye başladı. Haber-İş İstanbul 1 No'lu Şube'de genel kurulda yaşanan ayak oyunlarına karşı verilen eylemli tepkiler ya da Sendikal Özgürlük Hareketi gibi girişimler bu açıdan örnek olarak verilebilir.

Öfke-bilinç diyalektiği ya da öncünün müdahalesi

Brisa'dan Sinter'e, Şirin Tekstil'den Asemat'a, Entes'ten Desa'ya, Kent A.Ş.'den ATV, Meha ve Kurtiş'e kadar 2009 yılında irili-ufaklı onlarca direniş yaşandı. Bunların ezici bir çoğunluğu patronların kriz bahanesi ile gerçekleştirdikleri saldırılara karşı ortaya çıktı. Sınırlı bir kısmı ise krizin etkileriyle güçlenerek süren sendikal örgütlenme eğilimine yönelen saldırılara karşı yaşandı.

Tüm bu direnişler sınıfta biriken öfkenin dışavurumuydu ve direnişlere kendiliğinden öfkenin egemen olduğunu gösteriyordu. Bu öfkenin en net görünümü, mevcut direnişlerden bağımsız olarak, ödenmeyen ücretlerine karşı fabrikasını kaleşnikofla basan işçi gibi örneklerde yaşandı. Direnişler cephesinde sınıf bilincinin zayıflığının en temel göstergesi ise sendikal bürokrasi ile direnişlerin birleştirilmesi ihtiyacı karşısında alınan tutumlar oldu.

Bu direnişlerin önemli bir bölümünde direniş komiteleri bulunmasına karşın bu komiteler bağımsız karar alma iradesinden yoksun, bürokrasinin ağzına bakan bir duruşu temsil ediyorlardı. Bürokrasi evet dediğinde gözünü kırpmadan işgale kadar birçok şeyi yapan işçiler, bürokrasi izin vermediği anda yeniden fabrikada patron karşısındaki ezik kimliğine geri dönebiliyordu. Bu tablonun en net yaşandığı alan Sinter Metal oldu.

Komitelerinde belli siyasallaşmış öznelerin olduğu ya da öncülüğünü devrimci öznelerin gerçekleştirdiği direnişler ise daha farklı bir hatla ortaya çıktılar. Bu açıdan ATV, Meha, Desa ve Entes direnişleri önplana çıktı. Desa ve Entes'te bugüne kadar alışık olduğumuz direniş tarzının ötesinde sermayedara karşı tek kişilik bir meydan okuma vardı.

Öncülerin duruşu ya da direniş içindeki siyasal ağırlığı bu direnişlerin seyrini de doğrudan belirledi. Çünkü mevcut direnişlerin hemen tümü biriken öfkenin dışavurumu olmakla birlikte, hak kayıplarını engellemeye çalışan ekonomik karakterli direnişlerdi. Kendiliğinden öfke ise kriz fırsatçılığının yapıldığı bir ortamda kısmi başarılar elde etmekten bile uzaktı. Bu nedenle, özellikle bu dönemde direnişlere öncü devrimci müdahale çok daha fazla önem kazanmıştı. Meha, Desa, Entes, ATV gibi grev ve direnişlerde bu müdahalenin sonuçları belli yanları ile ortaya çıkarken, sendikal bürokrasinin tekelinde yürüyen birçok direnişte bu müdahaleler işçilerde belli soru işaretleri oluştursa da bürokrasi duvarını aşmaya yetmedi. Bu direnişlerde sendikal bürokrasi işçinin kendi özgücüne güvensizliğinden güç alarak denetimini pekiştirebildi. Sinter ve Kent A.Ş. bu açıdan en belirgin örnekler oldular.

Dolayısıyla, genelde 2009'un direnişlerinde güçlü

bir sınıfsal bilinç ve siyasallaşmış bir sınıf hareketi zemininden sözetmek mümkün değil. Ancak, mevcut darlıkları ne olursa olsun, ortaya çıkan direniş komitelerinin ilerleyen süreçlerde sınıfın bağımsız kimliğinin oluşmasında önemli bir rol oynayacağını, bugün kendi tekelinde tutsa da bu komitelerin sendikal bürokrasinin mezarını kazacağını şimdiden söyleyebiliriz.

Direnişlerde birleşme arayışı

2009 yılında gerçekleşen direnişlerin en belirgin özelliklerinden biri lokal karakterli direnişler olmalarıydı. İşyeri sorunları üzerinden şekillenen direnişler tablosu, sorunların sistemle bağının kurulmasında ve sınıf kimliğinin oluşumundaki zayıflıkları da göstermektedir. İçgüdüsel bir sınıf refleksi olarak dayanışma beklentisi sürekli olarak ifade edilse de, özellikle sendikal bürokrasinin gerici tahakkümü bu direnişlerin ortak bir zeminde buluşmasının en önemli engellerinden biriydi.

İçinde belli siyasal öznelerin yer aldığı direnişlerde ise bu ortak zemin kendiliğinden ortaya çıktı. Direnişin sonlanmasıyla birlikte kendilerini soyutlasalar da, İstanbul'da Meha işçilerinin önerisiyle bir **Direniş Platformu** oluşturuldu. Direnişlerin tamamını temsil etme yeteneğinden yoksun olmakla birlikte, bu Direniş Platformu sınıf hareketinin ihtiyacını göstermesi açısından oldukça önemli bir yerde duruyordu. **ATV-Sabah** grevinin kamuoyunda yarattığı meşrulukla birlikte bu birlik zeminini önemli bir imkan yaratmış oldu. Haftalar boyunca Taksim'de gerçekleştirilen Cumartesi Yürüyüşleri ATV-Sabah grevi için örgütlense de, direnişlerin bulunduğu ortak bir zemin olarak önplana çıktı. Bu süreçte birçok direniş bu yürüyüşlerde kendisini ifade ederek birliktelik zeminini güçlendirdi.

İşte tabandan oluşan bu birlik zeminini sermayenin korkularını açığa çıkaran bir turnusol kağıdı işlevi gördü. Hemen tüm direnişlerde sendikal bürokrasi ile yaptığı pazarlıklarla denetimi elinde tutan sermaye devleti, ATV-Sabah grevinin 100. gün yürüyüşünün ardından, tabanda çıkan enerjinin sendikal bürokrasi ile de denetlenemeyeceğinin farkına vardı. Bu noktada Cumartesi Yürüyüşleri, "konsept değişti!" gibi bir söylemle kolluk güçleri tarafından engellendi. Ardından birlik zemininde önemli bir rol oynayan ATV-Sabah grevinin kendi iç çelişkileri önplana çıktı. Sendikal bürokrasi ile işçiler arasındaki gerilimler, siyasallaşmış işçiler ile ekonomik haklarının sevdasında olan işçiler arasındaki gerilimler ve siyasallaşmış işçilerin ikircikli tutumları bir anda, hem kendi grevlerini hem de birleşik direnişin güçlenme zeminini boşaltmış oldu. Böylece direnişlerde sermaye sınıfının çizdiği kırmızı çizgileri zorlayan hat bir süreliğine geri çekildi.

Öne çıkan örnekler

2009 yılında yaşanan grev ve direnişlerden birkaçı belirli özellikleri ile önplana çıktılar ve tüm diğer direnişlerden çok daha fazla anılmayı hak ettiler.

Bunlardan ilki hiç kuşkusuz **Sinter Metal** işgali idi. 2008'in son günlerinde yaşanan Sinter Metal işgali İstanbul'un orta yerinde orta ölçekli bir fabrikada özel mülkiyete karşı girişilen bir eylemin tüm toplumu ve sınıf hareketini nasıl etkileyeceğini oldukça yalın bir şekilde gösterdi. Bir anda tüm gözler Sinter Metal'e dönerken, şehrin birçok noktasında kendiliğinden dayanışma ağları oluştu. Sınıfın örgütsüz bölükleri için sınıfın başarabileceğine olan inancın güçlendiği bir süreç oldu. Ancak aynı Sinter Metal, böylesine önemli bir etki yaratan direnişin sendikal bürokrasi tarafından nasıl içinin boşaltılabileceğini göstermesi açısından da oldukça önemli bir örnekti.

İkincisi **Desa** ve **Entes** direnişleri idi. 2008 yılında

başlayan **Desa** direnişi ve onu örnek alarak 2009 Mayıs'ın başlayan **Entes** direnişi, sınıf bilincinin öneminin ve sermayenin saldırılarına karşı direncin simgesi oldu. Tüm olumsuzluklara karşın devam eden bu direnişlerde özellikle **Desa** direnişçisi **Emine Arslan**, direnişin işçi sınıfını nasıl geliştirdiğini kanıtladı. **Emine Arslan** direniş okulundan mezun olmuş bir siyasallaşmış işçi olarak kendisini gösterdi. Bu direnişlerde öncü müdahale, sınıf bilinci ve siyasallaşmış kimliklerin önemi önplana çıktı.

Meha direnişi ise, sınıfın içinde bulunduğu çıkışsız ruh halinde yapılan anlık müdahalenin nasıl bir enerjiyi açığa çıkarabildiğini gösterdi. Bunun da ötesinde, fabrika önüne sıkışan direnişlerle şehir ve kamuoyuna yayılan direnişlerin farkını ortaya çıkardı. Uzun bir dönemdir komünistler tarafından özellikle tersanelerde taşeronlara karşı ana firmayı muhatap alan direniş çizgisi **Meha**'da da başarılı bir şekilde hayata geçirildi. Ana firma **LC Waikiki**, şehrin dört bir yanında yapılan eylemlerin gücü ile işçilerin taleplerini büyük oranda kabul etmek zorunda kaldı.

Mersin Limanı'nda ya da **Çorum Şeker İşletmeleri**'nde yaşananlar ise sınıfın büyüyen öfkelerini ve radikalleşmesini temsil ediyordu. **Mersin**'de direnişçi işçilerin yerine işyerine sokulmaya çalışılan grev kırıcılar, grevcilerin kitlesel öfkeleri ve şiddeti ile hak ettikleri yanıtı aldılar. **Çorum**'da ise özelleştirilmek istenen fabrikayı görmeye gelen alıcı firma yetkilileri işçilerin benzer bir öfkeleri ile karşılandılar.

Son olarak **ATV-Sabah** greviden bahsedebiliriz. Tek başına bu grevin ürünü olmasa da, onun meşruluğunun verdiği güçle hız kazanan direnişlerin birleşme eğilimi 2009 sınıf hareketinin önemli momentlerinden biriydi. **ATV-Sabah** grevi bu özelliği ile, basın sektöründe giriştiği zorlu mücadelenin yanında sınıf hareketinin toplamı için de önemli bir deneyim olarak sınıf hareketi tarihindeki yerini aldı.

2009 kapanırken...

Özellikle yaz ortalarında direnişlerin zayıflamasıyla sınıf hareketi yeniden bir duraklama içine girmek üzereydi. Yaşanan anlamlı örneklerle karşın, büyük kesimi sendikal olarak örgütlü kesimlerde yaşanan bu grev ve direnişler ya kırılmış ya da etkilerini yitirmişlerdi. Tam da 2009 sınıf hareketi böyle bir tablo ile kapanacak gibi görünürken, sahneye **TEKEL** işçileri çıktı.

Son birkaç yıldır özelleştirme gündemi ile birlikte yer yer sınıf hareketinde kendisini gösteren **TEKEL** işçileri, 15 Aralık'ta Ankara'da başlattıkları direnişleriyle, 2009 sınıf hareketinin tüm özelliklerini bağrında taşıyan ve daha da ileriye taşıma potansiyelini gösteren bir ışık oldular.

40'ı aşkın işyerinin kapanacak olması ile birlikte köleliği derinleştirilecek olan 12 bin **TEKEL** işçisi, kazanılmış haklarını kolayından sermayeye peşkeş çekilmeyeceklerini daha en başından ifade ettiler. Sergiledikleri öfke ve kararlılık, sendikal bürokrasinin de harekete geçmesini, çeşitli eylem kararları almasını bir zorunluluk haline getirdi. Ekonomik bir taleple yola çıksalar da, saldırının mahiyeti (özelleştirme) ve direnişleri sırasında karşılaştıkları saldırılar direnişin siyasallaşmasına da zemin oluşturdu. Düzen gericiliğinin kendi iç dalaşında bir hesaplaşma alanına dönmesi de, hem işçilerdeki siyasallaşmayı hem de direnişin kamuoyuna yansıma gücünü tetikledi. Ülkenin dörtbir yanına yayılan işçilerin ortak mücadelesi tüm sahte ayrımları ortadan kaldırırken, işçi kimliğinin önplana çıkmasını sağladı.

TEKEL direnişçilerinin eylemleri ve dayanışma eylemleri, hem direnişin yayılmasında, hem

de birleşik direnişin örülmesinde önemli bir olanak yaratmış bulunuyor.

TEKEL işçileri kararlılık ve militanlıklarını sermaye düzeninin kolluk güçlerinin azgın saldırılarına karşısında gösterdiler. Taleplerini elde etmeden Ankara'dan ayrılmayacaklarını, sendikal bürokrasinin ihanetine izin vermeyeceklerini, böylesi bir durumda sendika binasını yakacaklarını söyleyecek kadar kararlılıklarını bilemiş durumdalar.

Ve **TEKEL** direnişi ile birlikte yayılan eylemler bir sloganı her geçen gün daha fazla önplana çıkarıyor: "Genel grev-genel direniş!"

25 Kasım'da gerçekleşen kamu emekçilerinin grevine işçi sınıfı tarafından verilen anlamlı desteğin ardından **TEKEL** direnişinde de dayanışma güçleniyor, birleşik direniş 2010'a damgasını vurmaya hazırlanıyor. **TEKEL** direnişi 2009 yılının lokal direnişlerinin birçok olumlu özelliğini bünyesinde barındırarak birleşik, kitlesel ve militan sınıf hareketinin tüm dinamiklerini 2010 yılına taşıyor.

Zamlara ve sosyal yıkım saldırılarına karşı mücadeleye!

2010 Yılı Bütçesi TBMM’de kabul edilerek yasalaştı. 2010 Bütçesi, işçi ve emekçilere acı ve açlıktan, zamlardan başka bir şey getirmiyor. 2010 Bütçesi işçi ve emekçiler için geçen yılları da aratacak büyüklükte zam ve yoksulluk bütçesidir. İşçi ve emekçiler kapsamlı saldırılarla geçen 2009 yılının ardından yeni yıla da sermayenin zam saldırısıyla girdiler. 2010 Bütçesi’nin temel mantığı işçi ve emekçileri soyma, kapitalistlerin gelir ve karlarından alınan vergileri azaltma anlayışına dayanmaktadır.

Sermaye hükümetinin sözcüleri zamların ekonominin doğası gereği olduğunu dile getirip işçi ve emekçilere kaderlerine razı olmalarını öneriyorlar. Son zamların kanıtlandığı tek bir gerçek var. Sermaye hükümeti, burjuvazinin sorumlusu olduğu krizden kazançlı çıkabilmesi için ne gerekiyorsa onu yapıyor. Sınıfsal çıkarlarına uygun şekilde bu saldırıları hayatı geçirirken bir dizi aracı kullanıyor. Kötü günlerin her kesimin ortak fedakarlığı sonucunda aşılacağı söylemiyle özelde açıklanan zam saldırılarını, genelde 2010’da uygulamaya sokulması planlanan yıkım yasalarını meşrulaştırmak, işçi ve emekçilerin artan eylemli tepkilerini pasifize etmek için çok özel bir çaba gösteriyor.

Sosyal yıkım programı sadece zamları içermiyor

Sermaye hükümeti 2010 sosyal yıkım programıyla, hem kapitalistlerin maliyetlerini aşağıya çekerek kâr oranlarını korumayı hem de yeni saldırıları devreye sokmak için gerekli atmosferi yaratmayı amaçlamaktadır. Sermaye hükümeti yaptığı zamlarla, sermayedarların yaşadığı krizin faturasını 2010’da da işçi ve emekçilere ödetme niyetini ortaya koydu. Zamlar, sosyal yıkım programının sadece bir boyutudur. Sosyal yıkım programı, başta işten çıkartmalar olmak üzere ücretsiz izinler, ücret kesintileri, sosyal hak gaspları ve bir dizi uygulamayı da içermektedir.

Sermayenin çıkarları doğrultusunda belirlenen asgari ücret, işçi sınıfının sefaletin kör kuyusundaki yaşamının daha da çekilmez hale geleceğinin açık ifadesidir. Sermaye hükümeti, asgari ücrete yapılan Ocak zammının bahanesi olarak yine “kriz” bahanesine sarıldı. Bugüne kadar dillendirilen “bölgesel asgari ücret” vb. saldırısı şimdi kriz argümanı ile birlikte daha kuvvetli bir şekilde gerekçelendirilmeye başlandı. Dahası kimi yerlerde ücretlerin düşürülmesi bile işçilere işten çıkartılma seçeneğine alternatif olarak sunulmaktadır.

Saldırıları püskürtmek mücadeleyi büyütmeğe geçiyor!

Devasa büyüklükteki zam yağmuru nedeniyle işçi ve emekçiler krizi artık daha yakıcı bir şekilde hissediyorlar. Zamlar vesilesiyle kriz, emekçilerin en temel gündem maddelerinden biri haline gelmiş bulunuyor. İşçi ve emekçilerin öfke ve tepkisi her geçen gün daha fazla artıyor. Şüphesiz bu durum emekçilerin henüz kendi sorunlarına daha duyarlı, çözüm yolları konusunda daha bilinçli hale geldikleri anlamına gelmiyor. Sermaye iktidarı, medya, sendika

bürokrasi, dini gericiilik, ırkçı milliyetçilik vb. araçları kullanarak işçi ve emekçileri sersemletmeye çalışıyor. İşçi ve emekçilerin mevcut durumu kabullenmeleri, mücadeleden uzak durmaları için çaba harcıyor.

Sermaye sınıfı kendi cephesinden tüm araçları en etkin biçimde kullanarak bu süreci yönetmenin, dahası ondan faydalanmanın hesabını yapmaktadır. Sınıfın politik temsilcisi olma iddiasını taşıyan biz komünistler de sürece aynı hassasiyetle yaklaşabilmeli, siyasal faaliyet kapasitemizi en üst düzeye çıkarmalıyız. Zira bu tür süreçlere yapılacak politik müdahale, sınıfın devrimci partisinin toplumsal temeliyle daha güçlü bir biçimde birleşmesi ve devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefi doğrultusunda önemli mevziler elde etmesinin zeminini güçlendirir. Bu nedenle, önümüzdeki süreçte işçi ve emekçi hareketinde yaşanan en küçük bir gelişmeye bile müdahale etmek büyük bir önem taşımaktadır.

2009’da büyüyen işçi ve emekçi hareketliliğinin birleşik, militan bir sınıf mücadelesini besleyen dinamiklere dönüşüp dönüşmeyeceği sınıfın öncü, ilerici güçleri ile komünistlerin bu hedef doğrultusunda göstereceği çabaya bağlıdır. Bugünün en acil görevlerinden biri, sermaye hükümetinin 2010 ekonomik-sosyal yıkım programına ve kölelik yasalarına karşı işçi ve emekçilerin meşru-militan mücadeleye kazanılmasını hedefleyen ajitasyonun yükseltilmesidir. Zira sermayenin, sınıfı güçten düşürmek ve kendi gücüne güvenmesinin önüne geçebilmek için pompaladığı “şükürcü” ve kabullenici anlayışları kırabilmenin yolu, eylemsel mücadele hattının örülebilmesinden geçmektedir. Ancak militan bir mücadele hattı, sınıfın üzerindeki ölü toprağını atmasını sağlayabilir, sosyal yıkım programlarına karşı tepkisizliği kırabilir.

Eylemsel süreçlerin sınıf kitlelerinin bilincinde yaratacağı değişimi bilinçli bir müdahaleyle daha ileri bir düzeye çıkarabilmenin yolu taban örgütlülüklerinin kurulmasından geçmektedir. İşçi ve emekçilerin

böylesi dönemlerde bu tür örgütlenmelere daha açık hale geldikleri açık bir gerçektir. Özelde zamlara, genelde bir dizi saldırı yasasını içeren 2010 sosyal yıkım programına karşı oluşturulacak platformlar, mücadeleyi örgütleyecek en etkin araçlardır.

Komünistler ve devrimcilere, zamların ve ekonomik sosyal yıkımın artacağı 2010 yılında, kitlelere sömürü düzeni gerçekliğini anlatabilmek ve çözüm yolu olarak devrimci iktidar hedefini gösterebilmeyi için etkin bir faaliyete konu etme sorumluluğu düşüyor. Yaşamları çekilmez kılınan işçi ve emekçilerin devrim ve sosyalizm propagandasından daha fazla etkilenecekleri bilinciyle sınıf devrimcileri görevlerine tüm güçleriyle sarılmalıdırlar.

Sarıgazi’de TEKEL işçileriyle dayanışma eylemi!

TEKEL işçileriyle dayanışmak için 2 Ocak günü Sarıgazi’de eylem gerçekleştirildi.

AKA-DER, BDSP, ESP-G, Mücadele Birliği ve Partizan’ın örgütlediği DHF ve SDP’nin destek verdiği eylemde, Yıldırımın Düşün Salonu’ndan Demokrasi Caddesi’ne yüründü.

Demokrasi Caddesi girişinde oturma eylemi gerçekleştirildi. Ardından Grup Emeğe Ezgi söylediği şarkılarla ve marşlarla işçi ve emekçileri saldırılara karşı mücadele etmeye çağırdı.

Basın açıklamasında devletin, gerek direnen işçi ve emekçilerden, gerekse toplumun en ileri kesimini oluşturan devrimcilerden büyük bir korku duyduğu söylendi. Devrimcilerin polis kurşunlarıyla katledilerek susturulmaya çalışıldığı, polis terörü ve cinayetlerinin giderek arttığı bir dönemde başlayan TEKEL işçilerinin eyleminin de kolluk kuvvetlerinin vahşi saldırılarına maruz kaldığı ifade edildi.

Aynı günlerde İstanbul’da eylem yapan itfaiye işçileri ile demiryolu emekçilerine gaz bombaları ve biber gazıyla saldıran polisin, TEKEL işçilerine de azgınca saldırdığı söylenirken, baskı ve terörün TEKEL işçisinin kararlılığını kırmadığı belirtildi.

TEKEL işçisinin, tüm işçi sınıfına direnişi ile yol gösterdiği söylenirken ayrıca devlet eliyle kurulan sarı sendikaların, sendika ağalarının sınıf düşmanı tutumu ve uzlaşmacı sendikal bürokrasi de teşhir edilerek bunların sınıf mücadelesi önünde bir engel olduğu söylendi.

“TEKEL işçisi yalnız değildir - Direnen işçiler kazanacak” ozalitinin açıldığı eyleme 80 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

Geride bıraktığımız yıl, sermaye sınıfının 2010 yılında izleyeceği hattı açığa çıkaran bir yıl olmuştur. Kapitalizmin küresel düzeyde yaşadığı krizin ülkemizdeki yansımaları paralel gelişen sınıf hareketi -her ne kadar sınırları dar olsa da-, Kürt halkının ulusal talepler çerçevesinde harekete geçmesi... Tüm bu kıpırdanışlar henüz rejimi sarsmasa da tehlikenin farkında olan sermayenin iktidar organlarını teyakkuza geçirmeye yetmiştir. Geride kalan 2009 değerlendirmelerine haklı olarak konu olan tüm bu gelişmelerle birlikte, elbette yine bunlarla paralel gelişen bir devlet terörü gerçeği de bu değerlendirmelerde önemli bir yerde durmaktadır.

Temel hak ve özgürlüklerin, demokratik istemlerin kısıtlandığı ya da tümüyle boğulmak istendiği dönemlere özgü bir süreci yaşamaktayız. Sınıfa, ezilen ulus ya da mezheplere, katmanlara dayanan güçlü bir toplumsal muhalefetin olmadığı koşullarda, kuşkusuz küresel ve yanısıra kendi iç sıkıntılılarıyla daralan-bunalan rejim faşizan yüzünü göstermekten hiç de çekinmemektedir. Devlet terörünü ifade eden bu kaba yüzü maskelemek içinse, “açılımlar” kurulu düzenin kırmızı çizgileri içine yerleştirilen bir labirent olarak devreye sokulmaktadır.

Özetle 2009 yılında burjuvazi, ilerleyen yıllarda izleyeceği hattı belirgin hale getirmiş ve önemli gelişmeler yaşanmaz ise şayet, bu hattı daha da derinleştiren adımlar atmaya devam edeceğinin sinyalini vermiştir. Buradan çıkan sonuç kabaca şudur; burjuvazi 2010'a hazırdır, hazırlıklıdır. Bu haliyle düzenin ne kadar başarılı olduğunu görmek için tüm bunların rejim içindeki çatlaklara rağmen yapılabiliyor olması, krizin sistemin fay hattını harekete geçirmiş olmasına rağmen bunların başarılıyor olmasına bakmak yeterlidir. Ancak şu söylenenler rejimin güçlü yanlarındaki zayıflığa da işaret eden bir tezattır aynı zamanda. Çünkü rejim tüm hamlelerini her şeyin çok çabuk değiştiği sınıflar mücadelesinin üzerinde yapmaktadır. Bir türlü başarısız olanların bir anda oluvermesine, yıllarca kıpırdamayan yaprakların güçlü bir fırtınanın şiddetiyle sarsılmasına denk düşen, yer yerinden oynuyor denilen tarihsel süreçlerdir bunlar.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği için...

Ekonomik ve sosyal kazanımlarını kaybetme saldırısına uğrayan işçi sınıfı ve emekçiler, düzenin kendisine biçtiği elbiseyi giymeyi reddeden Kürt halkı içine yeni girdiğimiz yıla ve gelecek yıllara damgasını vuracak, tarihsel seyri belirleyecek dinamikler olarak orta yerde durmaktadır. Saldırıların karşısında olanlar esasta yan yana fakat birbirinden kopuk ve uzaktırlar. İzleyeceği hattı daha da belirginleştiren sermaye sınıfı karşısında henüz bir sınıf olarak kendi hattını çizememiş, daha doğru ifadeyle öncülerinin çizdiği hatla bütünleşmemiş bir sınıf gerçeği... Öte taraftan kendisine çizilen yanlış hatta, on yılların haklı öfkesiyle yol yürüyen Kürt halkı... İşte esas olarak içinde bulunacağımız yıllar, barikatın ezilenden yana olan tarafının kendi hatlarını belirginleştirmesine ve yolun açılmasına tanıklık edecektir. Sistemin içindeki sahte kutuplaşmaların yerinde, emek ile sermaye arasındaki gerçek saflaşmanın tarihe yazılacağı bir zamanın öngünlerinde olduğumuzu söylemek abartılı bir iyimserlik olmayacaktır.

Sokağa, eyleme, özgürleşmeye!

Bu yazıya vesile olan hak ve özgürlükler sorununa da bu çerçeveden bakmak gerekmektedir. Kazanımları

sermaye tarafından gasp edilen işçi sınıfının doğal tepkileri diyebileceğimiz bir hareketlilikle yüz yüzeyiz şu günlerde. Krizin ağır sonuçlarıyla birlikte gelişen ve üretimin kendisini hedef alan birkaç tekil işgal eyleminin ardından, sınıfımızın bazı bölükleri şu soğuk kış günlerini ısıtacaklarını göstermiş bulunmaktadırlar. İtfaiye işçilerini de kapsayan fakat esas olarak Ankara'ya yığılan, buradan tüm ülkenin gündemine oturan, işçi ve emekçileri harekete geçiren TEKEL işçilerinin eylemli duruşundan bahsediyoruz kuşkusuz. Havanın işçiden yana dönmesi için koşulların olgunlaştığını, ilk kıpırdanışların bunun işareti olduğunu söyleyebilmenin, bir iyimserlikten öte koşulların doğal bir sonucu olduğu daha rahat görülebilmektedir.

Bir kez daha herkesin yüzünü işçi sınıfına döndüğü, siyasal literatürde ve politik müdahalede bir kez daha işçi sınıfının revaçta olduğu bir dönemdeyiz özcesi. Ancak sınıftan yana esme eğilimi gösteren bu güçlü rüzgâr aynı zamanda bir turnosol işlevi de görecektir. “Gelişme dinamiği gösteren sınıf hareketi nereye bağlanmalıdır” sorusu zihinleri kurcalamaya devam edecektir. Çoğalan “sınıf dostlarının” yolu nerede kesişecek ve sınıf devrimcilerinden yolları nerede ayrılacaktır? Yani ‘iktidar’ sorunu önemli bir mesele olmaya devam edecektir.

Yükselme eğilimi gösteren bir sınıf hareketi karşısında umutların da artması çok doğaldır. Ancak bir kez daha umutlanmaya sebep olan bu yükselişin rotası, temel önemde bir sorun olarak karşımızda durmaktadır. Sınıf hareketini başarıya ulaştıracak olan, onun kendiliğinden kabarışı değil, siyasallaşarak önündeki setleri bir bir yıkmasıdır. Bugün TEKEL işçilerinin en çok ihtiyaç duyacağı da bu siyasallaşmadır. Önerilerine konulan polis barikatlarından daha güçlü olan engel “sınıfa karşı sınıf” bilicinden uzak olmalarıdır. Sendikal bürokrasinin tuzaklarını da, düzen partilerinin yalanlarını da bertaraf edebilmek için tek seçenek, TEKEL işçileri şahsında işçi sınıfı için siyasal bir sınıf hareketine dönüşebilmektir.

Sınıfa ve emekçi katmanlara yönelik sosyal hak gasplarının dizginsiz bir terör eşliğinde devreye sokulduğu bir zamanda, bu boğucu atmosferi de dağıtacak olan bir işçi ve emekçi hareketinin olanaklarına sahibiz. Günün ihtiyaçlarına cevap verilebildiği koşullarda, geleceği belirleyebilecek bir kapı da aralanmış olacaktır. Temel hak ve özgürlükler dönük saldırılara, yargısız infazlara, Kürt halkı

üzerindeki baskılara, sosyal yıkım saldırılarına, örgütlenme özgürlüğünün engellenmesine vb. saldırılara topyekün cevap verebilmenin ve bu saldırıları püskürtebilmenin koşulları olgunlaşmaktadır. Bu olanağı en iyi biçimde değerlendirmek sınıf devrimcileri açısından da bir zorunluluktur.

Sermayenin kırmızı çizgileri karşısında işçi ve emekçiler, kendi kırmızı çizgilerini sınıflar mücadelesi içerisinde derinleştirebilmeli, hiç silinmeyecek derece de kalınlaştırmalıdır. Bugün TEKEL işçilerinin önüne konulan polis barikatlarının gerisindeki gerçek, sermayenin o büyük korkusudur. Burjuvazi bilmektedir ki yollar bir kez arşınlanmaya başladı mı kolay kolay bir daha boşalmaz. Hele hele sokakları zapteden işçiler ise. Burjuvazinin vakti zamanında sarılmış olduğu “yollar yürümekle aşınmaz” sözü bir kandırmacadan ibarettir. Kazanılmış haklarımızı korumak, yeni haklar elde etmek mücadelenin bir yüzüysen, diğer yüzü de; temel hak ve özgürlüklerin de ancak bu yolla elde edilebileceği gerçeğidir. Faşist saldırılara ve katliamlara duyduğumuz öfkenin karşılık bulabilmesi için de sınıf hareketinin ihtiyaçlarına cevap verebilmeli, sınırlarımızı zorlayabilmeliyiz. Sınıfı ve kitleleri harekete geçirebilmede en uygun anlar sınıfın ve kitlelerin harekete geçtiği anlardır. Bu çerçevede yeni deneyimler kazanırken, yaratıcılığımızı da geliştirebilme olanağı kendiliğinden doğmaktadır. Yine ‘katliamların hesabını işçi ve emekçilerin soracağı’ vurgusu tesadüfî söylenmiş bir sözcük değildir. İşçi ve emekçilerin; katliamların, işkencelerin, infazların hesabını sorabilecek bir sınıf bilincine erişecekleri imkânlar ortaya çıkmaktadır. Önemli olan karşımıza çıkan bu imkânları değerlendirmede göstereceğimiz ısrar ve başarıdır.

Yeni “Mengen” barikatlarına geçit yok!

Öte yandan elbetteki sınıfımız, siyasal bir karakter taşıyan çok fazla bir eylem deneyimine sahip değildir. Ancak şanlı DGM direnişleri ile faşist DGM'leri ezip MESS'e kafa tutan geçmişimiz hala sınıfın belleğinden silinmiş değildir. İşçi sınıfının faşizme karşı ihtar eylemleri de bu ülkede gerçekleşmiştir. '80' yenilgisinin ardından ilk belini doğrultan Kürt halkıyla beraber yine işçi sınıfımızdır. Ki Bahar Eylemleri'yle başlayan yükselişin doruk noktası olan Zonguldak madencilerinin büyük direnişinin ve yürüyüşünün 19. yıldönümünü yaşamaktayız. 4 Ocak 1991'de 40 bin maden işçisiyle başlayıp, 100 bini bulan sayısıyla 5 gün süren madenci yürüyüşü, sınıf hareketi için hala daha oldukça önemli bir eşiktir. 15-16 Haziran gibi aşılmayı beklemektedir. Temel hak ve özgürlüklerin de nasıl on binlerce işçiyle olağan bir şekilde kullanıldığını, bu büyük direnişi yaşamış işçiler çok iyi bilmektedir. Bu direnişten öğrenebilmek de TEKEL işçileri için büyük bir fırsattır. TEKEL işçileri hem kendi süreçlerinden dersler çıkararak, hem de sınıf kardeşlerinin deneyimlerine yaslanarak, takılacakları yeni “Mengen” barikatlarına asla izin vermemelidirler.

“Sokağa, eyleme, genel greve”, “Sokağa, eyleme, özgürleşmeye” ve “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarlarının en kolay hayat bulacağı şu günlerde, TEKEL işçilerinin verdiği mücadelenin yaratacağı hava, sermayenin çıkılmasını istemediği yolları aşındıracaktır. Unutmamak gerekir ki aşınan yollar, hak ve özgürlükler mücadelesindeki kazanımları da beraberinde getirecektir.

Sağlıkta piyasalaştırmaya, kölelik koşullarında çalışmaya hayır...

Sağlıkta yıkımı durdurmak için örgütlü mücadeleyi büyütelim!

2009 yılı ‘Sağlıkta Dönüşüm Programı’ adı altında sermayenin sağlık alanındaki saldırılarına hız verdiği bir yıl oldu. Adım adım piyasalaştırılan sağlık, bir hak olmaktan çıkartılarak paralı ve pahalı hale getirilmiştir. Artık, sağlık ocaklarındaki muayeneden dahi ücret alınmakta, her özel hastanede ise farklı katkı payları adı altında para toplanmaktadır. Sağlıkta piyasalaştırma gerek bu hizmete ihtiyacı olan emekçilere, gerekse bu alanda çalışan emekçilere büyük bir yıkım getirmiştir.

Önümüzdeki yılda ise bu yönlü saldırılar boyutlanarak artacaktır. Kâr etmeyen sağlık kuruluşlarının kapatılması, sağlık için kişisel harcamaların çoğalması, hastalık tanı ve tedavisinin pahalılaşması, özel bir ürün olan ilaçların market raflarında sunulması ticari bir mala dönüştürülmesi, “Tam Gün Yasası”nın yeniden gündemleştirilmesi ve sağlıkta taşeronlaştırmanın giderek yaygınlaşması tüm sağlık çalışanlarını ve genel anlamda toplum sağlığını olumsuz etkileyecektir.

Sağlıkta piyasalaştırma artıyor, sağlık çalışanları köleleştiriliyor!

Sağlıkta Dönüşüm Programı’yla, sağlık sisteminin piyasa mantığında işletilmesi ve temel bir hak olmaktan çıkartılması sonucu hastaneler bir işletme gibi çalıştırılmaktadır. Sağlıkta taşeronlaştırma hastanelerin her bölümü için geçerli hale getirilmiştir. Bu statüde çalışanların kamu hastanelerindeki oranı ise %60’ları bulmaktadır. Sağlık hizmetinin bölünüp parçalanarak taşeron firmalara yaptırılması sağlık hizmetinin niteliğini olumsuz etkilemekte, yanısıra bu şekilde çalıştırılan sağlık çalışanları da kölelik koşullarına mahkûm edilmektedir.

Taşeronlaştırma çalışanlar için ağır ve güvencesiz çalışma koşulları, artan emek sömürüsü demektir. Taşeronun insafına terkedilen işçilerin yaşadıkları sorunlar ise geçtiğimiz günlerde yine gündeme geldi. Sağlık Bakanlığı’nın 12.05.2009 tarih ve 32 sayılı “Hizmet alımlarında çalıştırılacak işçi sayısının tespiti ve öngörülecek ücretler” ile ilgili genelgesine dayanılarak özellikle de devlet hastanelerinde işçi kıyımı yaşanıyor. Tamamı taşerona bağlı bir şekilde bilgi işlem, temizlik ve hasta bakıcı olarak çalışan sağlık işçileri, hastane yönetimleri ve taşeron şirketler tarafından maaşların düşürülmesi, işten atılma ya da çeşitli haksız-hukuksuz angarya çalıştırma biçimleri gibi saldırılarla karşılaşılıyorlar. Örneğin; İzmir Buca Belediyesi Yamanlar MNA Temizlik Şirketi’nde çalışan 100’ü aşkın işçi, yeni yılda işten çıkartıldı. Mersin’de Anamur Devlet Hastanesi’ne temizlik ve bilgi işlem şirketlerinin değişmesinin ardından 32 işçinin işine son verildi. Kocaeli Devlet Hastanesi’nde, taşeron firma Emsal Temizlik Şirketi’ne bağlı 21 işçi hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldı.

Sağlık çalışanlarına yıkım getiren Sağlıkta Dönüşüm Programı’nın bir diğer ayağı olan “Tam Gün Yasası” ise, önümüzdeki yıl yine gündeme gelecektir. Bu yasa tasarısı, Haziran 2009’da TBMM Sağlık Komisyonu’nda tartışmalarla kabul edilmişti. Türk Tabipleri Birliği ve diğer sağlık örgütleri ise yasayı “kölelik yasası” olarak değerlendirmiş, gelen tepkiler üzerine tasarısı bir süre askıya alınmıştı. Sağlık alanında

esnek ve daha uzun çalıştırılmanın yasal hale getirileceği bu yasa yine gündemdedir. Bu yasa, doktorların yanısıra diğer sağlık çalışanlarını, üniversite ve Sağlık Bakanlığı eğitimcilerini ve sonuçta sağlık hizmetlerinin sunumunu olumsuz etkileyecektir. Tam gün/tek iş uygulamasıyla; özde büyük hastane zincirlerine, kamuda özelleştirilme yolundaki üniversite ve devlet hastanelerine ucuz işgücü sağlanacak; hekimler düşük ücretle ve güvencesiz olarak çalışmaya zorlanacak; tıp ve uzmanlık eğitiminin niteliğinin yükseltilmesi yerine, üniversite ve eğitim hastanelerinde döner sermayeye daha çok kazanç sağlamak için performans yöntemiyle daha fazla işlem yapılması hedeflenecek; eğitici niteliği taşıyan belirli bir orandaki hekimin kurumlarından ayrılmasına yol açarak tıp eğitimi olumsuz etkilenecektir.

Sermaye hükümeti, sağlıkta yıkım politikalarının devamı olarak eczane hizmetlerini de tamamen ticarileştirmektedir. Türkiye’deki 51 eczacı odasının üst örgütü olan Türkiye Eczacılar Birliği (TEB) ile değil de, tek tek yapılan sözleşmelerde eczacılara uygulanamayacak koşullar dayatılacak ve birçok eczanenin kapanması gündeme gelecek ve planlanan market eczaneleri yaygınlaşacaktır.

Marketlerde eczane reyonları açıp birçok ilacı reçete kapsamı dışına çıkararak isteyene satacaklar, bu şekilde hem ilaca harcanan para artacak, hem de bu uygulama ile birçok sağlık sorunu ortaya çıkacaktır. Sadece ilaç şirketlerinin çıkarlarını gözeterek uygulamayı sermaye hükümeti “sağlıkta tasarruf” adı altında bizlere sunmaktadır. Sermaye hükümeti AKP, markette ilaç satışına örnek olarak ABD’yi göstermektedir. Oysaki ABD’de ölüm nedenleri arasında yanlış ilaç kullanımına bağlı zehirlenmeler önemli bir yer tutmakta, yılda ilaca bağlı reaksiyonlar nedeniyle 140 bin insan ölmektedir. Ayrıca, ABD’nin dünyada kişi başı ilaç harcaması en yüksek ülkedir. Kuşkusuz ABD’nin, ilaç nedenli sağlık sorunlarının tedavi maliyetinin yılda 130 milyar doları bulması da sağlık sektöründeki patronların iştahını kabartmaktadır.

Sermaye hükümeti ise her zamanki ikiyüzlülüğüyle

“Sağlıkta tasarruf” adına bu uygulamayı işçi ve emekçilere dayatmaktadır. Yaşadıklarımızdan da gördüğümüz gibi sağlıkta tasarrufun faturasını her zaman olduğu gibi işçi ve emekçiler ödemektedir.

Sağlıkta yıkımı durduralım!

Sağlıkta Dönüşüm Programı ile en temel hak olan sağlık hakkını gaspeden, sağlık çalışanlarını kölelik koşullarına mahkûm eden sermaye devletinin karşısına ortak talepler etrafında birleşerek çıkılmalıdır. Gerek bu alanda çalışan, gerekse bu sağlık hizmetine ihtiyacı olan işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi sayesinde sağlıkta yıkımın önüne geçilebilir. Herkes için parasız, nitelikli ve kolay ulaşılabilir sağlık hakkı için, tüm çalışanlar için sigorta, iş ve iş güvencesi için, insanca yaşam ve çalışma koşulları için örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Nakliyat-İş yöneticileri tahliye edildi

Patron-yargı-polis işbirliği ile 7 Aralık 2009 tarihinde gözaltına alınan ve tutuklanan DİSK / Nakliyat-İş Sendikası yöneticileri ve üyeleri 6 Ocak günü serbest bırakıldılar.

7 Aralık sabahı erken saatlerde evlerine yapılan baskınlarla gözaltına alınan DİSK Örgütlenme Daire Başkanı ve Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu ve diğer Nakliyat-İş yöneticileri sendika avukatlarının Bakırköy 2. Sulh Ceza Mahkemesi’ne yaptığı itiraz üzerine serbest bırakıldılar.

“Suç örgütü kurmak ve birden fazla kişinin çalışma hürriyetini engelleme ve ruhsatsız silah bulundurma” gerekçesiyle tutuklanan 10 Nakliyat-İş yöneticisi tahliye edildiler.

7 Aralık 2009 sabahı DİSK / Nakliyat-İş Sendikası Genel Merkezi ve şube binalarının yanısıra evlerine yapılan polis baskınlarıyla gözaltına alınan Nakliyat-İş yöneticisi ve üyesi 14 kişi üç günü aşkın süre gözaltında tutulmuşlardı. 14 Nakliyat-İş yöneticisi ve üyesinden 4’ü sorgularının ardından serbest bırakılırken 10 Aralık 2009 tarihinde aralarında Nakliyat-İş Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu’nun da bulunduğu 10 kişi hakkında tutuklama kararı çıkmıştı.

Tutuklama saldırısının ardından Nakliyat-İş üyesi işçiler iş bırakma eylemleri yaparak sendikal hak ve özgürlüklerin engellenmesini protesto etmişlerdi.

Polis terörü ve cinayetleri protesto ediliyor...**Katil polis hesap verecek!**

Geçtiğimiz hafta İstanbul'da BDSP, EHP ve PDD'nin örgütlediği Cumartesi eylemleri devam ederken İzmir'de de aynı gün eylem gerçekleştirildi.

İstanbul: "Katil polis hesap verecek!"

"Karadağ cinayeti aydınlatılsın! Katiller yargılsın" pankartı arkasında bir araya gelen bileşenler polis cinayetlerinde katledilenlerin resimlerinin olduğu dövizler ve "Alaattin Karadağ ölümsüzdür!" sloganlarıyla yürüyüşe başlarken basına, yürüyüşün Esenyurt polisi tarafından geçen ay katledilen Osman Aslı'ya atfedildiği ifade edildi. Galatasaray Lisesi'ne varana kadar etrafta bekleyen insanların yoğun desteği de alınarak coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında Esenyurt-Avcılar polisinin en son işlediği cinayet olan Osman Aslı cinayeti ele alındı. 18 Aralık günü tinerci olduğu iddiasıyla gözaltına alınan ve iki gün sonra "bot bağcıklarıyla kendini astı" denilen Aslı'nın ölümünün açık bir cinayet olduğu ifade edildi.

Osman Aslı'nın güvenlik kamerası bulunan nezarethane yerine kamera bulunmayan avukat görüşme odasına alınmasının hem normal prosedürlere aykırı olduğu hem de "kendini astı" gibi söylemler ve Avcılar-Esenyurt polisinin kanlı sicili düşünüldüğünde cinayet olduğu ifade edildi. Açıklamada şunlar söylendi: "Dizginsiz polis şiddetini, yargısız infazları, keyfi gözaltıları, faşist baskı ve terörü önlemek bugün ertelemez bir sorumluluktur. Buradan bir kez daha tüm duyarlı kamuoyunu göreve çağırıyoruz. Osman Aslı cinayetinin, Alaattin Karadağ cinayetinin ve polisin işlediği tüm cinayetlerin aydınlatılmasını talep ediyoruz."

Basın açıklamasının ardından oturma eylemine geçildi. Oturma eyleminde Grup Gece Tutuştu'nun söylediği Avusturya İşçi Marşı, Çav Bella ve Gündoğdu marşlarına kitle de eşlik etti.

İzmir: "Polis terörüne son!"

BDSP tarafından başlatılan polis terörü karşıtı kampanya kapsamında ilk basın açıklaması Eski Sümerbank önünde gerçekleştirildi. "Keyfi gözaltılar, baskılar, işkenceler, infazlar... / Polis terörüne ve cinayetlerine son! / BDSP" pankartının açıldığı eylemde Alaattin Karadağ yoldaşın fotoğrafları ve flamalar taşındı.

Açıklamada Alaattin Karadağ'ın katledilmesinin devletin/polisin gözü dönmüşlüğü'nün örneklerinden biri olduğu vurgulandı. Kürt halkına yönelik saldırıların arttığı, işçi ve emekçilerin eylemlerine polis saldırılarının devam ettiği söylendi.

Açıklamada İzmir özelinde de yaşananlar özetlendi. Kentte son dönemlerde özellikle Kürt halkına karşı şoven kudurganlığın kışkırtıldığı, türlü provokasyonlarla linçlerin tezgahtarlığı, faşist partilerin oy oranının arttığı ifade edildi. Baran Tursun cinayeti de özel olarak vurgulandı.

Katliamların yanısıra İzmir'de yaşanan polis terörü de açıklamada vurgulandı. Son zamanlarda afiş asan, bildiri dağıtan devrimcilere yönelik gözaltı ve baskıların arttığı belirtildi. DLB'lilerin maruz kaldığı polis terörü anlatıldı.

Gerçekleştirilen eylem öncesi tüm ilerici ve devrimci kurumlar, sendikalar, kitle örgütleri dolaşmış ve önce süreci birlikte örme, ardından ise düzenlenecek eylemlere destek çağrısı yapılmıştı. Ancak destek olacaklarını belirten güçlerden hiçbiri eyleme destek sunmadı hatta büyük çoğunluğu muhabir dahi göndermedi. Eyleme yalnızca İnsan Hakları Derneği gözlemci olarak katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir - Adana

Polis terörü dur durak bilmiyor

Kolluk güçlerinin siciline her geçen gün yeni terör uygulamaları ekleniyor. 29 Aralık günü Kumkapı Yabancılar Şube Müdürlüğü Misafirhanesi'nde polis tarafından dövülen Nuray Canan Bezirgan ve eşi Ömer Bezirgan, olaya ilişkin güvenlik kamerası kayıtlarını ortaya çıkarttılar.

İnsani Müdafâ ve Kardeşlik Derneği Genel Başkanı Nuray Canan Bezirgan ile eşi Ömer Bezirgan, 29 Aralık Salı günü, 40 gündür 4 çocuğuyla birlikte misafirhanede tutulan bir Çeçen kadının çocuklarından birinin hastalanması üzerine Kumkapı'ya gittiler. Eşiyle birlikte çocuğu hastaneye götüren Bezirgan, geri döndükten sonra misafirhanenin girişinde işlemlerin tamamlanmasını beklemeye başladı.

Bu esnada Canan'ın yanına gelen sorumlu amir H.B. kendisine "Bu kadını ilgili bilgileri neden basına veriyorsun?" diye çıkıştı ve sivil polislerle birlikte Canan'ı zor kullanarak dışarı çıkarmaya çalıştı. Çıkan arbedeyi görüntülemek isteyen Ömer Bezirgan ise polislerin boğazını sıkarak üzerine çullanmasıyla yere devrildi. Daha sonra amirin odasına götürülen Bezirgan'a kaba dayak burada da devam etti.

'Misafirhane'deki dayak faslının ardından şikayetçi olmamaları yönünde ikna edilmeye çalışılan çift son olarak ölümle tehdit edildiler. Polisler tarafından hastahaneye götürülen çiftte sağlam raporu verilirken, olaya karışan polisler darp raporu alarak Bezirganlar'dan şikayetçi oldular.

Polis terörü yılbaşında da iş başındaydı

Yılbaşı gecesini Taksim'de geçirmek için gelen Fatih Yüksel ve Halil Çetin isimli iki kuzen sivil polisler kimlik sordukları için, polis otobüsünde 10 polis tarafından dövüldü.

Kendilerden kimliklerini isteyen sivil polisler burjuva hukukun dahi tanıdığı bir hak olarak kimliklerini soran gençler bu cüretin bedelini fazlasıyla ödediler. Zira bu memlekette polis rahatından adam öldürebiliyorsa, sokak ortasında infazlar olağanlaşabiliyorsa ve burjuvazini yargısı katilleri yani polisleri teker teker aklayabiliyorsa, bir kimlik sormanın lafi mi olur!

Gençlerden biri verdiği röportajda şunları söylüyor: "Karşımdakinin kim olduğunu nereden bileyim, hürsüz da olabilir. Kimlik sormam benim yasal hakkım". Oysa ki; polisin PVSK, TMY gibi yasalarla dokunulmazlık zırhı içerisinde olduğunu ve bu katiller sürüsünün kendilerini zaten mevcut kanunlarla gerekçelendirdiğini unutmamak gerekir.

Gençler otobüs içerisinde coplarla dövülürken, sırtlarındaki cop izleri ve gözlerindeki morluklar polis terörünün dozunu anlamaya yetiyor. "Bir değil, iki değil, 10 polis birden dövdü, hangisinin vurduğunu dahi anlayamadım" diyen gençler yedikleri dayanın etkisiyle birkaç kez de baygınlık geçirdiler.

Gençler polislerden şikayetçi olurken, bu şikayetten nasıl bir sonuç alacaklarını da aslında kendilerini döven sivil polis açıklıkla anlatmış.

Sivil polisler, "Şikayetçi olursanız 10 polis tarafından hakkınızda tutanak tuttururum, tacizci olduğunuzu söylerim" derken, bu ülkede soruşturmanın da nasıl yürüdüğüne ışık tutuyor. Polisin polisi soruşturduğu, yudurma tutanaklarla polisin aklandığı bir mekanizmada doğal olarak bu şikayetlerin bir karşılığı olmuyor.

“Polis cinayetlerine ve terörüne son!”

Sınıf devrimcileri “Polis cinayetlerine ve terörüne son!” şiarıyla örgütlenen kampanya ile işçi ve emekçilere sesleniyorlar.

Esenyurt’tan sınıf devrimcileri Esenyurt-Avcılar bölgesinde yoğun olarak yaşanan polis terörüne ve cinayetlerine karşı yürüttüğü çalışmalarını değişik araçlarla sürdürmeye devam ediyor.

Bu çerçevede “Polis terörüne ve cinayetlerine son! / BDSP” şiarlı bildirimler Esenyurt’tan Kırcaç’a birçok emekçi mahallesinde yaygın bir biçimde dağıtıldı. Afiş çalışması yapıldı.

Bu çalışmalar esnasında sınıf devrimcileri devlet terörüne ve baskısına maruz kaldı. Bildiri dağıtımları sırasında iki kez keyfi bir biçimde gözaltı yaşandı.

Bir cinayet şebekesi gibi çalışan Esenyurt-Avcılar polisini teşhir eden her türlü materyal kullanımı polisin tahammülsüz tutumlarının hedefi oldu. Devrimci faaliyetin baskı ve zor yoluyla önüne geçmeye çalışan Esenyurt-Avcılar polisi, yapılan afişleri sökerek çalışmayı engellemeye çalışıyor. Merkezi noktalardan ara sokaklara kadar bütün afişler yapıldıktan birkaç saat sonra polis tarafından sökülüyor. Bugüne kadar yapılan yüzlerce afiş hiçbir noktada kalmayacak biçimde ya boyayla kapatıldı ya da yapılmasının ardından daha bir saat bile geçmeden tüm yerlerde yırtıldı.

Kocaeli’nde polis terörünü teşhir eden BDSP bildirimleri emekçi mahallelerde dağıtılıyor. Sınıf devrimcileri Körfez ilçesi Esentepe Mahallesi’nde, Derince’de Öğretmenler Mahallesi’nde işçi ve emekçilere BDSP bildirimlerini ulaştırdılar.

Ayrıca Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Yerleşkesi’nde de öğrenci gençliğe dağıtılan bildirimler ile polis terörüne karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Adana’da “Polis cinayetlerine ve terörüne son!” şiarıyla yürütülen çalışmalar devam ediyor. Adana’nın Şakirpaşa ve Meydan Mahalleleri gibi çeşitli emekçi semtlerinde ve sanayi bölgelerinde bildiri dağıtımları sürerken, “Polis cinayetlerine ve terörüne son! / BDSP” şiarlı afişler de kullanılmaya devam ediyor. Adana merkez dışında emekçi semtlerinde de afişler yapılıyor.

Ümraniye’de fabrikalarda ve mahallelerde yapılan bildiri dağıtımlarının yanısıra 6 Ocak günü yapılan ozalitle birlikte işçi ve emekçiler her Cumartesi Taksim’de yapılan eyleme çağrıldı. “Polis terörüne ve cinayetlerine karşı mücadeleye” yazılı ozalitle İMES-Dudullu hattına yapıldı.

Tuzla, Aydıntepe Tren İstasyonu’nda yapılan bildiri dağıtımı ile toplam 6500 adet bildiri başta tersaneler ve Esenyalı olmak üzere Tuzla’nın birçok bölgesine dağıtılmış oldu.

Yine “Polis cinayetlerine ve terörüne son! / BDSP” şiarlı afişler de kullanılmaya devam ediyor. Tersaneler mevki ve Esenyalı Mahallesi’nin girişine yapılan afişler insanlar tarafından ilgi ile karşılandı.

GOP’ta ise “Polis terörüne ve cinayetlerine son! / BDSP” şiarlı afişler Gazi Mahallesi, Elmabahçesi, Karadeniz Mahallesi ve Karayollarına yaygın bir şekilde yapıldı.

Kampanyanın Kayseri ayağı da bildiri dağıtımlarıyla sürüyor. BDSP imzalı bildirimler Kayserili işçi ve emekçilere ulaştırılıyor.

Ümraniye ve GOP’ta polis terörüne karşı toplantılar

3 Ocak Pazar günü Ümraniye ve Gaziosmanpaşa’da BDSP tarafından polis terörü ve cinayetleri üzerinden toplantılar gerçekleştirildi.

Ümraniye BDSP Alaattin Karadağ cinayeti ve polis terörü ile ilgili bir toplantı gerçekleştirdi ve “Bir yargısız infaz dosyası daha... Alaattin Karadağ cinayeti!” dosyasını tanıttı.

Toplantıda Alaattin Karadağ cinayetinin siyasal arka planı genişçe tartışıldı. Karadağ cinayetinin tekil bir olay olmadığı, sömürücü egemen sınıfın, toplumsal muhalefete ve bu muhalefetin en önünde yer tutan ilerici ve devrimcilere karşı her dönem azgınca saldırıp katletmeyi gündelik bir politik tutum haline getirdiği vurgulandı. Bu saldırganlığın gerisinde ise sermaye sınıfının kendi sınıfsal iktidarına yönelebilecek her türlü meşru mücadeleye karşı duyduğu korkunun olduğu belirtildi. Devlet terörünü teşhir mücadelesine destek vermenin aynı zamanda en meşru hak ve talepler için verilen mücadelenin de ayrılmaz bir parçası olduğu vurgulandı.

Gaziosmanpaşa BDSP, gerçekleştirdiği genç işçi toplantısı ile polis terörünü tartıştı.

Toplantıda Alaattin Karadağ’ın polisler tarafından bilinçli bir şekilde katıldığı vurgulandı. İşçi ve emekçilerin sessiz kalmasından polis terörünün boyutlandığının ifade edildiği toplantıda, polis terörüne ve cinayetlerine karşı örgütlü bir mücadelenin nasıl yürütülmesi gerektiği tartışıldı.

Çeşitli anlatımlar üzerinden polis terörü örneklendirilirken, hakları için direnen TEKEL işçilerine yapılan müdahale, Kürt halkına yönelik devlet terörü, keyfi gözaltılar, işkenceler üzerinden canlı bir tartışma yürütüldü.

Kızıl Bayrak / Ümraniye - GOP

Vicdani red eylemine polis saldırdı

Enver Aydemir’le Dayanışma Komitesi üyeleri 6 Ocak günü Yüksel Caddesi’nde İnsan Hakları Anıtı önünde yaptıkları basın açıklamasıyla vicdani retçi Enver Aydemir’in tutuklanmasını ve askeri cezaevindeki işkence uygulamalarını protesto etti.

Aralarında Halil Savda’nın da bulunduğu yaklaşık 20 kişi basın açıklamasının ardından polisin kimlik kontrolü dayatmasıyla karşı karşıya kaldılar. Çevik kuvvet polislerince çembere alınan kitle dayatmayı kabul etmeyince polisin saldırısına maruz kaldı.

Kitleye azgınca saldıran alırken plastik kelepçe de kullandı.

TEKEL işçisinden “direnişe devam” kararı...

Ankara'daki direnişlerinin 24. gününü geride bırakan Tek Gıda-İş Sendikası üyesi yaklaşık 11 bin TEKEL işçisi 6 Ocak günü Türkiye genelindeki 21 il, 70 ilçe ve 43 işyerinde referandumla gitti.

Birçok ilde kurulan referandum sandıklarından “direnişe devam” kararı çıktı. İşçiler, Tek Gıda-İş Sendikası'nın çağrısıyla gittikleri referandumla bir yandan sermaye hükümetinin eleştirileri ve karalamalarına yanıt verirken diğer yandan da direniş kararlılıklarını tazelediler.

Referandumda direnişe devam iradesi

Yapılan oylamada kullanılan 10 bine yakın oydan büyük çoğunluğu “eyleme devam” yönünde oldu. Eylemin merkezi olan Türk-İş Genel Merkezi'ndeki sandıklarda oy kullanan bin 282 işçinin tamamı “eyleme devam” dedi. Referandum saatinden önce “Ölmek var, dönmek yok!”, “Kefeni giydik geri dönüş yok!” sloganlarını atan TEKEL işçileri kamuya açık biçimde oy kullanmaya başladılar. İlk sonuçların Türk-İş Genel Merkezi önünde işçilere açıklanmasının ardından işçiler sloganlarla direniş kararlılıklarını dile

getirdi.

Türk-İş Genel Merkezi'ndeki oylamaya geçmeden önce kısa bir konuşma yapan Tek Gıda-İş Genel Sekreteri **Mecit Amaç**, TEKEL işçisini yalnız bırakmayacaklarının altını çizdi.

Mücadelenin 14 Ocak'tan sonra daha farklı araçlarla güçlendirileceğini belirten Amaç, “Ankara TEKEL işçisinin kaç kişi olduğunu göreceğiz. Bu referandum spekülasyon yapan kesimlere bir cevap olacak” ifadelerini kullandı.

İstanbul Kartal'da kurulu bulunan Cevizli TEKEL fabrikasında çalışan Tek Gıda-İş Sendikası üyesi 700 işçi de referandum sandıklarında oylarını kullandı. Oy kullanımına ilişkin bilgi aldığımız Tek Gıda-İş Sendikası Cevizli Şube Başkanı **Yunus Durdu**, sandığa giden 700 işçinin tamamının “direnişe devam” kararı aldığını belirtti. Durdu, “direnişimize ölümüne devam edeceğiz” dedi.

Diyarbakır'daki TEKEL işletmesinde kurulan referandum sandıklarında da oy kullanımı vardı.

Tek Gıda-İş Diyarbakır Şube üyesi 600'ü aşkın TEKEL işçisinin oyu da “direnişe devam” oldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TEKEL ve itfaiye işçileri yeni yıla direnişle girdi

Yeni yıla, Ankara'da Türk-İş Genel Merkezi önünde Sabahat Akkiraz ve Edip Akbayram'ın verdiği konserle giren TEKEL işçileri mücadele kararlılıklarını dile getirdi. Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu ve sendika yöneticilerinin de ziyaret ettiği TEKEL işçileri daha sonra türküler eşliğinde geç saatlere kadar halay çekti.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde kurdukları “Demokrasi Çadırı”nda aileleriyle birlikte yeni yılı karşılayan Belediye-İş Sendikası üyesi itfaiye işçileri ise gece saatlerinde yolu trafiğe kapattı. Tarihi su kemerine pankart asma eylemi gerçekleştirdi.

İtfaiye işçilerini DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ve DİSK yönetim kurulu üyeleri ziyaret etti.

Ziyaret sırasında, üç itfaiye işçisi, “Yangınlarda cay kayıpları artacak! Sorumlusu Kadir Topbaş olacak!” pankartını Fatih-Unkapanı Su Kemerine astı. Pankartın asıldığı sırada işçilerin bir kısmı ise yola yatarak, uzun süre trafiği aksattı.

İtfaiye işçileri 4 Ocak Pazartesi günü saat 18.00'de Taksim Meydanı'ndan Galatasaray'a

yürüyüş gerçekleştirdi.

Galatasaray Meydanı'nda Belediye İş Sendikası 5 No'lu Şube adına gerçekleştirilen basın açıklamasında sınıf dayanışması vurgusu vardı.

Sınıf dayanışması vurgusunun yapıldığı açıklamada itfaiye işçilerinin yaşadığı süreç aktarıldı. Belediyede ikna odalarının kurulduğu, işçi ve işçi ailelerine ikna ve tehdit yoluyla direnişten vazgeçme baskısı yapıldığı anlatıldı.

Eyleme; DSB, EHP, ESP, Genç-Sen, Öğrenci Kolektifleri, TKP, Tüm-İGD flama ve dövizleri ile destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Erdoğan kükredi, işçiler yanıt verdi!

Erdoğan, TEKEL işçilerine önerilen 4/C köleliğinden geri adım atmayacaklarının mesajını verdi. TBMM'de yeni yılın ilk grup toplantısında konuşan Başbakan Erdoğan, “fazla sesinizi çıkarmayın, 4/C'yle yetinin” demeye getirdi.

TEKEL işçileri ise Başbakan Erdoğan'a aynı günün öğlen saatlerinde Boğaziçi Köprüsü'nde yaptıkları eylemle yanıt verdi.

TEKEL'in özelleştirilmesi sürecinde de militan eylem biçimlerine imza atan işçiler 5 Ocak günü otobüslerle geldikleri Boğaziçi Köprüsü'nde eylem yaptılar.

İki otobüsle geldikleri köprüyü araç trafiğine kapatan 100'ü aşkın işçiden bir kısmı kendilerini köprütün korkuluklarına zincirledi. TEKEL işçileri eylemin ardından gözaltına alındılar. İşçiler, götürüldükleri Vatan Emniyet Müdürlüğü'nden akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

İstanbul'da direnen işçilerle dayanışma eylemi

İstanbul'da biraraya gelen Türk-İş'e bağlı sendikalar ve destek veren kurumlar TEKEL'de ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile ilçe belediyelerinde sendikasıylaştırma saldırısına karşı direnen belediye işçileriyle dayanışma için 5 Ocak günü yürüyüş gerçekleştirdi.

Türk-İş'e bağlı sendikalardan TÜMTİS, T. Harb-İş, TGS, Yol-İş, Deri-İş, Hava-İş, Haber-İş, Demiryol-İş, Selüloz-İş, Tes-İş, Türk Metal ve Tez-Koop-İş üyeleri de flama, şapka ve pankartlarıyla yer aldılar. Yürüyüşün en önünde “Yangında can kayıpları artacak Sorumluluk Kadir Topbaş'ın” pankartı açıldı.

Saraçhane'ye gerçekleştirilen yürüyüşün ardından belediye binası önünde devam eden eyleme KESK İstanbul Şubeler Platformu da destek verdi. Tek Gıda-İş Sendikası üyesi TEKEL işçileri de eylemde yer aldı.

BDSP, TKP, EHP, Genç-Sen, Tüm İGD, ESP-G, DSB'nin de destek verdiği yürüyüşe DİSK'e bağlı sendikalar sınırlı bir katılım sağladı.

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu'nun da işçilere seslendiği eylem boyunca sloganlar susmadı.

TEKEL ve itfaiye işçilerinin direnişlerini selamlayan Kumlu, işten atma ve sendikasıylaştırmanın kabul edilemez olduğunu belirtti.

Kumlu'nun konuşmasında değindiği bir başka nokta da asgari ücret, kiralık işçi düzenlemesi ve 4/C'nin kabul edilemez olduğuydu.

İtfaiye işçilerinin mücadelesinin Türk-İş'in mücadelesi olduğuna işaret eden Kumlu, hükümete de seslenmeyi ihmal etmedi.

Kumlu'nun konuşmasının ardından ses aracına çıkan TEKEL işçisi bir kadın, 1 metre uzunluğundaki ekmekle “TEKEL işçilerinin Ankara'da verdiği ekmek mücadelesi”ni simgeledi.

Eylemin ardından Türk-İş yöneticileri itfaiye işçilerinin “demokrasi çadırı”nı ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TEKEL Direnişi ile Dayanışma Komitesi kuruldu!

Ankara'dan sınıf devrimcileri, TEKEL işçilerinin sesini duyurabilmek için **TEKEL Direnişi ile Dayanışma Komitesi**'ni 3 Ocak Pazar günü Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirdikleri toplantıyla kurdular

20 işçi ve emekçinin katıldığı toplantıda öncelikle direniş süreci tartışıldı. Sendikanın gelinen süreçteki tutumunun da değerlendirildiği toplantıda TEKEL direnişinin önemi ve sınıfın diğer bölüklere yapılacak müdahale üzerine konuşuldu. Bu kapsamda bir dayanışma gecesi yapma kararı alındı.

Direnışle maddi ve manevi dayanışmayı örebilmek amacıyla şehir merkezinde yapılması planlanan etkinlik için Ankara'daki diğer devrimci yapılara da çağrı yapılması karara bağlandı. Yaygın duyurusunun yapılması düşünülen etkinlik için emekten yana tavır alan sanatçılara da çağrı yapılacak.

Etkinliğin politik açıdan temel hedefleri TEKEL direnişi hakkında tüm emekçileri aydınlatmak, direnişi ileriye taşıyabilmek için eylemli dayanışmayı örgütlemek olarak ortaya konulurken, diğer yandan TEKEL işçileri ile maddi dayanışmayı sağlayabilmenin de altı çizildi.

Toplantıda etkinliğin ön hazırlık süreci ile ilgili görev paylaşımı yaparak, işçilerin yaşadığı barınma sorunu da karşılayabilmek için toplantı bileşenlerine çağrı yapıldı.

Toplantı, komite olarak Türk-İş önünde bir eylem gerçekleştirmek üzere sonlandırıldı.

TEKEL işçilerine ziyaret

Sakarya Caddesi'nden BDSP ve İşçi Kültür Evleri flamalarıyla sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi.

Komite adına yapılan konuşmada direniş selamlanırken, TEKEL Direnişi ile Dayanışma Komitesi'nin kurulduğu vurgulandı.

Ankara'dan sınıf devrimcileri

"TEKEL'de Direnişin Sesi" işçilerle...

Sınıf devrimcileri TEKEL işçilerine, direniş sürecine yönelik çıkardıkları "**Direnışin Sesi**" bülteninin ikinci sayısı ile sesleniyorlar.

İşçilere 2 Ocak günü, Direnişin Sesi'nin ulaştırılan BDSP'liler ilgiyle karşılandılar.

BDSP önlükleriyle gerçekleştirilen dağıtım sırasında bültenin içeriği üzerine sohbetler yapıldı.

Direnışin Sesi'nin hazırlıkları süren 3. sayısı için TEKEL işçilerinden yazı isteyen BDSP'liler 250 adet bülteni TEKEL işçilerine ulaştırdılar.

TEKEL işçileri bültenin çok anlamlı olduğunu belirterek teşekkürlerini iletiler. Ankara BDSP çalışanları ayrıca barınma sorunu yaşayan bir grup TEKEL işçisine kapılarını açarak konuk ettiler. Evde de direniş süreci üzerine sohbetler gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / Ankara

TEKEL işçisinin kararlı direnişi sürüyor

Direnışin Sesi

1 Ocak 2010 Sayı: 2

TEKEL işçileri:

Sınıf devrimcilerinden TEKEL direnişini büyüme çağrısı

BDSP'nin, çeşitli illerde süren devrimci sınıf faaliyetinin önemli bir yönünü de TEKEL direnişiyle dayanışma çağrısı oluşturuyor.

İstanbul:

Ümraniye BDSP, "TEKEL işçisi onuru ve hakları için direniyor... Eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim" başlıklı bildirimleri Dudullu Pazarı, Aşağı Dudullu Mahallesi, Kazım Karabekir Mahallesi ve İMES E Kapısı'nda dağıtırken yanısıra afişlerle de işçi ve emekçilere seslendi. İMES-Dudullu hattında "Zafer direnen TEKEL işçilerinin olacak!", "Yaşasın TEKEL direnişimiz!", "TEKEL işçileriyle eylemli sınıf dayanışmasını yükseltelim!" şiarlı afişler kullanıldı.

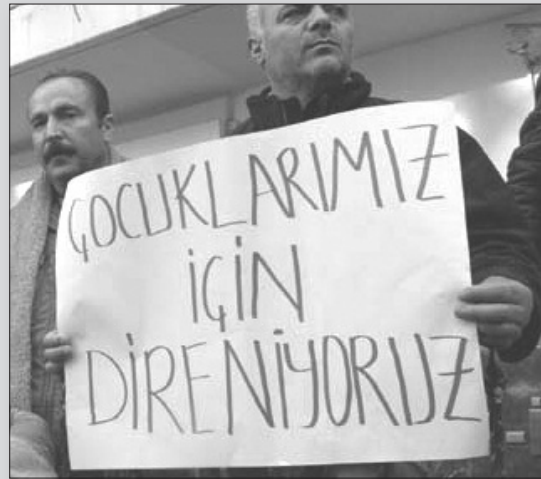
Esenyurt'ta süren faaliyetler çerçevesinde *Metal İşçileri Bülteni* metal fabrikalarına ulaştırıldı. Fabrika çıkışlarında yapılan dağıtımlar işçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Esenyurt İşçi Bülteni'nin de dağıtımı yaygın bir biçimde yapıldı. Asgari ücreti gündemleştiren, Alaattin Karadağ'ın devrimci kimliğinin anlatıldığı, işçi ve fabrikalardan gelen yazılarla zenginleştirilen bülten, işçilerin yoğun olarak servislere bindiği bölgelerde dağıtıldı. İlgiyle karşılanan bülten dağıtımı üzerinden toplantıya katılan işçiler oldu. Dağıtımlar esnasında birçok işçiyle yakından sohbet etme imkanı da yakalandı.

Kartal'dan sınıf devrimcileri, *Metal İşçileri Bülteni*'ni Lombardini, ALDEM Çelik ve ABB fabrikalarına dağıttılar. Metal İşçileri Birliği'nin Kartal bölgesindeki toplantısı da yapıldı. Birliğin ne ifade ettiği ve kurultay sonrası dönemde nasıl işletileceği tartışıldı.

Anadolu Yakası İşçi Bülteni'nin son sayısının dağıtımları ADEL Kalem, Lombardini ve Kartal Belediye işçilerine yapıldı."

Tuzla'da, BDSP imzalı TEKEL direnişiyle dayanışma çağrısı yapan bildirimlerin dağıtımı yapıldı. 4 Ocak günü akşam saatlerinde İçmeler 1. Köprü üzerinde, 5 Ocak sabahı da Aydıntepe Tren İstasyonu önünde dağıtım gerçekleştirildi.

İzmir:

İzmir Kemeraltı'nda gerçekleştirilen toplu dağıtımda, TEKEL direnişine ilgi oldukça yoğundu. Kimileri medyanın süreci çarpıttığını söylerken, kimileri de nasıl destek sunacaklarını ifade etti.

BDSP imzalı, TEKEL işçileriyle dayanışma ozalitleri de çeşitli yerlere asıldı. Çiğli Belediyesi Şantiyesi işçilerine de TEKEL işçileriyle dayanışma bildirimlerini ulaştırılan BDSP'liler, işçileri hem kendi sorunlarına hem de TEKEL işçilerinin sorunlarına karşı duyarlı olmaya davet ettiler.

Adana:

Adana BDSP, Krize Karşı Emek ve Demokrasi

Platformu'nun gerçekleştirdiği TEKEL işçileriyle dayanışma eylemi ve asgari ücret protestosuna anlamlı bir katılım sağladı.

BDSP imzalı TEKEL direnişiyle dayanışma çağrısı yapan bildirimler Şakırpaşa, Meydan Mahallesi gibi emekçi semtlerinde dağıtılarak, işçi ve emekçilere TEKEL işçilerinin direnişi anlatılıyor. Sabahları sanayi işçilerine yönelik yapılan dağıtımlar dışında, 6 Ocak günü de Keresteciler Sanayi Sitesi'ne TEKEL işçilerinin sesi ulaştırıldı.

Çeşitli noktalara TEKEL işçileriyle dayanışma ozalitleri yapılarak, direniş selamlandı.

Kayseri:

Kayseri BDSP çalışanları "TEKEL direnişi kritik bir eşikte! TEKEL işçisi, ihanete geçit vermemek için inisiyatifini eline almalıdır!" başlıklı bildirimleri 31 Aralık sabahı erken saatlerde işçi servislerine ulaştırdılar.

İşçiler tarafından yoğun bir ilgiyle karşılanan bildirimler üzerinden organize sanayi işçileriyle sohbetler gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul – İzmir – Adana - Kayseri

4 / C mağduru bir TEKEL işçisiyle konuştuk...**“Birlik olmak gerekiyor!”**

TEKEL sigara bölümünün 2008 yılında özelleştirilmesine kadar Adana Fabrikası'nda çalışmış ve şu anda da yaprak bölümünde 4/C'li olarak çalışan bir TEKEL işçisiyle konuştuk.

Sigara bölümünün uluslararası tütün tekeli BAT'a satılmasının ardından direnişleri sendika tarafından kırılan işçiler dayanışmanın önemini vurguluyorlar...

- TEKEL'de hangi bölümde kaç yıldır çalışıyorsunuz?

- 20 yıldır TEKEL'de çalışıyorum. İlk girdiğimde sigaraydım. Son 1 yıldır yapraktayım.

- TEKEL işçilerinin bugüne kadarki mücadele sürecini anlatır mısınız?

- Özelleştirmelerle beraber mücadeleye başlandı. TEKEL içki bölümüyle beraber özelleşmeye başladığında eylemlere başlandı. Ondan önce de Çiller döneminde “0 zam”ma karşı Ankara Kızılay da eylem yapmıştık.

- Ne tür eylemler yapıldı?

- 2006-2007 yılında TEKEL Adana fabrikasının kapatılması kararına karşı işçiler olarak iş yerini terk etmeme kararı aldık. Kapatma kararının kaldırılmasından sonra üretime devam ettik. Bu arada üretimin devam etmemesi için devlet soft paketten sert karton pakete geçiş yaptı. Elimizdeki makineler buna uygun değildi. Ama biz bazı parçaları değiştirerek sert karton paket üretimi yapmaya başladık.

- Erdoğan, TEKEL işçilerinin devletin malını yediğini söylüyor. Ne düşünüyorsunuz?

- Başbakan, “Yetimin hakkını yedirtmem!” diyor. “Devletin malı deniz yemeyen domuz dönemi bitti!” diyor. Peki, başbakana soruyorum: İçki fabrikalarını Limak adlı şirkete 290 milyon dolara sattı. Limak şirketi Türkiye'deki içki fabrikalarını devraldığında 700 milyon dolarlık hammadde vardı. Limak adlı şirket 410 milyon dolar kara geçti. Bir yıl sonra Limak içki fabrikalarının % 80'ini Teksaslılara sattı. 1 yıl içinde Limak şirketi sattığı içki hariç 1,5 milyar dolar kar etti. Peki, bu 1,5 milyar dolar yetim hakkı değil miydi? AKP iktidara geldiğinde TEKEL'in sigara bölümüne sigara markaları hariç biçtiği değer 3,5 milyar dolar. 1,5 yıl içinde ne değişti de sigara hakları dâhil 1,2 milyar dolara sattı?

- Bugün TEKEL işçileri ne için direniyor?

- 4/C'ye karşı direniyorlar. 4/C yasasında yılda 10 ay çalışma süresi, ilkokul mezunu 580 TL, ortaokul mezunu 680 TL, lise mezunu 730 TL, üniversite mezunu 780 TL maaş alıyor. Ben 680 TL maaş alıyorum. 10 ayda 6800 TL oluyor. 12 aya böldüğümüzde 567 TL oluyor. 4/C'de ayda 4 pazar değil 1 gün tatil vardır. O da pazar günü değil. İşyeri amirinin uygun göreceği herhangi bir gündür. Diğer taraftan çalışma saati belli değildir. Mesai başlangıcında verilen iş ne zaman biterse o saatte işin biter. Eskiden mesai 7,5 saattir. 4/C'yle böyle bir şey kalmıyor. Ayrıca 4/C'de sendika yok. Bunun yanında 10 ayın olacağı garanti değil. İş olursa çağıracaklar. Yılbaşıyla birlikte 7200 4/C'li iş bekliyor.

- İşçiler olarak sendikaya nasıl bakıyorsunuz?

- Sendika bugüne kadar bizi hep sattı. Şimdi Ankara'da şu an yine satıyor. Mustafa Kumlu devletten söz aldı. 4/C'linin sendika hakkı olacağını, sendikaya ilk olarak da Türk-İş'i sokacağını, bunun karşılığında Türk-İş'in ses çıkarmamasını istemiştir büyük ihtimalle. Türk-İş de bunu uyguluyor.

- Son olarak işçi ve emekçilere söyleyecekleriniz nelerdir?

- Birlik olmak gerekiyor. Aksantaş, Sümerbank, Et Balık Kurumu özelleşirken “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyerek hiçbirimiz sesimizi çıkarmadık. İçki fabrikaları özelleşti, sigara ve yaprak işletmeleri olarak gene destek vermedik. Daha sonra sigaranın

özelleşmesi gündeme geldi. Bu kez yaprak işletmedeki işçiler bize destek vermedi. Bana dokunmayan bin yaşasın zihniyetini bırakalım, o yılan günü geliyor bize de dokunuyor.

Kızıl Bayrak / Adana

Emekçi Kadın Komisyonları, TEKEL işçisi kadınlarla konuştu...**“Ölmek var dönmek yok!”**

Ankara'da Türk-İş Genel Merkezi önünde bekleyişlerini sürdüren TEKEL işçileri içinde kadın işçiler ön plana çıkıyor. Mücadele kararlılıkları ve direnişte tuttukları yerle kadın işçiler mücadele saflarında bir kez daha ön saflardalar.

Emekçi Kadın Komisyonları da TEKEL işçisi kadınlarla direniş süreci üzerine konuştu.

Emekçi Kadın Komisyonları: TEKEL'de çalışan bir kadın işçi olarak nasıl çalışma koşulları altında çalışıyordunuz?

Aygün Taşkın (Diyarbakır): Hepimizin sorunu aynı. Kadın olarak her yerde eziliyoruz. Fabrikada da illa ki baskı görüyoruz. Hem kadınız, hem işçiyiz, hem anayız biz... Bu yüzden sorumluluğumuz biraz daha fazla.

Aysel Çakar (Diyarbakır): Kadın olarak hem evde hem fabrikada çalışıyoruz. Benim çocuklarım var. Tabiki eve geldiğimde onlarla da ilgileniyorum. İşyerinde de ikinci sınıf insan muamelesi görüyorduk. Çocuklarımız için çalışıyorduk ancak onlara zaman ayıramıyorduk.

EKK: 4/C dayatmasına karşı düşünceleriniz nelerdir?

Aysel Çakar: 21 yıldır TEKEL'de çalışıyorum. TEKEL kapatılıyor doğru, tasfiye ediliyor. Bizim 4/C'lik hiçbir durumumuz olmamasına rağmen bizi 4/C'ye zorluyorlar gördüğümüz gibi. 21. günümüzü bitirdik ama eylemimize devam ediyoruz. 4/C yi asla kabul etmiyoruz. Hükümetin “4/C yi isteyenler var” sözü tamamen yalan. Kesinlikle, 12 bin işçi arasında hiçbir işçi 4/C'yi kabul etmiyor. Hiçbir işçi, ne 21 yıllığı, ne 12 yıllığı, ne 8 yıllığı hiçbirimiz kabul etmeyeceğiz.

- Hükümetin “yatarak maaş alıyorlar” söylemini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aygün Taşkın: Çalışma Bakanı Dinçer basına dedi ki; 2.250 TL net maaş alıyorlar. Yalanın arkasına gizlenmesinler. Ben bordromu onların gözünün içine soka soka gösteririm. Ben 21 yıllık işçiyim ve adım Aygün Taşkın. Çıkarınlar bordromu baksınlar benim 21 yıllık bir işçi olarak aldığım maaş 1.200 TL. Bu kadar yalan haberlerle vatandaşları üzerimize saldırtmasınlar. Yok 3 bin, yok 2 bin alıyorlar diyorlar. Ya, sen bir hükümete, sen bir bakansın. Neden yalan söylüyorsun.

- Direnişin sizin için anlamı nedir? Kadın bir işçi olarak sizin açınızdan bir değişiklik yarattı mı?

Aygün Taşkın: Biz direnişi biliyoruz. TEKEL işçileri özelleştirmelere karşı yıllardır direniyor. İlle de çalışan için değil, TEKEL için değil. Direniş yaşamın her alanında. Ben Diyarbakırlı olduğum için direnişin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum.

Aysel Çakar: Çocuklarımız “anne ne zaman geliyorsunuz?” diyorlar. Biz de “Ölmek var dönmek yok” diye cevap veriyoruz. Direniş budur işte! Bu değişikliği yarattı.

Emekçi Kadın Komisyonları

Esenyurt'ta işçiler mücadele ve örgütlenmeyi tartıştı

Esenyurt İşçi Platformu, asgari ücrete yapılan zamma, işten atmalara, hak gasplarına, ardı arkası kesilmeyen zamlara karşı "İşçiler Mücadeleyi Tartışıyor" başlıklı bir işçi toplantısı gerçekleştirdi.

3 Ocak Pazar günü Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen toplantının ön hazırlık çalışması bölgede yaygın bir faaliyete konu edildi.

Toplantının açılış konuşmasında hakları için direnen TEKEL işçilerinin yol gösterdiğine değinildi. TEKEL işçileriyle eylemli sınıf dayanışmasının örülmesine vurgu yapıldı.

Konuşmanın ardından **Tez-Koop-İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı Volkan Yaraşır** söz aldı.

Yaraşır: Sınıfın öfkesi örgütlenmeli

Yaraşır konuşmasında, kapitalist krizin işçi-emekçiler nezdinde yarattığı çöküntüleri, yoksullaşmayı istatistikî verilerle açıkladı.

Volkan Yaraşır, işçi ve emekçilerin kendilerine dayatılan bu saldırılara karşı tepkisiz olmadığını, gazetelerde yer alan üçüncü sayfa haberlerinin dahi bunlara iyi bir örnek olduğunu söyledi. Yaşanan cinayetleri, intiharları, aile içinde yaşanan şiddet olaylarını böyle değerlendirmek gerektiğini sözlerine ekledi.

Yaraşır, bunun nedeni olarak da sınıfın örgütsüzlüğünü gösterdi. Bugün ihtiyaç olan şeyin ise 2010'la beraber daha da artacak öfkenin örgütlenmesi olduğunu söyledi. Bu örgütlenmeye uzun soluklu bakarak girmek gerektiğinin altını çizen Yaraşır, saldırılara karşı verilecek en iyi yanıtı TEKEL, Meha, Desa, Sinter işçilerinin verdiğini ifade etti.

İşçiler mücadele yollarını tartıştı

Yaraşır'ın ardından sözü işçiler aldı. İlk konuşmayı emekçi bir kadın yaptı ve insanların, yaşadıkları tüm sorunlara rağmen ne kadar tepkisiz ve tahammülkar olduğunu belirtti. Bu tepkisizliği aşmak için de insanların eyleme geçmesi gerektiğini vurguladı. Sonrasında söz alan hizmet sektöründe çalışan bir işçi ise patronların işçileri ne kadar aşağılık gördüğünü, kendi işyerlerinde buna benzer bir olay yaşandığında patronun karşısına hep beraber çıktıklarını, daha önce tek tek çıktıklarında ciddiye alınmadıklarını örnek verdi.

Sonrasında söz alan diğer işçiler de sınıfa götürülen hiçbir faaliyetin boşuna gitmediğini kendi yaşadıkları deneyimler üzerinden ortaya koydular. Toplantıda söz alan bir işçi, yaşadığı bir deneyim üzerinden, bir işçiye örgütlenmek gerektiğini anlattığı sırada bu işçinin 2 sene önce dağıtılan bir bildiriye getirip okumasını aktardı.

İşçilerin, düşüncelerini dile getirdiği bu bölümde söz alan tüm işçiler yaşanan sorunlara karşı neler yapılması gerektiğini tartıştılar.

Canlı tartışmaların yaşandığı, birçok işçinin söz aldığı toplantıya 70 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Entes direniş güncesinden...

234. gün...

Sarıgazi' de TEKEL işçileri ile dayanışmak için yapılan eyleme katıldım. (...)

Sarıgazi'deki birçok kurum bu eyleme destek verdi. Eylemde, "Adımlar sokağa, eller şaltlere, haydi 1 günlük genel greve!", "TEKEL işçisi yalnız değildir!", "Entes işçisi yalnız değildir!", "İtfaiye işçisi yalnız değildir!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Sinter işçisi yalnız değildir!" sloganları atıldı.

235. gün...

İşçi-Köylü gazetesinin Kartal Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde yapılan

dayanışma gecesine katıldım. Kısa bir konuşma yaprak geceyi selamladım ve direnişlerin sermaye sınıfına verilecek en güzel cevap olduğunu dile getirdim. (...) İşçi-Köylü gazetesine teşekkürlerimi iletiyorum.

Bir teşekkürüm daha olacak. O da bilindiği üzere 31 Ocak Pazar günü saat 18.00'de Sarıgazi Yıldız Düğün Salonu'nda yapacağımız Entes direnişiyle dayanışma etkinliğine katılmayacağımızı bildiren fakat direnişe maddi destek sağlayan Haluk Gerger'e olacak. Direnişe göstermiş olduğu önem ve ilgi için kendisine teşekkür etmeyi bir borç bilirim.

236. gün...

İMES A Kapısı önünde, asgari ücrete yapılan %5'lik zamla ilgili bir açıklama gerçekleştirdik. OSİM-DER imzalı açtığımız pankartta "Asgari ücrete %5, ulaşım %33 zam geldi İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye" yazıyordu. Megafonla bir yandan ajitasyon çekilirken diğer yandan bildirimlerimizin dağıtımını yaptık. (...)

**Entes direnişçisi
Gülistan Kobatan**

OSİM-DER'den sefalet zammı protestosu

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun belirlediği %5'lik asgari ücret zammını protesto etmek ve işçileri örgütlü mücadeleye çağırmak için OSİM-DER 4 Ocak günü İMES A kapısı önünde açıklama gerçekleştirdi.

"Asgari ücrete %5, ulaşım %33 zam geldi. İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret için mücadeleye!" yazılı ozalitin açıldığı açıklamada ayrıca yüzlerce bildiri dağıtıldı. Yapılan ajitasyon konuşmalarıyla işçilere kölece çalışmanın, sefalet içinde yaşamının reva görüldüğü, asgari ücretin hala açlık sınırının altında olduğu söylendi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Sınıf hareketinden...

Meca Plast'ta işçilere rağmen...

Gebze'de Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü olan Meca Plast işçileri 6 Ocak sabahı iş bıraktılar. Yaklaşık 300 işçi sendika ve işveren arasında yapılan görüşmelerde ücret zammı, sosyal haklar ve işyerinde taşeronlaştırma saldırısı konusunda geri adım atılmaması nedeniyle eyleme geçti.

Petrol-İş'in, işyeri komitesinin varlığını reddetmesi ve komitenin dağıtılmasını istemesine karşı sendika binasını basan Meca Plast işçileri yaptıkları son toplantıda grev kararı aldılar. 6 Ocak günü işveren ve sendikanın fabrikada yaptığı toplantının sonucunu sloganlarla bekleyen işçiler "toplantı sabote ediliyor" denilerek engellendiler.

Bekleyişin ardından saat 12.30'da toplantının sona erdiği ve sözleşmenin imzalandığı haberi geldi. 2,5 yıllık süre için imzalanan TİS kapsamında ücretlere ilk 6 ay için 50 TL, sonraki 6 ay için 100 TL ve ikinci yıl için enflasyon oranında zam yapıldığı açıklandı. Taşeronlaştırmaya son verileceği sözü verilerek sözleşme işçiler ve işyeri komitesine rağmen imzalandı. Komitenin ve işçilerin tepkisiyle karşılaşan sendika, inisiyatif kullandığını ve kararı geri alamayacağını bildirdi.

Kızıl Bayrak / Gebze

Madende iş bırakma sonuç verdi

Bolu'nun Mengen ilçesine bağlı Gökçesu Beldesi'nde maden işçileri iş bıraktı. 160 işçinin çalıştığı Karaelmas Maden Ocağı'nda işçiler biriken ücret alacaklarının ödenmesini ve çalışma şartlarının iyileştirilmesini talep ettiler.

5 Ocak Salı akşamı gündüz vardiyasından çıkan işçiler akşam vardiyası için gelen işçilerle birlikte maden önünde toplanmaya başladılar. Akşam vardiyasının iş başı yapmamasının ardından maden patronu İsmail Yılmaz işçilerin görüşme talebini kabul etti.

Patronun, krizi gerekçe göstererek bahaneler üretmesine rağmen işçiler alacaklarının en geç cuma günü ödeneceği sözünü aldı. İşçiler ayrıca 2010 yılı için ücretlerine % 10 zam aldılar.

İS-KA kapandı fatura işçiye kesildi

İstanbul Topkapı'da kurulu bulunan İstanbul Kablo A.Ş iflasını vererek kapanışını ilan etti. Fatura ise yeni yıla işsiz girecek olan İS-KA işçilerine kesildi.

Çelik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu İS-KA'da 86 işçinin işine son verilmesinin üzerinden geçen 10 aydan sonra patron fabrikanın iflasını vererek tüm işçilerin işine son verdi. 30 Aralık sabahı işlerine son verildiğini öğrenen işçilere saatlerce hiçbir açıklama yapılmadı. İşçiler fabrika önünde beklerken Mercedes'e ait siparişler tırlara doldurularak fabrikadan çıkarıldı. Sendika yöneticileri ve işveren vekilleri arasında yapılan görüşmenin ardından işçilere açıklama yapıldı.

İS-KA patronu timsah gözyaşları dökerek durumun böyle olmasını kendisinin de istemediğini söyledi. Sendikacılar ise işçilerin tazminat alacaklarının devlet tarafından ödeneceğini ifade etti.

Kızıl Bayrak / Topkapı

BATİS-BAMİS'ten asgari ücret protestosu

Bursa'da BATİS ve BAMİS gerçekleştirdikleri

eylemle, asgari ücrete yapılan %5'lik zammı protesto etti.

Osmangazi Metro İstasyonu çıkışında başlayan eylemde "Sustuk aç kaldık susmayacağız!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşamak hakkımız, hakkımızı çaldınız!", "Herkes ekmek herkese iş zafere kadar direniş!" sloganlarıyla Kent Meydanı'na kadar yüründü.

"Açlık sınırının altında asgari ücret değil, onurlu insanca yaşanabilecek ücret istiyoruz / BATİS-4-CBAMİS" pankartının açıldığı eyleme 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Bursa

Yeni yılda işsiz kaldılar

İşten çıkarma saldırısı yeni yılda da hız kesmedi. 2010'un daha ilk günlerinde çeşitli illerde işten atma saldırıları yaşandı. **İzmir, Gebze, Mersin** ve **Kocaeli**'de işçiler yeni yıla işsiz girdi.

İzmir Buca Belediyesi Yamanlar MNA Temizlik Şirketi'nde çalışan 100'ü aşkın işçi, yeni yılda işten çıkartıldı. Yeni bir şirketin ihaleyi almasıyla işten çıkartılan işçiler kendilerine, çıkarılmaları için herhangi bir gerekçe gösterilmediğini ifade ettiler.

Mersin'de Anamur Devlet Hastanesi'nde temizlik ve bilgi işlem şirketlerinin değişmesinin ardından 32 işçinin işine son verildi. İşçiler, yeni temizlik şirketinin 44 işçiden 22'si, bilgi işlem şirketinin de 40 işçiden 10'u ile sözleşme yenilemediğini ifade ederken yıllardır şirketlerin değiştiğini ama işlerine devam ettiklerini belirtiyorlar.

Gebze Güzeltepe Belediyesi ile Şekerpınar Belediyesi'nin birleşmesinin ardından Çayırova Belediyesi, kadro fazlalığı gerekçesiyle Çayırova Kaymakamlığı bünyesinde çalışan 16 işçinin yılbaşı itibarıyla işine son verdi.

Kocaeli Devlet Hastanesi'nde, taşeron firma Emsal Temizlik Şirketi'ne bağlı 21 işçi hiçbir gerekçe gösterilmeden işten çıkarıldı.

Belediyelerde hak gaspları...

Yeni yıla sermayenin işten atma, ücret gaspları ve zam saldırısı altında giren işçiler seslerini yükseltiyorlar.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi bünyesindeki BİMTAŞ adlı taşeron şirkette çalışırken Belediye-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube'de örgütlenen itfaiye işçileri belediye binası önüne kurdukları demokrasi çadırında bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Diğer yandan **Esenyurt Belediyesi**'nin sendikal örgütlenmeye dönük tasfiye girişimlerine karşı Belediye-İş 2 No'lu Şube üyesi belediye işçileri de belediye önündeki direnişlerine devam ediyorlar.

Rize Belediyesi'nde, temizlik şirketinin değişmesi ile işten çıkarılma ile karşı karşıya olan işçiler, taşeronlaştırma ve gaspedilen hakları için iş bıraktılar.

Hizmet-İş üyesi işçiler şantiyeye gelerek talepleri kabul edilene kadar çöp toplamayacaklarını ifade ettiler. İşçilerin sendikaya da tepkili oldukları dikkat çekerken, işçiler sendikadan kendilerine sabırlı olmaları yönlü telkinlerin yapıldığını, sendikanın haklarını aramadığını belirttiler.

Sincan Belediyesi'ne bağlı Sinkent Ltd. Şirketi'nde çalışırken sözleşmeleri bittiği gerekçesiyle işten çıkarılan işçiler, işten çıkarılmalarını protesto etmek için Sincan Lale Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirdiler. Ardından Sincan Belediyesi'ne yürüdüler.

Körfez Belediyesi'ne bağlı YARPAŞ AŞ'de çalışan işçiler, 9 aydır alacaklarını alamazken, 560 işçinin alacağı 2 milyon TL'yi buluyor. Belediye Başkanı Yunus Pehlivan'la görüşen işçilere ödeme yapılmasının imkansız olduğu cevabı verildi.

Ulaşım AŞ'de çalışan yaklaşık 200 işçi İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde özlük haklarının verilmediği için basın açıklaması gerçekleştirdi.

Taşeron olarak çalışmak istemediklerini ve zorunlu olarak yıllık izne çıkarıldıklarını ifade eden işçiler, işten atılacaklarını söylediler.

TKİP III. Kongresi Açılış Konuşması

Sınıfın ve dev

I. Bölüm

(EKİM / Sayı: 262 / Ocak 2010)

7 Kasım 2009'da kamuoyuna ilan edilen **TKİP III. Kongresi** resmi çalışmalarına **Cihan** yoldaşın burada elden geçirilmiş kayıtları sunulan açılış konuşması ile başladı. Konuşmanın parti güvenliğini ilgilendiren bölümlerine doğal olarak yer verilmedi. Metnin başlığı ve ara başlıkları ise buradaki yayın esnasında konuldu...

III. Parti Kongresi'nin toplanma süreci üzerine

Konuşmama kongremizin hazırlık sürecine, bileşimine ve temsil düzeyine ilişkin daha çok da teknik nitelikte sayılabilecek bazı sorunlarla başlamak istiyorum...

(Yayınlanamaz bölümler...-Red.)

Kongremizin temsil düzeyinin yeterince güçlü olduğunu vurguladım. Deneyimlerimizin toplamı üzerinden bakıldığında, bu denli bir geniş temsil hem riskli ve hem de sanılabileceğinin aksine amaca çok da uygun değil. Partinin genel güvenliğinden iç illegalitenin bazı hassasiyetlerine kadar çeşitli sorunlara yol açabilecek bir durum bu. Örgütsel demokrasi kuşkusuz güzel ve arzu edilmiş bir uygulama. Ama polis rejimi koşullarında varlığını sürdüren bir yeraltı örgütünde bunun ölçüsünü iyi tutturabilmek de temel önemde bir sorun. Ölçüyü kaçırdığımız mı, işi demokrasicilik oyununa vardığımız mı, bu telafisi zor sorunlara, hatta bazen gerçek bir örgütsel yıkıma da yolaçabilir. Devrimci bir yeraltı örgütünde güvenlik temel önemdedir; bu nedenledir ki, örgütsel demokrasiyle karşı karşıya geldiği her durumda, tereddütsüz biçimde örgütsel güvenlikten yana tercih yapmak gerekir.

Bu arada örgütsel demokrasinin parti güvenliğini zora sokmayan yol ve yöntemlerini de bulmak ve daha da geliştirmek durumundayız. Ben, özellikle de 20. yüzyıl sosyalizminin deneyimlerini bir parça incelemiş ve anlamaya çalışmış biri olarak, gerçekte parti içi demokrasiyi fazlasıyla önemsiyorum. Bu hassasiyet partimizde de yeterince vardır ve başlangıçtan bugüne örgütsel yaşam deneyimimiz bunun bir kanıtıdır. Parti içi demokrasiyi önemsemek ama onu salt bir seçim uygulamasına, kongre ya da konferanslarda biçimsel temsil hak ve olanağına da indirgememek gerekir, sorun bu. Parti içi demokrasinin bir dizi değişik yol ve yöntemi, kadroları partinin tüm süreçlerini katabilmenin çok çeşitli biçim, araç ve yöntemleri vardır. Bunları arayıp bulmak, demokratik uygulamaları, partinin iç demokratik yaşamını bunlar üzerinden sürdürebilmektir önemli olan.

Örgütsel demokrasinin partimizde genişçe bir uygulama alanı var dedim. Parti önden sunulmuş gündem üzerine özgürce yapılmış tartışmaların ardından seçilmiş delegelerle kongresini topluyor, bu bile yeterlidir bunu göstermeye. Örgütlü bir yapımız ve buna yön veren bir parti tüzüğümüz var. Tüzüğümüzde üyelerin hak ve görevlerinden hiyerarşik yapılanması içerisinde parti organlarının görev ve yetkilerine kadar her şey yeterli açıklıkta ve kesinlikte tanımlanmıştır. Kongremizin oluşumu da bunun ürünü olmuştur: Tam da tüzüğümüzde öngörüldüğü gibi, kongre kararı kongre gündemi eşliğinde tüm partiye önden zamanında sunuluyor. Bunu kongrede temsil esaslarının saptanması tamamlıyor. Bu temelde temsil yetkisi olan organlar toplanıyor, özgür tartışmaların ardından adaylar ortaya çıkıyor, seçimler yapılıyor ve delegeler gönderiliyor. Bunun, hele de zor koşullarda mücadele eden bir yeraltı örgütü için, ideal değilse bile önemli bir demokratik işleyiş örneği olduğundan kuşku duymamak gerekir.

Resmi oturumları önceleyen tartışmalarımız esnasında da bir vesileyle ifade etmiştim; MK, III. Parti Kongresi delege seçimlerini şu veya bu doğrultuda etkilemek için herhangi bir çaba sarfetmedi. Ama edebilirdi de. Devrimci bir yeraltı partisi duruma göre bunu yapabilmelidir. Devrimci bir parti demokrasiyi biçimsel bir oyuna çevirmiyorsa, devrim iradesini ciddiyetle temsil etmek iddiasındaysa ve elbette devrimin çıkarlarını her şeyin üzerinde tutuyorsa, bu durumda, yerine göre partinin genel çıkarlarını gözetken belli müdahaleler yapabilir, yapmalıdır da. Diyelim ki, belli kişilerin delege olarak seçilmesi ya da tersinden seçilmemesi yolunda etkileyici yönlendirmelerde de bulunabilmelidir. Bunun sakıncalı olduğu ya da meşru sayılamayacağı tek durum, partide görüş ayrılıklarının yaşandığı ve bunun da kongre yoluyla bir sonuca bağlanmaya çalışıldığı koşullardır. Bu gibi durumlarda partide ciddi görüş ayrılıkları ve dolayısıyla taraflar vardır, sorunu ise parti kongresi çözecektir. Böyle durumlarda MK'dan gelecek yönlendirici müdahaleler meşru değildir, parti tüzüğünün çiğnenmesi anlamına gelir.

Ama kendi içinde ideolojik birliği olan ve dolayısıyla kongresinde görüş ayrılıkları kapsamında çözüme bağlanacak temel önemde sorunları bulunmayan bir parti, eğer salt kendi gelişme sürecinin yeni sorunlarını çözmek üzere bir kongre topluyorsa, böyle bir kongrenin verimliliğini, güvenliğini, partinin başka bazı bakımlardan ihtiyaçlarını ve çıkarlarını gözeterek, bazı yönlendirici müdahaleler yapabilir. Bu da Merkez Komitesi'nin önderlik misyonunun bir parçasıdır, böyle sayılmalı, böyle anlaşılmalıdır.

Ama biz III. Kongre seçimleri sürecinde böyle

min partisi olabilmek!

müdahalelerde bulunmadık, buna da özel bir dikkat gösterdik, sözümü asıl buraya bağlıyorum. Partide demokratik geleneklerin yerleşmesini önemsiyoruz ve bunun gerektirdiği büyük bir özen içindeyiz. Bu gelenekler yerleşsin, derinlemesine sindirilsin, bir kültür haline gelsin, böylece partide bu konuda da yeterli bir iç güven ve rahatlık oluşsun istiyoruz. Şu an öncelikli sorunumuz ve kaygımız bu. Ve biz bunda başarılı olduğumuz ölçüde, gelecekte durumun özellikle gerektirdiği hallerde, böyle müdahaleleri daha rahat yapabiliriz. Parti de bunu büyük bir olgunluk ve sükunetle karşılar, bundan dolayı herhangi bir sorun yaşanmaz.

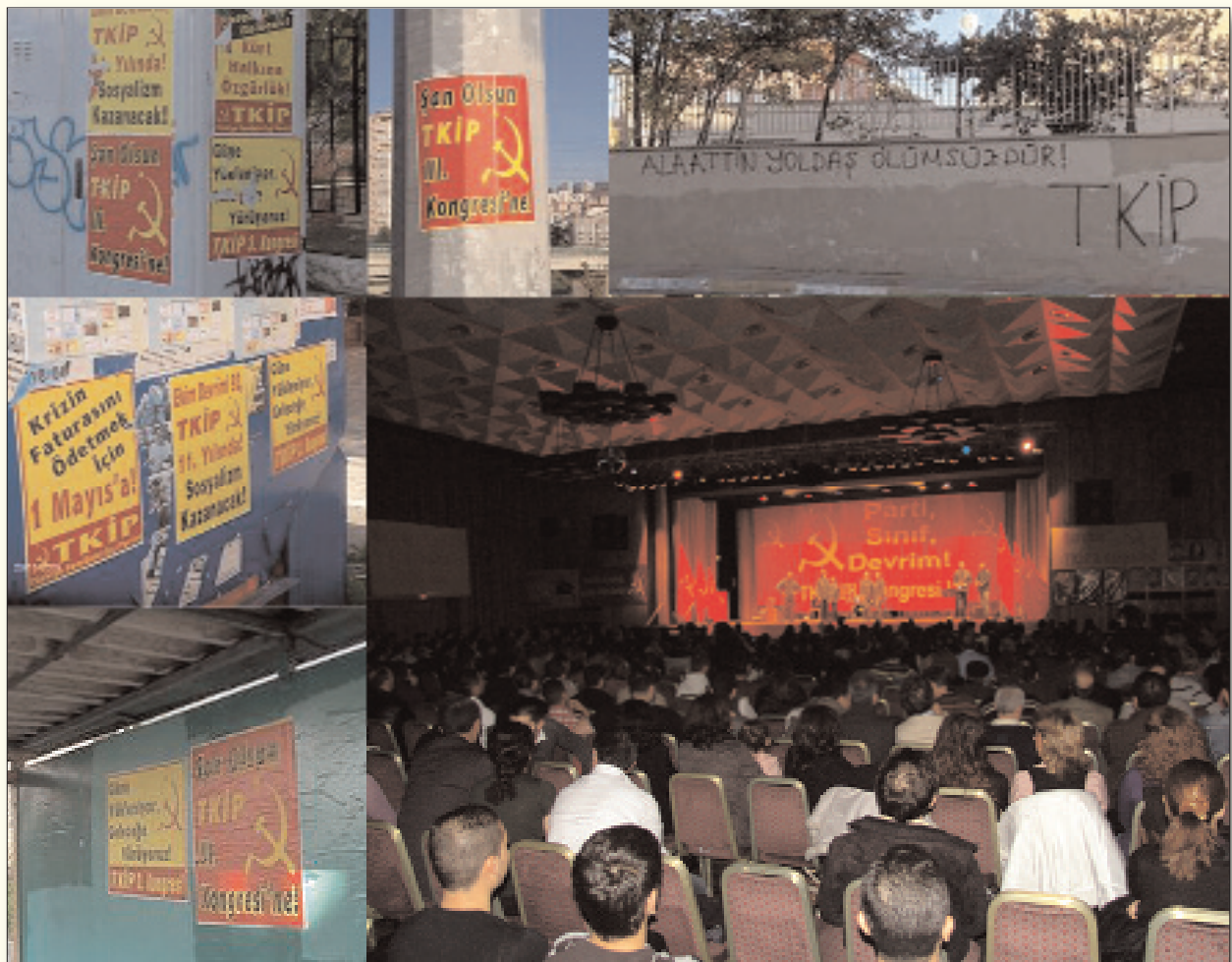
III. Parti Kongresi'nin gündemi üzerine

Kongremizin çalışma gündemine geçiyorum. Önümüzde MK tarafından tüm partiye sunulmuş *III. Parti Kongresi Gündem Taslağı* başlıklı kapsamlı bir çalışma gündemi var. Bu gündemin oluşturulma mantığı üzerinde biraz durmak istiyorum.

Devrimci bir parti, toplanmakta olan kongresinin gündemini iki farklı yönetsel yaklaşımla saptayabilir. Bunlardan ilki ve genellikle alışılmış olanı, gündemdeki sorunların dönemsel siyasal süreçler üzerinden saptanmasıdır. Siyasal yaşamın sıcak akışından hareketle sorunlar saptanır, bunlar tahlil edilip açıklığa kavuşturulur ve bundan hareketle partinin dönemsel görevlerinin çerçevesi ortaya konulur. Toplanan her yeni parti kongresinin esas işlevi ve dolayısıyla başarısı da buradan gidilerek belirlenir ve değerlendirilir.

Dönemi değerlendirmek ve buna bağlı olarak partinin görevlerine açıklık getirmek, elbette her devrimci parti kongresinin değişmez gündemi ve dolayısıyla önemli bir görevidir. Nitekim bizim gündemimizde de sorunun bu yanı yeterli biçimde yer almaktadır, dolayısıyla kongremizin de tabii ki böyle bir görevi vardır. Ama partileşme sürecine ilkesel ve tarihsel açıdan baktığımızda, daha esaslı olan ve güncel olanı tamamlayan, ona anlamlı bir stratejik çerçeve de sağlayan bir başka yöntem daha var. Bu, devrimci sınıf partisinin inşasını stratejik bir süreç olarak kavramaya ve partinin dönemsel sorunlarını ve görevlerini de bu stratejik kavrayış içinde ele almaya dayalı bir yöntemdir. Bu açıdan bakıldığında biz hala da partileşme süreci içindeyiz ve bunu da her vesileyle ifade ediyor, döne döne vurguluyoruz. Partiyi konu alan değerlendirmelerimizde var bu yaklaşım. Yakın yıllarda *II. Parti Kongresi'nin* gerekçeli gündeminde buna gereğince yer ayrılmıştır. Ve son olarak da *III. Parti Kongresi Gündem Taslağı'nda* bunun üzerinde durulmuştur.

Biz daha baştan partiyi marksist bir bakış açısıyla, sosyalizmin ve sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği olarak tanımlamış bir çıkışın ürünüyüz. Halklıktan kopuşumuzda bu bakış açısı temel

önemde bir rol oynamıştır. Ve eğer, sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliğini partimizin politik-örgütsel varlığında henüz gereğince somutlayamamışsak, bu anlamda sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliğini gerçekleştirememişsek, bu temel önemde olgu, bizim partileşme sürecimizin bu anlamda hala da devam ettiği anlamına gelir. Sorunun bu yanı üzerinde ısrarla duruyoruz, zira bunun saflarımızda çok iyi kavranması gerekir. Gelişme sürecimizin gereklerini ve sorunlarını doğru ve tüm kapsamı ile anlayabilmek ancak bununla olanaklı olabilir.

Devrimci sınıf partisinin inşası uzun yılları kapsayan stratejik bir süreçtir. Önümüzdeki *III. Parti Kongresi Gündem Taslağı'nda*, Lenin'e atıfla partileşme sürecinin stratejik aşamalarından söz edilmektedir. Bu açıklayıcı bir yaklaşım olduğu için özellikle önplana çıkarılmıştır. Parti'nin sağlam bir teorik temele, buna bağlı olarak ideolojik-programatik bir çizgiye oturması, kadrosal birikim bakımından belirli bir düzeye ulaşması, sınıf hareketiyle devrimci birleşmede ilk önemli mevzilerini elde etmesi, devrimci bir moral değerler sistemi oluşturması, her açıdan devrimci bir gelenek yaratması, bunlar temelinde devrimci siyasal kimliğini çok yönlü olarak geliştirmesi vb., bütün bunlar partileşme sürecinin ilk aşamasının esaslı adımlarıdır.

Parti bütün bunlarla sağlam temellere dayalı bir kimlik kazanır ve siyasal sahnede bir yer edinir, giderek bir taraf haline gelir. Fakat siz bu anlamda, dolayısıyla kelimenin gerçek anlamında, devrimci sınıf partisi olmayı başardığınızda, gerçekte sadece bir ilk gelişme aşamasına ulaşmış oluyorsunuz. Evet, bu stratejik bir gelişme aşamasıdır ve tarihi önemdedir. Ama yine de henüz gelişme sürecinizin yalnızca bir ilk aşamasıdır. Lenin bunu, "sınıfın öncüsünü komünizme kazanmak" olarak tanımlar.

Bunu bir ikinci aşama tamamlamalıdır, ki devrimin zaferinin gerçek güvencesi de bu olacaktır. Bu ikinci aşama, devrimci sınıf adına toplumda etkin bir konum kazanmak, tüm öteki emekçi sınıf ve katmanları, işçi sınıfının ezilen müttefiklerini devrimci sınıf önderliği altında birleştirmeyi başarabilmek, iktidarı alma mücadelesini örgütleyebilmek ve böylece devrimin zaferine doğru yürüyebilmek demektir. Bu, sınıfın geniş katmanlarıyla birlikte ezilen ve sömürülen müttefiklerini de devrimci sınıf önderliği altında birleştirebilmek sürecidir. Bu, ilkinden de önemli, stratejik nitelikte ve her bakımdan daha zorlu ve karmaşık bir tarihi süreçtir.

Biz hala partileşme sürecinin ilk aşamasındayız; ve doğrusunu söylemek gerekirse, bu ilk aşamanın da henüz ilk adımlarındayız. Hatırlayacağınız gibi bu, kongre gündemi metninde de tam da aynı açıklıkta

vurgulanıyor. Biz hala ideolojik ve örgütsel kimliğini geliştirme çabası içinde olan, sınıfın en ileri unsurlarıyla birleşmeye çalışan, örgütlenmesini sınıf zeminine oturtmaya ve kadrosunun esas ağırlığını sınıf bilinçli proleterlerden oluşturmaya çalışan bir partiyiz. Bu anlamda, partinin gerçek bir kuruluşu anlamında, hala da bir parti inşa süreci içindeyiz. İnşa sürecini yeni bir düzeyde geliştirip sürdüren, buna ihtiyacı olan bir partiyiz.

Sorunu bu bakış açısıyla ele almamız gerektiğini düşünüyorum ve bunu çok önemsiyorum. Zira ancak bu taktirde, sorunlarımızı doğru bir biçimde anlayabiliriz. Ancak böylece, gelişim süreci içinde partimizi bekleyen görev ve sorumlulukları doğru bir biçimde ortaya koymayı ve adım adım çözmeyi başarabiliriz.

Dünkü bir tartışmada, Rus-Japon savaşı esnasında Lenin'in tutumuna değinmiş oldum. Bu gerçekten çok açıklayıcı bir örnektir, bu nedenle de ben yeri geldikçe anmayı önemli bulurum. Rusya tüm toplumu sarsan büyük bir siyasal olay ile yüzyüze; ülke Japonya ile sıcak savaşın içerisinde. Bu fiilen aylar boyu, resmen bir yılı aşkın bir süre devam eden bir büyük savaş. Ama devrimci bir partinin lideri bu konuda bir kez olsun kalem oynatma ihtiyacı duymayabiliyor. Bu sarsıcı önemli olay hakkında oturup tek bir yazı bile yazmayabiliyor. Ne yapıyor peki? Kendini tümüyle devrimci partinin inşası sorunlarına, parti tabanını kendi çizgisine kazanmaya, bu çerçevede menşeviklerle parti sorunları üzerine polemikler yürütmeye veriyor. Zamanını, dikkatini, enerjisini bu işe yoğunlaştırıyor ve ifade uygunsa gözü başka bir şey görmüyor. Partiyi kendi çizgisine kazanmaya, kendi kadrosunu oluşturmaya, partide doğru bir örgüt anlayışını hakim kılmaya çalışıyor. Yani özetle, geleceğin olaylarına devrimci partiyi hazırlamaya bakıyor. Öyle ya, eğer ortada ilkesel ve ideolojik açıklığa sahip ve sağlam örgütsel temellere oturmuş bir devrimci parti yoksa, devrimci açıdan bakıldığında öteki her şey zaten tüm anlamını yitirmez mi? Bu durumda Rus-Japon savaşının siyasal anlamı ve sonuçları üzerine en mükemmel değerlendirmeler yapsanız ne olur ki? Devrimci öncü, devrimci liderlik açısından önemli olan, bu türden siyasal gelişmelerin de hızlandırdığı devrimci süreçlere özne devrimci hazırlıktır. Lenin'in davranışını belirleyen de bu olmuştur. Tam da bu sayededir ki, Bolşevik Partisi büyük devrimci kaynaşmalar dönemine en iyi biçimde hazırlanabilmiş, bu günler gelip çatığında ise rolünü etkin ve başarılı bir tarzda oynayabilmiştir.

Alman Devrimi'nde, tam tersinden olmak üzere, bu aynı durumun bir başka klasik örneğini görüyoruz. Dört yıllık emperyalist savaş Almanya'da da devrime yolaçtı. 1918 Kasım'ından itibaren Alman işçi sınıfı kurulu düzeni temellerinden sarsabilecek bir devrimci politik inisiyatif gösterdi. Ama ortada buna önderlik edecek, böylece bu ayağa kalkışı devrimci iktidar mücadelesiyle taçlandıracak bir devrimci öncü parti yoktu. Bu olmadığı içindir ki, savaşın yıkımıyla temellerinden sarsılmış durumdaki kurulu burjuva düzeni, buna rağmen kendini savunmayı, devrimi bloke etmeyi ve sonunda da karşıdevrimi egemen kılmayı başarabildi.

Öncü devrimci partinin tarihsel önemdeki rolü, bu iki farklı tarihsel örnek üzerinden çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Partimize bu bilinç egemen olduğu içindir ki, biz, devrimci iktidar iddiasını ve perspektifini çoktan yitirmiş halde gündelik olayların ardından sürüklenen tasfiyeci Türkiye solunun davranış çizgisinin tümüyle dışında duruyoruz. Kendiliğindenci ve tasfiyeci solun devrimci öncü partiyi stratejik bir bakış açısıyla hazırlama görevinin gereklerinden tümüyle uzak sürüklenmelerinin ne bir değeri ne de bir geleceği var. Aslolan her zaman niteliklidir; aslolan stratejik bakışı hiçbir durumda yitirmemek, öncü devrimci parti sorununa da buradan bakabilmektir. Böyle bir partinin stratejik inşa sürecini

EKİM

**Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 262, Ocak 2010

TKİP III. Kongresi Açılış Konuşması...

Sınıfın ve devrimin partisi olabilmek!

bilinçli bir biçimde örüp ilerletebilmektir.

Bu kuşkusuz hiçbir biçimde güncel mücadeleyi, bunun gereği olan görevleri küçümsemek demek de değildir. Devrimci parti ancak sınıflar mücadelesinin sıcak pratiği içinde inşa edilebileceğine göre, böyle bir küçümseme zaten sözkonusu olamaz. Partimizin pratiği bunun da yeterince açık ve somut bir örneğidir. Güç ve olanaklarımızla kıyaslandığında tempolu bir çalışma ve zorlu bir mücadele içinde bulunuyoruz. Sınıflar mücadelesinin tüm temel gündemleriyle yakından ilgilimiz. Siyasi yaşamın tam olarak içerisindeyiz. Parti inşa sürecinin sorunlarını tam da gündelik olarak akan zorlu siyasal yaşam içerisinde çözmeye çalışıyoruz. Ama biz, nerede hareket orada bereket, kısa günün karmıyla ne edip edip güç olma biçiminde kendini gösteren, stratejik hedef ve öncelik bakımından ve bilincinden yoksun, yönsüz pragmatist küçük-burjuva dargörüşlülüğüne de düşmüyoruz. Böyle ömürsüz heveslerimiz olmadığı gibi geleneksel Türkiye solunun bu türden eğilimlerine de zerre kadar prim vermiyoruz.

Partimizin bir stratejik inşa planı var ve bizler gündelik siyasal çalışmamıza ve mücadelemize her zaman bunun üzerinden bakmalıyız, gelişme sürecimizin sorunlarını hep buradan giderek ele almalı, irdelemeli, tartışmalı ve gereklerini yerine getirmeliyiz. İdeolojik gelişme, politika, örgüt, illegalite, kadro, devrimci kimlik, devrimci değerler sistemi, eğitim ve donanım, vb. açılardan parti ne durumdadır diye sürekli biçimde sormalı ve her zaman bu soruların gerçeğe uygun yanıtlarını bularak, bu alanlardaki yetersizliklerimizi, zaaflarımızı saptayarak ve elbette ki bunlarla sistemli biçimde uğraşarak, devrimci partiyi sağlam bir biçimde inşa etmeye bakmalıyız. Komünist devrimciler olarak yapmamız gereken budur, bu bakış açısından ve davranış biçiminden hiçbir biçimde şaşmamaktır.

Devrimler karmaşık toplumsal süreçlerin ürünüdürler; nesnel çelişkilerin, bunun ürünü dinamiklerin derinden derine işlemesinin sonucu olarak olgunlaşır ve patlak verirler. Bu bizim irademizi aşan süreçlerin ürünü oldukları anlamına gelir. Bize düşense devrimi hazırlıklı bir biçimde karşılamaktır, her alanda ve her açıdan buna hazırlanmaktır. Biz bunun çok yönlü ve temel önemdeki gereklerini gözetmeye ve gerçekleştirmeye bakarız. Gelmesi kaçınılmaz olan devrimi bilinçli ve örgütlü bir hazırlıklı karşılama değişmez kaygısıyla hareket ederiz. Devrim sürecinin nesnel akışı bizim dışımızdadır, biz özne hazırlığa, kendi hazırlığımızı,

bu nesnel süreçleri başarılı bir hazırlıklı karşılamaya bakarız. Biz özne etkeniz, bunun gereklerini en tam ve sağlam bir biçimde yerine getirmeye bakarız. Nesnel koşullar bizim dışımızdadır; ve elbette biz, özne gelişmemizi o nesnellüğün içerisinde yaşayacağız. Ama biz kendi işimize bakacağız, biz en iyi biçimde hazırlanmaya bakacağız. Bunu ne kadar derinden kavarsak, bilinçli örgütlü bir hazırlığı ne kadar önemsersek, nesnel süreçlerin karşımıza çıkartacağı olanakları değerlendirebilmek şansına ve olanağına da o ölçüde sahip olmuş oluruz. Özetle biz, kendiliğinden sürecin bilinçli örgütlü ifadesiyiz, devrimci bir parti olarak. Devrimci sınıf partisinin inşasının sorunlarına ve süreçlerine ilkelere dayalı stratejik bir bakışımız var. Gelişme sürecimize ve sorunlarımıza hep buradan bakarak yolumuzu yürütmeye çalışıyoruz. Devrimin zaferine götürecek biricik olanaklı yolun bu olduğu bilinci ile hareket ediyoruz.

Bütün bunları Türkiye sol hareketinin kendiliğindenciliği konusunda açık bilinci olan bir partinin mensubu olarak söylüyorum. Türkiye sol hareketinde devrimci öncü partinin inşası konusunda tam bir kendiliğindencilik vardır. Kırk yıllık partiler vardır, hala bir programları bile yoktur. Kırk yıllık örgütler vardır, henüz parti bile değildirlen, parti olmak bir yana bu sorunu nasıl çözecekleri konusunda bir bakışları bile yoktur. Bugünün Türkiye'sinde şekilsiz bazı çevreler vardır, açık politik bir çizgi bir yana politik bir isimlendirmeden bile yoksundurlar, parti inşası diye bir sorunları ise hepten yoktur. Bu tablo Türkiye sol hareketinin kendiliğindenci geleneğini ortaya koymaktadır. Devrim ve iktidar perspektifinden yoksunluğun en dolaysız ve tartışmasız göstergeleridir bütün bunlar. Ve bu, zaman içinde kaçınılmaz bir biçimde çözülmüş ve tükenişe götürmektedir. Dünden bugüne birçok somut örnek üzerinden görüp izliyoruz bunu.

TKİP'nin tarihi sorumluluğu

Sol hareketin bugünkü tablosu içinde partimizin tuttuğu kendine özgü yeri ve bunun ona yüklediği tarihi değerle sorumlulukları önemle gözönünde bulundurmalıyız. Türkiye'de '60'lı yıllarda başgösteren güçlü bir sosyal mücadele süreci ve bunun içerisinde, sol hareketin yeni temeller üzerinde bir oluşumu ve zaman içerisinde gelişip serpilmesi var. Büyük çalkantılar içinde geçen, devrimci yükselişler ve karşı devrimci bastırmalar halinde seyreden bu

tarihi dönem yaklaşık yarım yüzyılı bulmaktadır. Bu yarım yüzyıllık süreçten bugüne kalan sol hareket, onu oluşturan sol akımlar tablosu üzerinden dönüp TKİP'ye bakınız, böylece sol içinde tuttuğumuz kendine özgü yeri çok daha iyi anlar, tam olarak yerli yerine oturtursunuz.

TKİP'nin bir gelişme süreci, bugün ulaştığı bir gelişme aşaması var. TKİP'nin sağlam bir teorik temeli, açık bir ideolojik çizgisi, bunların ürünü bir programı var. TKİP'nin hemen tüm taktik sorunlarda ilkesel ve ideolojik bir açıklığı, tutarlılığı ve kararlılığı var. TKİP bugün Türkiye'de devrimci örgüt konusunda tek tutarlı, ısrarlı ve kararlı partidir. TKİP'nin çok belirgin bir sınıf yönelimi var, gelinen yerde artık sınıfla anılabilen bir partidir. TKİP'nin önemli bir kadrosal birikimi ve militan sempatican çepi var. TKİP'nin şimdiden belirginleşmiş devrimci direnişçi gelenekleri var...

Herkesin elindekini tükettiği, maddi ya da manevi birikimini heba ettiği bir dönemde, biz politik ve moral değil ama maddi anlamda, ifade uygunsuz yoktan var etmiş bir hareketiz. Tabii ki bir birikimin içinden geliyorduk; onun ideolojik, politik ve moral kazanımlarından besleniyorduk. Her zaman söyleyegelidik; boşluktan doğum olmaz, hiçbir şey yoktan varedilemez. Biz de elbette geçmiş devrimci birikimin içinden geliyorduk, sonuçta onun bir ürünü idik. Ama örgütsel ve kadrosal açıdan hemen hemen hiçbir şeyimiz yoktu. Denebilir ki bu alanda işe sıfırdan başladık. Oysa bugün, Türkiye sol hareketi içerisinde çok belirgin yer tutan bir partiyiz. Politik ve örgütsel bir varlığı ve kapasitesi olan, politik ve moral gücü olan, kafası açık, doğrultusu açık, bu çerçevede ideolojik ve ruhsal bir birliği olan, bir dizi imkan ve kazanım yaratmış bir partiyiz artık.

Bütün bu üstünlüklerin partimize yüklediği büyük sorumluluklar var, bütün bunları sıralarken asıl buraya gelmek istiyorum. Partimizin Kuruluş Bildirisi'nde, TKİP'nin kuruluşu, bu ülkede devrim ve sosyalizm davası uğruna emek vermiş, büyük fedakarlıklara katlanmış, ağır bedeller ödemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır, denilmiştir. Bu çok sade bir paragraftır o bildiride, ama partimiz için çok derin bir anlamı ve çok özel bir önemi vardır. Bu ülkede devrim ve sosyalizm uğruna harcanmış onca emeğin, yapılmış onca fedakarlığın boşa gitmemesinin, hiç değilse içinde bulunduğumuz bu tarihi evredeki tek güvencesi, kesin olarak TKİP'dir. Buna bugünün Türkiye'sinden başkaca bir örnek göstermek mümkün değildir.

TKİP bu açıdan çok büyük bir sorumlulukla yüzyüzedir. Bu sorumluluğun bilincinde olmalı ve buradan gelen bir sorumluluk ve misyon duygusuyla hareket edebilmelidir.

Devrim bilinci ve devrimci iktidar perspektifi açık ve net olan bir partiyiz. Türkiye devriminin sorunlarına bir bakışımız var. Devrimde farklı sınıfların yerine ve rolüne bir bakışımız, bu çerçevede şekillenen bir politik yönelimimiz, bununla uyumlu bir gündelik siyasal yaşamımız var. Türkiye işçi sınıfını burjuvazinin karşısına bağımsız örgütlü bir güç olarak çıkarabilmeyi, kurulu toplumsal düzeni yıkabilmenin, devrimci iktidarı kurabilmenin, sosyalizme ve komünizme yürüebilmenin olmazsa olmaz koşulu sayıyoruz. Programımız bunu söylüyor, stratejik yönelimimiz bu eksene oturuyor ve gündelik çalışmamızın ağırlık merkezini bu oluşturuyor. Bu, proletarya devrimi perspektifi içerisinde temel ve güncel sorunlara stratejik bir bakıştır. Stratejik doğrultumuz ile gündelik uğraşımız arasında kopmaz bir diyalektik organik bağ ve bütünlük buradan gelmektedir. Partimizin taktik pratik yönelimiyle temel stratejik hedefleri arasındaki uyumun ve bütünlüğün temelinde bu bakış açısı vardır.

İşte bu, bu partinin ideolojik açıklığının ve tutarlılığının, devrimi ciddiye almasının ve devrimin

sorunlarını toplumun nesnel gerçekliği üzerinden kavrayabilmesinin, devrimci taktik yönelimini ve politikasını bu temel üzerinde kurabilmesinin en somut, en dolaysız, en çarpıcı bir göstergesidir. Her zaman söylüyoruz; gündelik yaşamda hiçbir şey gösteremezsiniz ki, programımızda bunun genel bir ifadesi olmaya görsün. Ya da tersinden, gündelik yaşamda hiçbir sorun gösteremezsiniz ki, programımızın şu veya bu bölümünün ya da maddesinin somut bir izdüşümünü yansıtmıyor olsun. Bu, partimizin teorik, programatik ve stratejik açıklıklara dayalı devrimci konum ve kimliğinin açık bir göstergesidir.

Reformizmin en temel karakteristiği, belki de Bernstein'ın o ünlü vecizesiyle tanımlanabilir; "Hareket herşeydir, nihayi amaçsa hiçbir şey!" Önemli olan gündelik mücadele içerisinde işçi sınıfının çıkarlarını koruyabilmektir, bu doğrultuda bir takım küçük ve sınırlı kazanımlar elde edebilmektir, burjuva toplum zemininde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek, hak ve özgürlüklerini geliştirebilmektir, demek istemiştir, kötü ünlü revizyonist bu kötü ünlü vecizesiyle. İşte bu klasik sosyal-demokrasinin bakış açısıdır, bu dört dörtlük reformizmdir. Bu nihai hedeflerin ve stratejik doğrultunun bir yana bırakılmasıdır. Devrimin değil reformun esas alınmasıdır. Bu, kurulu düzeni yıkmaya değil ama onu kendi temelleri üzerinde düzeltmeye, reforme etmeye, demokratikleştirmeye dayalı bir bakış açısıdır.

Biz komünist devrimciler ise sorunu nihai amaçlar temelinde, stratejik bir açıdan ve devrimci bir perspektif içinde ele alıyor, ortaya koyuyoruz. Bizim stratejik hedefimiz toplumsal devrimdir, kurulu düzeni temellerinden yıkmaktır. Biz sorunlara proletarya devrimi üzerinden bakıyoruz; egemen burjuva sınıfını devirmeyi, işçi sınıfının devrimci iktidarını kurmayı esas alıyor, şaşmaz hedefimiz olarak saptıyoruz. Bizim stratejik hareket noktamız budur, tüm sorunlara buradan bakarız, tüm sorunları bu bakış açısı içerisinde değerlendirir, yerli yerine oturturuz. Gündelik siyasal yaşamımızı ve çalışmamızı da bu bakış açısı üzerinden kurarız. Biz kuşkusuz, işçi sınıfının ve emekçilerin kısa dönemli çıkarlarına ve gündelik ihtiyaçlarına gerekli ilgiyi tam olarak gösteririz. İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmek için gündelik bir uğraş veririz. Ama bunu, hep ve şaşmaz bir biçimde, devrimci stratejik bakış açısı ile yaparız. Gündelik mücadeleyi stratejik hedefe bağlarız. Her türden gündelik uğraşı bunun ışığında ve buna hizmet edecek tarzda ele alır, bu temel üzerinde sürdürürüz. Reformist çizgiyle devrimci çizgi arasındaki ilkesel nitelikteki temel ayrım noktası işte buradadır.

Dolayısıyla, çeşitli politika sorunlarına bakarken, şu veya bu taktik sorunu ele alırken, ölçü hep bu olmalıdır. Taktik ya da gündelik sorunlar kesin bir biçimde stratejik doğrultu ve amaçla bağlı, buna bağımlılığı içinde ele alınmalıdır. Bu bakış açısı TKİP'nin politik sorunları ele alışıının vazgeçilmez temelidir. Bunu dünden bugüne partimizin gelişmelere ve sorunlara bakışı üzerinden somut olarak da görebilirsiniz.

(...)

Geleneksel sol böyle bir bakıştan yoksundur, zira o ilkesizdir ve kendiliğindencidir. Çünkü gelinen yerde devrim pusulasını yitirmiştir, devrimci stratejik bakış ve doğrultudan kopmuştur. Çünkü devrim iradesi kırılmış, devrimci stratejik çizgi terk edilmiştir. İlkesel esasları ve ayrımları bir yana bırakarak gündelik başarılar elde etmek artık esas kaygı haline almıştır. Tasfiyeci sürüklenmelerin solu getirdiği nokta budur.

İlkeleri bir yana bırakıp sözde büyük birlikler kurarsınız, ÖDP örneğinde olduğu gibi. Ama aradan beş-on sene geçer, görkemli bir iflasla yüzyüze kalırsınız. Büyük iddialarla ama ilkeler bir yana

bırakılarak bir araya getirilmiş bütün parçalar zaman içinde ayrışıp dağılır. Dahası başlangıçta bütünsel varlığı olan bazıları bu iflasın ardından kendi içerisinde ayrıca parçalanır. Büyük birlik iddiası bir görkemli iflasla sonuçlanır, geride alabildiğine küçülmüş parçalar bırakarak... Yaşanan liberal birlik politikasının iflasıdır. İlkeleri bir yana bırakarak onlarca grubu kendi içinde birleştiren bile, bir adım ileriye gidemezsiniz. Reformistler, mevcut grup ve çevreleri ilkesiz bir zeminde birbirine eklemeyerek sözümlüne güç olma yolunu seçtiler. Bununla toplumda sol sinerjiler yaratmayı umdular. Oysa sonuç görkemli bir iflastan başka bir şey olmadı. Sonuçta eldekini bile koruyamadılar.

(Devam edecek...)

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

Kapitalizmin küresel krizinin dalgaları 2010'da da yayılmaya devam edecek...**Faturayı kapitalistlere ödetmenin tek yolu örgütlü sınıf direnişidir!**

2008'de patlak veren kapitalizmin küresel krizi, emperyalist güç merkezlerinin trilyonlarca dolar akıtmasına rağmen, 2009'da yayılmaya devam etti. Akıtılan devasa kaynaklarla, ancak iflası kapitalist sistemi çökmüşe sürükleyebilecek derecede kritik olan şirketler kurtarılabildi. Kurtarılabilecek kadar şanslı olmayan şirketler ise, iflas uçurumuna sürüklenerek ortadan silindi.

İşçi ve emekçilerin ürettiği değerlerin gaspedilmesiyle biriktirilen koca servetler, tekellerin kurtarılması için harcanırken, bu değerleri üreten emekçiler ise, sokağa atılarak işsizler ordusunun saflarına katıldılar. Yılın ikinci yarısında krizin şiddeti kısmen azalmakla birlikte, işten atılmalar küresel çapta sürdü. Böylece küresel kriz asalak patronların düzeni kapitalizmin yapısal sorunu iken, direnme kapasitesini seferber edemeyen işçi sınıfıyla emekçiler faturayı ödemek durumunda bırakıldılar.

2009'da dalgalar halinde yayılan kriz, 2010 yılında da yıkıcı etkilerini sürdürecektir. Nitekim daha yılın ilk gününde Japon Havayolları (JAL), iflasın eşğine dayandı. Hisseleri yüzde 23,9 gerileyerek iflasın eşğine dayanan şirketin, devlet tarafından sağlanacak fonlarla kurtarılıp kurtarılmayacağı halen tartışılıyor.

1.5 yıldır devam eden kapitalizmin küresel krizinin enkazı, emekçilerin sırtına yıkılabildiği ölçüde kısmen hafiflemiş, ancak bu kadarı da sorunu çözmeye yetmemiştir. Tersine, istihdamdaki daralmanın 2011 yılına kadar süreceğini büyük şirketlerin şefleri dile getiriyor. Yani 2010 yılında da sermayenin azgın saldırıları küresel çapta devam edecek.

2010 yılı için öngörülerde bulunan sermaye kurumlarının temsilcileri, mali krizden ağır darbe alan bankaların devlet yardımlarına rağmen henüz düzelme sürecine girmediğini, bunun da kredi sıkışıklığına yol açabileceği uyarısında bulunuyorlar. Olası bir kredi sıkışıklığının ise yatırımların azalmasına ve nihayetinde de ekonominin küçülmesine neden olabileceğini kaydeden "uzmanlar", işten atılmaların devam edeceğini şimdiden dile getiriyorlar.

2010'u "belirsizlikler yılı" ilan eden "uzmanlar", ekonomiyi yeniden bunalıma sürükleyecek yeni bir bankacılık krizinin baş göstermesinden endişe ediyorlar.

Endişeliler arasında bulunan Uluslararası Para Fonu'nun (IMF) şefi Dominique Strauss-Kahn, kayıpların yarısının banka bilançolarında gizli kaldığına ve bunun ekonomiler açısından öngörülemeyen sonuçlar doğurabileceğine dikkat çekiyor. 2010 yılında hükümetlerin, bankalara geçen yıl olduğu gibi milyarlarca Euro tutarında devlet yardımı yapmayacağını altını çizen IMF şefi, çökmüşe karşılaşılabilecek şirketlerin kurtarıma şansının düşük olduğunu şimdiden hatırlatıyor.

Bazı öngörülerde ise, kapitalizmin küresel krizinin istihdam piyasası üzerindeki etkilerinin 2010 yılında geçen yıla kıyasla daha yoğun hissedileceği belirtiliyor.

Köln'deki Alman Ekonomik Araştırma Enstitüsü (IW) tarafından yapılan bir araştırmaya göre, pek çok sektördeki patron kuruluşlarının temsilcisi, 2010 yılının "işten çıkarmaların yılı" olacağı görüşünde birleşiyor.

Araştırmaya katılan, 27 dernek ya da birlik temsilcisi işten çıkarmaların önlenemeyeceği görüşünü dile getirirken, sadece 22'si üretimde artış beklediğini dile

getirdiler.

Araştırmayı değerlendiren Enstitü'nün Başkanı Michael Hüther, "Küresel mali ve ekonomik kriz henüz aşılmadı ve bu sene de pek çok sektörü derinden etkileyecek" dedi.

Alman Deutsche Bank'ın eski baş iktisatçısı ve halihazırda konjonktür araştırmaları uzmanı olan Norbert Walter de, krizin iki yıl devam edeceğini öngörenlerden.

Krizin henüz geride kalmadığını, gemi inşaatı başta olmak üzere bazı alanlarda talebin ciddi şekilde düştüğüne dikkat çeken Walter şu açıklamayı yaptı: "Mevcut istihdam düzeyi korunamayacak, 2010 yılında işsizlik büyük oranda artacak."

Bu öngörüler, tekellerin -demek oluyor ki, kapitalist devletlerin de-, 2010-2011 yıllarına dair planları hakkında fikir veriyor. Ekonomik durgunluk devam edecek, istihdamda daralma olacak, devletlerin şirket kurtarmak için ayracağı kaynaklar tükenmek üzere...

Tüm bu veriler, kapitalizmin küresel krizinin yıkıcı etkilerinin devam edeceğine işaret ediyor. Başka bir ifadeyle, kapitalist/emperyalist sistem ödenmesi gereken kibar faturalar kesmeye devam edecek.

Toplu işten atılmalar, vergi artışı, kamu harcamalarında kesinti, sosyal kazanımların budanması gibi saldırıları sürdürmeye kararlı olduğu anlaşılan asalak patronların, sermaye bekçiliği yapan devletlerin de desteğiyle faturayı işçi sınıfı ve emekçilere ödetmek için her yola başvuracaklarından kuşku duyulmamalıdır.

Kapitalizmin küresel krizinin en çok etkilediği ülkelerden biri Türkiye oldu. Aşılamayan krizin etkileri önümüzdeki dönemde de işçi ve emekçileri vurmaya devam edecek.

Krizi bahane ederek bir milyondan fazla işçiyi sokağa atan patronlar, işçi sınıfına "tam kölelik" dayatıyorlar. Patronların devleti ise, hakkını aramak için örgütlü eylemler gerçekleştiren işçilere kudurmuşçasına saldırmaktadır. Demiryolu, İtfaiye, TEKEL işçilerinin maruz kaldığı saldırılar, sermaye devletinin emekçi düşmanı yüzünü gözler önüne sermiştir.

Ancak nasıl ki, işçi sınıfı ve emekçilere saldırmak kapitalistler ve onların devletinin görevi ise, işçi sınıfı ve emekçilerin görevi de -tıpkı Ankara'da direnen TEKEL işçileri gibi- sermayenin saldırılarını püskürtmek için meşru/militan direnişler örgütlemektir.

Gençlik eylem ve etkinliklerinden...**Çorlu'da yemekhane boykotu**

Namık Kemal Üniversitesi'nde devam eden yemekhane boykotu sürüyor. Katılım oranının %100 olduğu Mühendislik Fakültesi'nden başlayan boykot Çorlu MYO'da da örgütlenmeye çalışılıyor. Üniversitelerin tamamen ticarethane mantığı ile birer işletme haline çevrildiğini belirten öğrenciler yemek zamları geri alınana ve yemek kalitesi yükseltilene kadar yemekhaneyi kullanmayacaklarını ilan ediyorlar.

Kızıl Bayrak / Tekirdağ

ÇÜ'de eylemler...

Çukurova Üniversitesi Fevzi Çakmak Öğrenci Yurdu'nun yemekhanesinde öğrencilere at ve eşek eti yedirildiğinin ortaya çıkmasının ardından eyleme geçen öğrenciler 30 Aralık günü yurt önündeki yolu trafiğe kapattı. 31 Aralık günü ise yemekhane önünde gerçekleştirilen ve "İnsanca bir yaşam, insanca bir yurt istiyoruz" pankartının açıldığı eylemle yurt müdürü ve rektörün istifaları istendi.

Yine ÇÜ Fen-Edebiyat Fakültesi Öğrencileri 31 Aralık günü, "Rektör mü diktatör mü?" ve "Ayrıcalık değil hakkımız olan formasyonu istiyoruz / Fen-Edebiyat Fakültesi Öğrencileri" pankartlarıyla gerçekleştirdikleri yürüyüşte yüzlerine taktıkları "formasyon" yazılı maskeler ve taşıdıkları tabutla ÇÜ Rektörü'nü protesto ettiler. Eylem rektörlük binası önüne tabut bırakılmasıyla son buldu.

Çukurova Üniversitesi Ekim Gençliği

Öğrenciler "ferman" bıraktı

YTÜ'de soruşturma ve ceza terörüne karşı "YTÜ Öğrencileri" imzası ile örülen çalışmalar kapsamında 30 Aralık Çarşamba günü Tonoz Kantin önünde müzik dinletisi gerçekleştiren ilerici devrimci öğrenciler soruşturma ve ceza terörünün teşhirini yaptılar. Sonrasında 28 Aralık gününden beri Tonoz Kantin'de açılan ve öğrencilerin düşüncelerini yazdıkları "ferman" rektörlük binasına gerçekleştirilen yürüyüşle bina önüne bırakıldı.

YTÜ Ekim Gençliği

Gençlik 2010'da düzen karşıtı mücadeleyi büyütmelidir!

Gençlik hareketinin uzun yıllardır yaşadığı dağılıklık ve kitlelerden kopukluk 2009 yılı için de geçerliliğini korudu. Harç zamlarının yarattığı tepkilerin dışında birçok gündem öğrenci gençliğin geniş kesimlerine mal edilemedi. Halbuki geçtiğimiz yıl içerisinde gerek sınıf cephesinde yaşanan hareketlilik, gerek gençliği harekete geçirebilecek siyasal gündemlerin varlığı gerekse gençliğin kendi iç gündemleri ile gençliğin geniş kesimlerini mücadeleye çekebilecek imkanlar mevcuttu.

Yaz döneminde üniversite harçlarına yapılan %500'e varan oranlarda zam, gençlik hareketinin özneleri açısından da bir toparlanmayı koşulladı. Gençlik yığınları tarafından büyük bir tepkiyle karşılanan bu saldırı, siyasal özneleri, içerisinde buldukları ataletten sıyrılmaya zorlarken, birleşik bir mücadele hattına da zemin hazırladı. Gerçekleştirilen çalışmalar ve bir dizi eylemlilikle beraber tek başına örgütlü güçlerle sınırlı kalmayan ve gençliğin ilerici kesimlerini de kucaklayan bir mücadele ortaya kondu. Süreklileştirilmiş eylemlilikler kamuoyunda da öğrencilerin mücadelesinin meşruluk kazanmasını sağladı. Sonuçta da yürütülen mücadele ile zam oranı % 8'e çekildi.

Ne var ki, tüm bir yıl boyunca gençliğin en hareketli olduğu süreç yaşanmış olsa da, bu gündem üzerinden yakalanan olanaklar ileriye taşınmadı. Bunun çeşitli sebepleri olmakla beraber temel neden çalışma örülürken harç zamlarını aşan bir bakışın ortaya konulamamasıydı.

Zam karşıtı çalışmaların "parasız eğitim" ve "krizin gençlik üzerindeki yansımaları" gündemleri ile birleştirilememesi, zamma tepkiyle beraber açığa çıkan hareketliliğin sönmelenmesine ve ileriye taşınmamasına neden oldu. Gençlik hareketi açısından kriz gündemliyle düzen karşıtı bir hatta gelişebilecek dinamikler heba edildi.

Bu sürecin daha ileriye taşınmamasının bir nedeni de siyasal gençlik örgütlenmelerinin dar grupçu yaklaşımı oldu. Özellikle böylesi bir gündem üzerinden birleşik mücadele yürütebilmenin olanakları fazlasıyla mevcutken bu avantaj değerlendirilemedi.

Gündemler bütünlüklü bir biçimde işlenemedi

Krizin etkisini en ağır şekilde hissettirdiği 2009 yılında burjuvazinin temsilcileri bile Marks'ın haklılığını ortaya koyarken 2010 yılı da sistem açısından kritik bir eşiği ifade ediyor. Bu noktada gençliğin kitlesel bir biçimde düzen karşısında konumlanabilmesini sağlayacak politikaları üretmek önemli bir yerde duruyor.

Harç zammı süreci bunun çok açık bir örneği oldu. Sistemin temellerini hedef almayan siyasetler zam oranının % 8'e çekilmesi ile gündemin yakıcılığını kaybettiğini ifade ederek süreçten çekildi. Gündemi ele alışlarındaki sığlık ve çalışmanın paralı eğitim karşıtı bir bütünlük içerisinde işlenmemiş olması bu tepkinin oluşmasını olağan kıldı. Böylece zamlara karşı duyulan tepkinin sistem karşıtı bir muhteva kazanmasının olanakları heba edildi.

Bu kapsamda, gençlik hareketinin öznelerinin, gündemleri düzen karşıtı bir bakış ile işlemesine bağlı olarak, gençliğin de düzen karşıtıdaki konumlanışları

netleşecektir. Önümüzdeki dönemde gündemler özgülleştirilerek devrim ve sosyalizm vurgusu işlenebilmelidir.

Bunun yanında eğitimin ticarileştirilmesi yıllardır gençliğin temel gündemlerinden birini oluştururken bu gündem üzerinden gerçekleştirilen somut saldırılar, kimi yerelerde ortaya konan etkin müdahalelerle beraber birtakım olanakların yakalanmasını sağladı. Barınma, derslik, yemekhane vb. temel sorunlar üzerinden yaşanan saldırılara yanıtlar verilebildi. Bu sorunlar üzerinden sistematik faaliyetler yürütülerek esnek mekanizmalar ile örgütlü bir çalışma ortaya konulabildi.

Ulaşım zamlarından, barınmaya kadar uzanan geniş yelpazedeki sorunlar üzerinden yerelerde yakalanan hareketlilikler, ticarileşen eğitimin yansımalarının 2010 için de gençlik açısından temel bir gündem olacağına işaret etti.

Anti-empyralist duyarlılık harekete geçirilemedi

Geride bıraktığımız yıl, Obama'nın Türkiye'ye gelişi, İMF ve Dünya Bankası toplantılarının Türkiye'de yapılması gibi gündemler üzerinden gençliğin anti-empyralist dinamiklerinin açığa çıkarılabileceği olanaklar içeriyordu. Özellikle ülke genelinde de temel bir gündem olan İMF ve Dünya Bankası protestolarına gençliğin ileri kesimleri dahi dahil edilemedi. Gündem yerelerde yeterince işlenemedi, farklı yerelerin özgün sorunlarıyla birleştirilemedi.

Soruşturma terörü ve cezalar

2009'da devlet terörü nasıl ki çok yönlü olarak toplumun değişik kesimlerini hedef almışsa, üniversitelerde de bunun yansımaları yaşandı. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına uygulanan dizginsiz devlet terörü üniversitelerde ilerici ve devrimci öğrencilerin karşısına soruşturma ve cezalar olarak çıktı. En son 2006'da üniversiteler genelinde estirilen soruşturma terörü 2009'da da kendini gösterdi. Çeşitli illerde devrimci faaliyetin, hak arama mücadelesinin gençlik kitleleriyle bağı koparılmak istendi. Hareketin en güçlü

olduğu üniversitelerde yüzlerce öğrenciye sayısız soruşturma açıldı, devrimci, ilerici öğrencilerin eğitim hakları aylarca gaspedildi. Geleceksizliğe mahkum edilen yığınların devrimci, ilerici faaliyet ile buluşmasının engellenmesi hedeflendi. Bugün de başlıca üniversitelerde soruşturmaların ve cezaların sürüyor oluşu, soruşturma saldırısı karşısında alınacak tutumu gençliğin gündeminde üst sıraya ve hareketin geleceği açısından da son derece belirleyici bir yere koyuyor. Zira son dönem içinde karşı karşıya kaldığımız durum devrimci, ilerici siyasal faaliyetin üniversitelerde tümenden yasaklanması, devrimci ilerici güçlerin ise bu yolla ya yok edilmesi ya da tamamen etkisizleştirilmesidir.

Soruşturma karşıtı mücadele ise geçtiğimiz eğitim yılında YTÜ'de, bu yıl da İÜ'de bir etki yaratabildi. Soruşturma karşıtı çalışma gençliğin gündemleriyle beraber işlenerek salt ilerici ve devrimci öğrencileri kesen bir süreç olmaktan çıkarılarak, toplama mal edilmeye çalışıldı.

Fakat ne yazık ki bu süreçte de dar grupçu kaygılar hortladı ve birleşik bir biçimde daha etkin örülebilecek bir çalışma heba edildi.

Birleşik mücadele ihtiyacı

Gençlik hareketinin bugünkü tablosu birleşik bir mücadele ihtiyacını daha da yakıcılaştırırken 2009 yılında gençlik hareketinin özneleri bu gerçeklikten uzak bir biçimde hareket etti. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi çeşitli gündemler üzerinden hareketin ilerici ve devrimci birikimine yaslanarak geniş gençlik kesimlerini örgütlemenin onlarca kez olanağı yakalandı. Fakat bu olanaklar ciddiyetle kullanılmazken, oluşturulan birliktelikler eylem birlikteliğinin ötesine geçemedi ve bütünlüklü bir çalışma pratiği sergilenemedi.

Bunun bir yanı sıra dar grupçu kaygılar diğer yanı sıra siyasetlerin apolitik yaklaşımlarıydı.

Düzen içi çatışma, gençlik mücadelesinde gündemlerden birini oluştururken, gençliğin örgütlü kesimleri de bu taraflaşma içerisinde yedeklenebildi.

Laik ya da gerici sınıflarıyla nitelendirilen tarafların hepsinin aynı kaynaktan beslendiği gerçeği silikleştirildi. Gençlik kesimlerinin bu gerici taraflardan birine yedeklenmemesi yönünde etkin bir siyaset ortaya konulmadı.

Özetle 2009 yılında kriz tüm yakıcılığını hissettirenken, baskılar da yoğunlaştı. Sermaye düzeni geleceğini sarsacak her türlü faaliyetin hareket alanını kısıtlamaya çalıştı.

2010 yılı için harekete önderlik etme iddiası taşıyanlar üniversitelerde devrimci siyasal faaliyeti kararlılıkla sürdürebilmeli, kazanılmış hak ve özgürlükler korunmalıdır. Ötesinde ise gençliğin dinamizmi, güncel yakıcı sorunlar üzerinden düzeni alt üst edecek geniş gençlik kitlelerini sarsacak biçimde devrimci kanallara yöneltebilmelidir. İçinden geçtiğimiz kriz süreci iki sınıf arasında yoğun bir çatışma ile devam ederken gençlik hareketi mücadelesini büyütebilmelidir. Açıktır ki bu süreçten bir biçimde sadece bir taraf kazanımla çıkacaktır. Bu olanağın değerlendirilememesi, tersinden daha da büyük bir gerilemeyi, parçalılığı gençliğin önüne çıkaracaktır.

Ekim Gençliği'nden polis terörü karşıtı çalışmalar...

İstanbul'da bildiri dağıtımı

İstanbul Ekim Gençliği 1 ve 2 Ocak günlerinde İstiklal Caddesi'nde "Polis terörüne ve cinayetlerine son!" başlıklı BDSP bildirilerinin dağıtımını gerçekleştirdi. Dağıtımda devrimci komünist bir işçi olan Alaattin Karadağ cinayetinin aydınlatılması için mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

İTÜ'de ÖGB saldırısı

4 Ocak günü, Maçka'daki Hazırlık Kampüsü içerisinde, polis cinayetlerinde katledilenlerin isminin olduğu pankartlar asıldı. Ayrıca BDSP afişleri kullanıldı. Kalabalık bir grup halinde gelen ÖGB'ler pankarta defalarca saldırdı ve her defasında Öğrenci Kolektifleri'yle beraber pankart savunuldu. 5 Ocak sabahı ise Ekim Gençliği ve Öğrenci Kolektifleri'nden öğrenciler Maçka Kampüsü'ne alınmadı. Bunun üzerine dışarıya çıkarak bir eylem gerçekleştiren öğrenciler içeri alınmayanlarla beraber kapıya yüklenerek içeriye girdiler.

Ege'de Ekim Gençliği faaliyetleri

EÜ Ekim Gençliği hafta boyunca hazırladığı duvar gazeteleri ve dövizlerle öğrenci çarşısında masa açtı. Alaattin Karadağ'ın partiye başvuru metninin ve partinin yaptığı son açıklamanın asıldığı duvar gazetesinde polisin son dönemde işlediği cinayetlerin haberleri de kullanıldı. "Polis terörüne ve cinayetlerine son!" başlıklı BDSP bildirilerinin dağıtımı yapıldı.

AÜ'de kampanya faaliyeti

Anadolu Üniversitesi'nde Yunus Emre Kampüsü'nde Eğitim, İletişim ve Edebiyat fakülterine taşınan polis terörü ve cinayetleri karşıtı çalışmada, afiş, bildiri ve duvar gazeteleri kullanıldı. İki Eylül Kampüsü'ndeki faaliyet ise geçen hafta yaşanan faşist saldırıya cevaben yaygınlaştırılarak sürdürüldü.

Ekim Gençliği / İstanbul - İzmir - Eskişehir

EÜ'de polis terörü karşıtı ortak çalışma

Ege Üniversitesi'nde Ali Serkan Eroğlu'nun polis tarafından katledilmesinin yıldönümünde biraraya gelen devrimci demokrat yurtsever öğrenciler son dönemde artan polis terörünü ve polis-idare işbirliğini teşhir etmek için ortak çalışma ördüler. Çalışma; Polis Vaziyet ve Salahiyet Kanunu'nun iptal edilmesi, soruşturma ve cezaların geri çekilmesi, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılması ve faillerin yargılanması talepleriyle yürütüldü.

Çalışma 24 Aralık'ta gerçekleştirilen Ali Serkan Eroğlu anması ile başlarken, 6 Ocak'ta yapılan paneller son buldu. Çalışma boyunca yaygın bir şekilde bildiri ve afişler kullanıldı.

"Devletin Katliamcı Yüzü ve Üniversiteler!" paneli, polis-idare işbirliğinde engellenmeye çalışıldı. Katılımcılar Av. Özkan Yücel ve İHD şubesi aranarak panelin izinsiz olduğu ve müdahale edileceği söylendi. Panel günü etkinlik alanı olarak duyurulan amfinin yanısıra binadaki tüm amfilerin kapıları kilitlendi. Bunun üzerine panel Mühendislik Kafe'ye alındı.

Panelde son dönemde yaşanan Alaattin Karadağ, Aydın Erdem ve Ceylan Önkol cinayetleri aktarıldı. İlk oturumda İHD Genel Merkez Onur Kurulu üyesi Lütfü Demirkapı ve Çağdaş Hukukçular Derneği adına

Av. Özkan Yücel söz aldı.

Panelin 2. oturumunda ise Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu'ndan EÜ mezunu Vedat Kuşçu ve yine EÜ mezunu SDP il sekreteri Volkan Köse söz alarak Ali Serkan'ın katledilişinin üstünün örtülme çabalarına değindi ve organize bir cinayet işlendiğini vurguladı.

Ardından bugüne ve üstü örtülmek istenen bir başka infaza dikkat çekildi. Devrimci faaliyet esnasında polis tarafından katledilen Alaattin Karadağ'ın sahiplenilmesi gerektiği vurgulanarak söz EÜ öğrencisi Uğur Tepe'ye bırakıldı. Tepe; konuşmasında genel olarak gençliğin karşı karşıya bulunduğu saldırılara değindi ve soruşturmalara karşı, geleceksizleştirilmeye karşı birleşik mücadelenin

ihtiyacına vurgu yaptı.

Serbest kürsü bölümünde onlarca öğrenci söz aldı. Konuşmalarda birleşik bir mücadele ihtiyacı dillendirildi. 2,5 saat süren panele yaklaşık 70 kişi katıldı.

Ege Üniversitesi / Ekim Gençliği

Ankara'da eylem

Polis terörü ve cinayetleri Ankara'da devrimci, demokrat öğrencilerin gerçekleştirdiği eylemle protesto edildi. 2 Ocak günü Yüksel Caddesi'nde yapılan eylemde "Devlet terörüne son! Katliamların hesabı sorulacak!" pankartı açıldı. Eylemi EHP Gençliği, Ekim Gençliği, YDG ve DÖB örgütledi.

Basın açıklamasında polis terörü ve cinayetleri teşhir edilirken, devletin katliamlarının arttığı bir dönemden geçildiği ifade edildi. Diyarbakır'da katledilen Aydın Erdem'in, polisin gerçekleştirdiği son infazlardan biri olduğu söylenirken komünist bir işçi olan Alaattin Karadağ'ın da İstanbul'da sokak ortasında infaz edildiği hatırlatıldı.

Açıklamada, Kürt ulusuna dönük sürdürülen imha ve inkar politikalarından faşist saldırılara, TEKEL işçilerinin onurlu direnişinden, itfaiye ve demiryolu işçilerine yönelik polis terörü kınandı.

Kızıl Bayrak / Ankara

İzmir Genç-Sen: "Parasız eğitim, ücretsiz ulaşım!"

5 Ocak günü Konak YKM önünde buluşan EÜ ve DEÜ Genç-Sen belediye binasına doğru yürüyüşe geçti. Şarkılar ve sloganlarla Büyükşehir Belediyesi'nin önüne gelindi. Basın açıklamasında ulaşım zamlarına yapılan zamların geri çekilmesi talep edildi ve öğrencilerin karşı karşıya kaldığı sorunlar dillendirildi.

İzmir Ekim Gençliği

Genç-Sen'den direnen işçilere destek

İtfaiye ve TEKEL işçilerinin direnişlerinin sesini kampüslere taşıyan devrimci ve ilerici öğrenciler ÖGB saldırısına maruz kaldılar. 5 Ocak günü İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'te, Genç-Sen'in TEKEL direnişiyle ilgili hazırladığı fotoğraf sergisine ÖGB'ler saldırdı.

İlerici ve devrimci öğrenciler itfaiye işçilerinin yürüttüğü imza kampanyasını da üniversiteye taşıdı. Ayrıca İÜ Genç-Sen, 6 Aralık günü Beyazıt'tan işçilerin İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde kurdukları demokrasi çadırına kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Ziyarete yapılan konuşmalarda dayanışmanın önemi vurgulandı.

İstanbul Üniversitesi Ekim Gençliği

DLB faaliyetlerinden...

Samsun'da DLB faaliyetleri

Samsun'da faaliyetlerine devam eden Devrimci Liseliler Birliği ajitasyon ve propaganda faaliyeti ile liselilere sesleniyor. Liselerde süren faaliyetin yanısıra afiş çalışması da yapılıyor. Samsun'un Atakum ilçesinde lise çevrelerine "Eşit parasız bilimsel anadilde eğitim için Devrimci Liseliler Birliği saflarında örgütlenmeye!" şiarlı afişler yapıldı. Samsun'da çeşitli siyasetler tarafından son zamanlarda sıklıkla dillendirilen "Samsun'da afiş yapma gerçekliği yok" söylemlerinin de bir irade eksikliğini ürünü olduğu bu çalışma ile bir kez daha ortaya çıktı.

İzmir'de DLB'lilere polis tacizi

İzmir'de bir DLB'li 31 Aralık günü sokakta yürürken polis tacizine maruz kaldı. DLB çalışanının sürekli kullandığı bir güzergahta kendisini bekleyen bir ekip arabası yolunu kesti. GBT kontrolünün ardından üst araması dayatmasını kabul etmeyen DLB'li yaka paça ekip aracına bindirilerek emniyete götürüldü ve herhangi bir işlem yapılmaksızın keyfi biçimde bir buçuk saat kadar tutuldu, tehdit edildi. DLB çalışanına polisin keyfi tutumu ile "polisi yanlış bilgilendirdiği" gerekçesiyle 5326 sayılı kanunun 40 maddesine dayanılarak 70 TL para cezası kesildi.

Devrimci Liseliler Birliği / Samsun - İzmir

Emekçi Kadın Komisyonları'ndan çağrı...**2010'da işten çıkarmalara, hak gasplarına karşı direnişi büyütme!**

2009 yılı emekçi kadınlar için zorlu bir yıl olarak geçti. Sermaye yaşadığı krizin faturasını işçi ve emekçilere ödeterek krizin ağırlığından bir nebze kurtulurken, işçi ve emekçiler ağır bir yıkıma uğradı. 2009'da işten çıkarmalar yaygınlaştı ve sefalet derinleşti.

Saldırıyla geçen bir yılın emekçi kadınlar üzerindeki etkileri de sarsıcı oldu. Kadınlar, 2010 yılına artan işsizlik, daha ağır çalışma koşulları, gaspedilen haklar, cinsel kimliğine yönelik sokakta, evde, gözü altında yaşanan saldırılar ve erkek egemen anlayışın baskı ve tehditleri altında girdiler.

Geride bıraktığımız yılda emekçi kadınlar için tüm olumsuz koşullara rağmen umut verici gelişmeler de yaşandı. Sermayenin dizginsizce saldırılarına karşı gerçekleşen direnişlerde kadın işçiler en ön safta yer aldılar. DESA direnişçisi Emine Arslan, MEHA Tekstil'den direnişçi işçi kadınlar, Entes Elektronik'ten Gülistan Kobatan ve Kızılay'da kadın işçiler mücadelenin ön saflarında bulundular. Ve son olarak TEKEL işçisi kadınlar, kararlı ve militan duruşları ile TEKEL işçisine olduğu kadar tüm işçi sınıfına da yol gösteriyorlar.

Emekçi kadınlar yukarıda saydığımız direnişlerde özel bir rol oynadılar. Direnişlerin sarsıcı etkisi sonucu değiştiler, değiştirdiler. Mücadele içinde özgürleştiler. Her türlü zorluğa, polis terörüne, aile baskısına, çevrenin gerici etkilerine, olumsuz koşullara rağmen direnişlerin kazanması için etkin bir rol oynadılar.

Bugün sermayeye geri adım atılmak ve yeni mevziler kazanmak için direnişlerle eylemli dayanışmanın yükseltilmesi büyük bir önem taşımaktadır. Emekçi Kadın Komisyonları olarak, bu bilinçle önümüzdeki dönemde kadın-erkek işçilerin direnişlerini emekçi kadınlara taşıyacak, direnişlerle dayanışma çabasını güçlendirecek ve eylemli sınıf dayanışmasını yükselteceğiz.

Kadın işçilerin talepleri uğruna örgütlenme çağrısı

Bugün işçi kadınların da içinde yer aldığı direnişleri büyütmenin yanısıra, katmerlenen sorunlar karşısında kadın işçilerin örgütlenmesini büyütme her zamankinden daha fazla önem taşıyor. Son bir yıl içerisinde emekçi kadınlar bir dizi hakkını kaybetti. Dahası pek çoğu işsiz kaldı. Ancak istatistik veriler, kadınların güvenceli işlerde işten atıldıklarını ancak güvencesiz işlerde kadın işçilerin sayısının arttığına işaret ediyor. Bu ne anlama geliyor? Bu, yoğun işsizlik ortamında kadınların ailenin geçimi için zorunlu olarak güvencesiz işlere yöneldiğini, sigortasız, düşük ücret, sosyal haklardan yoksun olarak çalışmaya mahkum edildiklerini gösteriyor.

Emekçi Kadın Komisyonları, önümüzdeki dönem işten atılma saldırısına, hak gasplarına ve dizginsiz sömürüye karşı bu talepleri ekseninde bir mücadelenin örülmesi için çalışmalarını yoğunlaştıracak. Kadın işçilerin artan sorunlarını gündemleştirecek, farklı araç ve yollarla kadın işçilerin örgütlenmesini ve mücadeleye sevk edilmesini sağlayacak bir faaliyet örgütleyecek.

**8 Mart'ın ilanının 100. yılında
8 Mart'ın onuru işçi sınıfındır!**

Emekçi kadınlar için tarihsel günlerden biri olan 8 Mart yaklaşıyor. Emekçi Kadınlar Günü'nü kadın işçi ve emekçilerin talepleri temelinde örgütlemek ve 8 Mart'ta alanlara bu talepler etrafında kitlesel bir şekilde çıkabilmek için şimdiden hazırlıklara başlamak gerekmektedir.

Ancak bu yılı önceki yıllardan daha farklı ve özel kılan 8 Mart'ın ilanının 100. yılı olmasıdır. 8 Mart uluslararası işçi hareketinin ve sosyalizm mücadelesinin ürünüdür. Bugün 8 Mart'ın içinin boşaltılma çabaları devam etmekte ve sınıfsal özü karartılarak salt bir "kadınlar günü"ne indirgenmek istenmektedir. İşte bugün, 8 Mart'ın ilanının 100. yılında, 8 Mart'ın işçi ve emekçi kadınlara ait olduğunun ve "sınıfsal" bir özü taşıdığı kadın-erkek tüm işçi ve emekçilere kavratılması güncel bir öneme sahiptir.

Emekçi Kadın Komisyonları, 8 Mart'ın 100. yılı vesilesiyle kadın işçilerin güncel taleplerinin yanısıra kadının gerçek kurtuluşunun sosyalizmde olduğu bilinciyle 8 Mart'ın içinin boşaltılmasına yönelik

çabalara karşı dün olduğu gibi bugün de kararlı bir mücadele yürütecektir.

Çağrımız, 2009'un gerici rüzgarlarını tersine çevirmek, yakılan kıvılcıkları yangınlara dönüştürerek emekçi kadınlar arasında örgütlenmeyi büyütme ve direnişleri çoğaltma çağrısıdır.

Emekçi Kadın Komisyonları

TÜSİAD'a kadın patron!

Türk Sanayici ve İşadamları Derneği, yeni dönemde yönetim kurulu başkanlığına Ümit Boyner'i getirmeye karar verdi. TÜSİAD Başkanlar Konseyi, Ümit Boyner'e duyduğu güveni şu sözlerle ifade ediyor: "Hiç şüphe yoktur ki, Türk iş dünyasını, hem ulusal hem de uluslararası arenada layıkıyla temsil edecek bir yönetim kadrosu yine oluşturulacak, bayrak başarıyla ve gururla taşınmaya devam edilecektir." Kan emici patronlar örgütünün gururla taşıdığı bayrak, sömürü ve zulmün bayrağıdır. TÜSİAD, yeni dönemde kan emiciliğin, sömürünün, zulmün bayrağını arsız ve kendinden emin bir edayla en önde taşıyacak olanın bir kadın patron olacağını kamuoyuna gururla açıkladı.

TÜSİAD, yeni kadın başkanıyla modern ve şık bir vizyon yaratmaktan memnun görünüyor. Burjuva medyada ise hemen alkışlar yükseldi. Ezmekte, sömürmekte, artideğer hırsızlığında rüşünü ispat etmiş bir kadına, "güçlü, özgür, çalışkan, duyarlı" sıfatlarıyla övgüler düzeldi.

Ümit Boyner, toplumsal sorunlara kadın duyarlılığı ile yaklaştığını da ilan etti. Oysa patroniçe Boyner'in, daha fazla sömürebilmek için tüm duyuları açıktır ve onun duyarlılığı, "Kırmızı Başlıklı Kız" masalındaki kurdun duyarlılığına benzemektedir. Ümit Boyner, sermaye sınıfının en palazlanmış üyelerinden birisidir. Kendi sınıfının çıkarlarını korumak için çalışmaktadır, TÜSİAD başkanı olarak da aynı amaç için var gücüyle çalışacaktır. Peki bu ne anlama gelmektedir? Milyonlarca kadın ve erkeğin emek gücünün sömürülmesi için, milyonlarca ailenin işsizliğe, açlığa mahkûm edilmesi için, işçi ve emekçilerin insanca yaşama hakkının ellerinden alınması için var gücüyle çalışmak anlamına gelmektedir. Sermayenin çıkarları için yapılan savaşların, gerçekleştirilen katliamların yaratıcısı olmak, insanlığın yaşadığı acıları ayakta alkışlamak anlamına gelmektedir. Kapitalist düzeni tehdit eden her şeyden, herkesten, korku duyarak nefret etmek, katline ferman yazmak demektir. Patroniçe Boyner'in şık bir giysi gibi taşıdığı kadın duyarlılığı, bugün yaşanan işçi direnişlerinden korku duymasına, direnişçi işçilerden nefret etmesine engel olmadığı gibi, düzeni tehdit eden devrimcilerin tutsak edilmesinden, katledilmesinden memnuniyet duymasına da engel olamaz.

Ümit Boyner, yaşamı boyunca kadın olduğu için zorluklar yaşadığını, engellerle karşılaştığını söylüyor. Doğrudur da. Erkek egemen bir toplumda yaşıyoruz. Kapitalizm, erkek egemenliğini kendinden önceki sınıflı toplum biçimlerinden devralmıştır ve sürdürmektedir. İşçi sınıfından kadının çifte sömürsü ve ezilmesi kapitalist düzenin sürmesi için gereklidir ve sürdürülmektedir. Sermaye sınıfı içinde de kadın engellerle karşılaşmakta, erkeğin karşısında dezavantajlı olmaktadır.

Peki, Ümit Boyner, yaşamı boyunca kendi sınıfı içinde rekabet etmiş ve palazlanmak için mücadele etmişse, verdiği bu mücadelede de kadın olduğu için türlü zorluklarla karşılaşmışsa bundan bize ne? Erkek egemen düzen içinde burjuva kadının yaşadığı engeller ve zorluklar, aynı kadının bizzat ezen ve sömüren olmasına engel olmamaktadır. Ümit Boyner örneğinde ise, kendi sınıfından kadınların sorunları ve haklarıyla ilgilenmek misyonunu yüklenen bir kadının, milyonlarca kadın ve erkek emekçiyi sömürenlerin örgütünün başkanlığı yapabileceğini görüyoruz.

2009 yılında emekçi kadınlar için yoksulluk, yıkım ve şiddet vardı...**2010 kavga ve mücadele yılı olmalıdır!**

2009 işçi ve emekçiler için kapsamlı saldırıların olduğu bir yıl olarak geride kaldı. Bu saldırılardan emekçi kadınlar da nasibini aldı. Yaygın bir şekilde işten atıldılar ve öte yandan güvencesiz bir şekilde çalışma yaşamına katıldılar. Aynı zamanda sermayenin saldırılarıyla birlikte (istihdam paketi, SSGSS vb.) kazanılmış hakları tırpanlandı.

Kadınlar aynı zamanda kadın cinsine yönelik kapsamlı saldırıların mağduru da oldular. "Töre", "namus" adı altında gerçekleşen kadın cinayetleri artış gösterdi, taciz-tecavüz yaşamın her alanında kadının peşini bırakmadı. Erkek egemen sistemin savunuculuğunu yapan yasalar da bildik rolünü oynadı. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri "tahrik indirimleri" ile adeta meşrulaştırıldı.

Kadın emeğinin hiçbir değeri yok!

2009 yılında kadın emeğine karşı kapsamlı saldırılar yaşandı. Krizin etkisiyle kadınlar işsizler kervanına kitlesel bir şekilde katıldı. İşlerini koruyabilen "şanslı" kadınlar ise "tırpanlanan" haklarıyla çalışma yaşamına devam etti. Öyle ki kadınların istihdamda tuttıkları yer kimi Afrika ülkelerinin dahi gerisinde kaldı. Türkiye kadınların istihdama katılımı bakımından 189 ülke arasında 179. sırada yer aldı. Dünyada çalışma yaşındaki her dört kadından ikisi istihdama dahil olurken, Türkiye için bu oran her dört kadından biri şeklinde gerçekleşti.

Kadınların ekonomik ve politik yaşama aktif katılımı üzerinden hesaplanan

Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın "Cinsiyete Dayalı Gelişme Endeksi"nin bu yılki raporunda Türkiye'nin 109 ülke arasından 101. sırada olduğu duyuruldu.

TÜİK, ILO ve Birleşmiş Milletler'in konu ile ilgili yaptıkları açıklamaların yanısıra Bahçeşehir Üniversitesi Ekonomik ve Toplumsal Araştırmalar Merkezi'nin (BETAM) yaptığı bir çalışmada kadınların üretimdeki konumlarında yaşanan değişimi daha net bir şekilde özetlendi. Bu araştırmalar kadınların erkeklerden çok daha uzun süre işsiz kaldığını gösterdi. Yapılan araştırmada uzun dönemli -bir yıldan fazla- işsizlerin kadınlarda payı yüzde 33, erkeklerdeyse yüzde 24 olarak gerçekleştiği saptandı.

Ayrıca araştırmada işsiz kadınların yüzde 39,6'sı lise, yüzde 21,3'ü üniversite mezunu. Erkeklerde bu oranlar sırasıyla yüzde 25,4 ve yüzde 9,4 olarak belirtildi. İş deneyiminin de işsizlik süresini etkilediğinin belirtildiği açıklamada işsiz kadınların yüzde 36'sının daha önce hiçbir işte çalışmamış olduğu da yer aldı.

Sağlıkta yıkım kadınları da vurdu

Sağlıkta ticarileşme politikalarının ve son olarak SSGSS Yasası'nın adım adım uygulanması sonucu kadınlar bu saldırılardan da olumsuz etkilendi. "Emzirme yardımı" çerçevesinde yapılan yardım emekçi kadın lehine arttırılacağına, önceleri altı ay olan bu yardım %83 oranında düşürülerek- bir defaya mahsus verilmeye başlandı. Dul eşin almaya hak kazandığı aylık %50'ye düşürüldü. Bir diğer uygulama ise, ev içinde yaşayan ve 25 yaşından büyük evlenmemiş kadınların sağlık sigortasından yararlanma hakkı kaldırılması oldu.

SSGSS ile birlikte kadınlara yöneltilen bir dizi uygulamanın yanısıra son olarak SGK güvencesi olmayan hamilelere ücretsiz muayene ve doğum uygulaması kaldırıldı. 2008 yılına kadar ücretsiz olan uygulama bu yıl yayınlanan bir tebliğle ortadan kaldırıldı.

Kadın işçilerin payına yine ölüm düştü

Kapitalist sistemin insana değer vermediğinin son örneklerinden biri de İstanbul'da gerçekleşen sel felaketinde yaşandı. Halkalı'da Pameks adlı tekstil fabrikasında çalışan kadın işçiler, servis aracı olarak kullanılan yük aracında mahsur kalarak can verdiler.

Doğa faciası olmakla açıklanamayacak bu cinayet tıpkı Bursa'da tekstil fabrikasında kadın işçilerin gece vardiyasında yanması gibi, Ceylanpınar'da yine servis aracı niyetine kullanılan aracın devrilmesi sonucu kadın ve çocukların ölmesi gibi bir işçi katliamıdır.

Kadına yönelik şiddet daha çok arttı

2009 yılında kadına yönelik şiddet ciddi boyutlarda arttı. Töre ve namus cinayeti de dahil olmak üzere kadınlara yönelik cinayetler sadece Kürt illerinde değil, batıda da belli bir yaygınlık kazandı.

Adalet Bakanlığı tarafından yapılan açıklama tablonun vahametini görmek bakımından yeterli veri sunuyor. Açıklamada kadın cinayetlerinin 2002'den 2009'a kadar yüzde 1400 oranında arttığı ve 2002'de 66 kadın öldürülürken, bu sayının 2009'un ilk 7 ayında 953'e ulaştığı söylendi. Bu tablo toplumdaki

yozlaşmanın, ekonomik yıkımın ve yanısıra erkek egemen ideolojinin ne denli etkili olduğunu göstermektedir.

Başbakanlık Kadın Statüsü Genel Müdürlüğü'nün (KSGM) yaptırdığı "Türkiye'de kadına yönelik şiddet raporu" ise kadına uygulanan şiddetin bölgelere göre dağılımını veriyor. Rakamlar, şiddetin en çok yaşandığı yer olarak hiç de tahmin edildiği üzere Kürt illerini değil, Kuzey Doğu Anadolu'yu ve Orta Anadolu'yu gösteriyor.

Erkek egemen düzenin bekçiliğini yapan yargı da gerçekleşen bir dizi olayda rolüne uygun hareket ediyor. Kadınların öldürülme nedenleri açık ve netken katillerin cezalarında "haksız tahrik indirimi" adı altında indirimle gidildi.

TCK'da geçen yıl yapılan değişiklikle töre ve namus cinayetleri için haksız tahrik indirimi kaldırılmıştı. Ama mahkemeler, TCK'nın 29. maddesindeki "haksız tahrik indirimini" devreye sokarak kadın cinayetlerine indirim uygulamasına devam etti. Cinayeti gerçekleştiren erkekler, söz birliği etmişcesine "tahrik edildiklerini" söyleyerek ceza indirimlerinden faydalandılar.

Gözetiminde cinsel taciz ve tecavüzler sürdü

Bir yandan sokakta, evde, işyerinde kadınlara yönelik şiddet artarak devam ederken, öbür yandan devletin uyguladığı şiddet de 2009'da devam etti. Kendilerine yapılan başvuruları raporlaştırarak kasım ayında kamuoyuna açıklayan 'Gözetiminde Cinsel Taciz ve Tecavüze Karşı Hukuki Yardım Bürosu'nun açıklamaları yaşananlara ayna tutmaktadır. Toplam 304 başvurunun yapıldığı rapora göre, 230 kadın cinsel işkenceye maruz kalırken, 74 kadın tecavüze uğradı. Raporla 37 kadının ülkeyi terk etmek zorunda kaldığı ve tecavüze uğrayan 14 yaşındaki kız çocuğunun ise intihar ettiğine yer veriliyor.

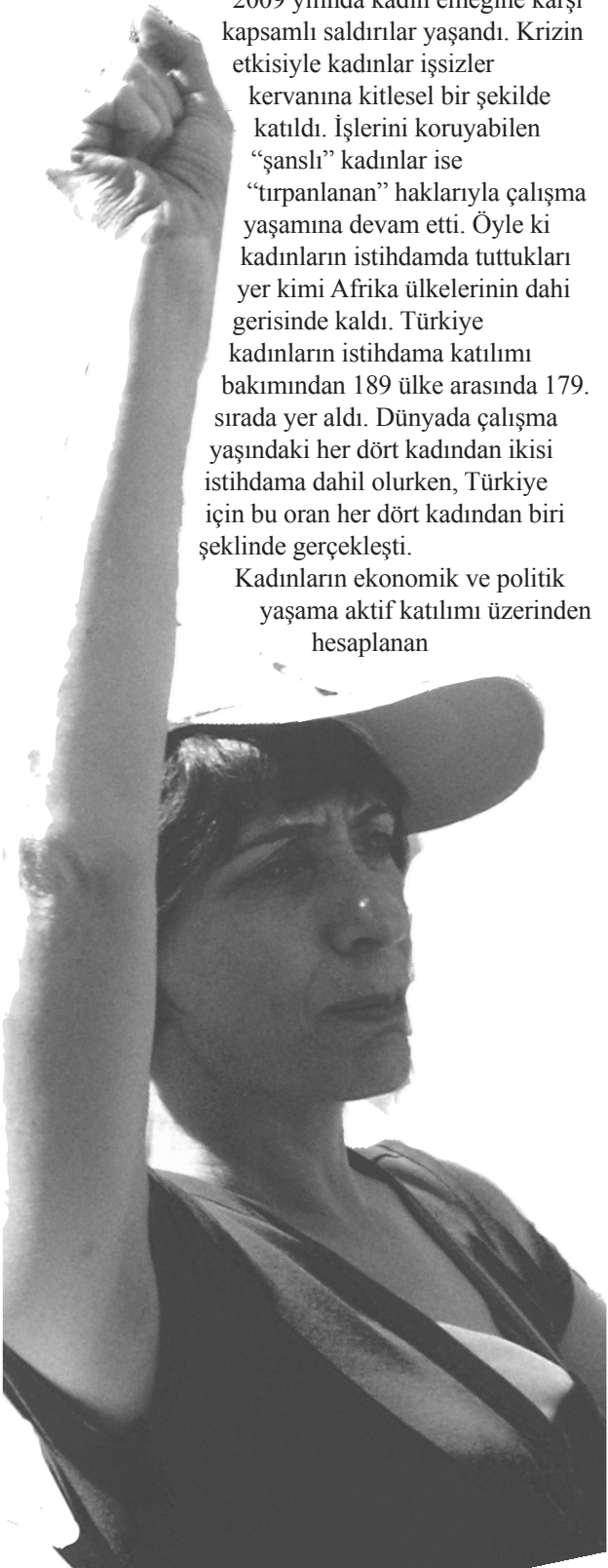
Gözetiminde kadınlara uygulanan taciz, tecavüz ve işkence olaylarında ilişkisi belirlenen 227 polis, 85 jandarma ve 14 tim görevlisi, korucu, infaz memuru devlet tarafından korunarak beraat ettirildi. Suçlamalardan sadece 3 köy korucusu ceza aldı.

Kadınlar direnmeye devam ediyor

2009 yılında kadınları ilgilendiren toplumsal sorun ve saldırılara ne yazık ki güçlü ve birleşik tepkiler örgütlenemedi. Gerek kadın emeğine, gerekse de kadın cinsine yönelik saldırılar, tekil ya da çok cılız tepkiler ile karşılandı. Tüm buna rağmen özellikle sınıfının bir parçası olan emekçi kadınlar seslerini ve mücadele bayrağını yükselttiler. Tıpkı Emine Arslan, Gülistan Kobatan, Saliha Gümüş ve TEKEL işçisi kadınlar gibi...

2010 mücadele yılı olmalıdır

2009 yılı işçi ve emekçiler açısından olduğu kadar kadınlar açısından da kayıp bir yıl olmuştur. Bu sonucu tersine çevirmek, başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere yaşamın her alanında birleşik mücadeleyi yükseltmekten geçiyor. Emekçi kadınların 2010'daki parolası, devlet terörüne, kadına yönelik şiddete, işsizliğe, hak gasplarına ve sömürüye karşı örgütlenmek ve direnişi büyütme olmalıdır.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları'nın TMMOB'deki seçim sürecine dair açıklaması...**Seçimlerde patronlara oy yok!**

TMMOB ve bağlı odaların genel kurul süreçleri son virajına girmiş durumda. Birçok açıdan kritik bir döneme denk düşen seçimlerin tablosu yavaş yavaş oluşuyor. Devletin hedef tahtasındaki TMMOB'nin, yönetimine hakim bürokratik çizgi ile bu süreci karşılayabilmesi çok olası görünmüyor. Bunu önden tahmin etmek "oda beyleri"nin daha doğrusu yeni ve yeniden "oda beyi" adaylarının seçim süreçlerinde takındıkları tavır vesilesiyle daha kolay olmaktadır.

Elbette tüm bunlar yeni değil. Her seçim dönemi kendini gösteren bu durum gittikçe ilerici çevreleri de içine alan kronik bir hastalık haline gelmiş durumdadır. Gün geçtikçe yayılan ve bugün neredeyse tüm bünyeyi saran bu eğilim bir yandan toplumsal muhalefetin geriliği ile beslenirken öte yandan da TMMOB'nin değişen/değiştirilen yapısıyla doğrudan ilişki kurmaktadır. Bizim için de burada önemli olan emekten yana sol güçlerin seçimlerde takındığı tavrıdır.

Seçim süreçleri TMMOB'ye hâkim anlayışın ve onun dışında kalan ilerici hatta "devrimci" olma iddiasındaki siyasetlerin durumunu en çıplak şekilde ortaya koymakta, deyim yerindeyse turnusol kâğıdı işlevi görmektedir. Kapalı kapılar ardında yapılan görüşmeler, karşılıklı pazarlıklar, söylenen yalanlar ve kıvrak manevralarla ikili-üçlü hatta dörtlü oynanan bir oyuna dönen seçim süreci, ne yazık ki bir dizi sol siyaseti de içler acısı durumlara sokmaktadır.

Ücretli ve işsiz MMSŞ ve TMMOB'deki örgüt içi demokrasi konularında cazcaflı sözler edenlerin yelkenleri seçimler vesilesiyle suya inerken; kendilerini bir siyasal bakışın değil de SMM'lerin (Serbest Müşavir Mühendis), KOBİ'lerin temsilcisi ilan edenlerle, CHP, İP gibi "sol" maske altında şovenizmin bayraktarlığını yapanlarla, geçmişte ve yakın zamanda örgüt içinde neredeyse faşizan denebilecek uygulamalara imza atanlarla ve büyük patronlarla yönetimi paylaşmakta bir beis görmemektedir. Sol-ilerici güçlerin birliği yerine koltuğu tercih edenler, her ne koşul altında olursa olsun yaptıklarına meşru bir gerekçe bulamayacaklardır. "Devrimcilik" iddiası ile bu alanda çalışma yapan herkese iki dönem önce TMMOB Genel Kurulu kürsüsünden MMO Başkanı'nın konuşmasını hatırlatmak isteriz. Yetkin mühendislik tartışmalarını gündeme getirenlerin "siyaset yaparak odalarda var olmaya çalışan "marjinal gruplar" olduklarını ve bu grupların TMMOB'yi bölmeye çalıştıklarını" söylemişti sayın başkan! Bu söylem benzeri yüzlerce açıklama hala orta yerde duruyorken, böyle bir anlayışla girilen gizli pazarlıkların samimi bir siyasal eksen etrafında olması ilkeli herhangi bir sol siyaset açısından mümkün değildir.

Türkiye'de toplumsal muhalefetin önemli mevzilerinden biri olan TMMOB'yi zor günler bekliyor. Cumhurbaşkanlığı Devlet Denetleme Kurulu'nun raporu ve TMMOB Yasası'nda yapılması düşünülen değişiklikler odalara ve onların muhalif duruşlarına yönelmiş açık bir saldırı durumundadır. Ayrıca kriz ile farklı bir boyuta ulaşan, mühendis, mimar ve şehir plancılarını da vuran işsizlik ve iş yaşamındaki sorunlar artık tartışılmaz şekilde temel bir gündem durumundadır. Bunların dışında kent sorunları, özelleştirmeler, kadrolaşma ve hükümetin bilimi ve mühendisliği hiçe sayan uygulamaları TMMOB'yi önümüzdeki dönemde bekleyen sorunların başlıcalarıdır.

TMMOB her ne kadar muhalefetin önemli bir

adresini konumunda olsa da bundan sonra sermaye karşısında kendi konumunu net bir şekilde savunmayan tüm örgütlenmeler gibi savrulmaya mahkûmdur. Halihazırdaki heterojen yapısıyla bir meslek örgütü olan TMMOB açısından durum daha hassas olarak tarif edilebilir. Dönem daha mücadeleci ve dirayetli olanın ayakta kalacağı çetin bir dönemdir. Ancak daha odaların seçim süreçlerinde ilkeleri koltuğa feda edenlerin oluşturacağı yönetimlerin gelecek için çok da iyi sinyaller verdiğini söylemek mümkün değildir. Birçok önemli şubede kıran kırana geçen liste pazarlıkları bize bürokratik zihniyetin devam edeceğini haber vermektedir. Odayı değiştirmek adına ince manevralarla yönetici adayları olanlar, odayı üyeyle birlikte değil üye adına yönetmek üzere yola çıktığını kabul etmektedir. Oysa asıl değişmesi gereken bu anlayıştır.

Açıktır ki TMMOB bir meslek örgütüdür. Buna uygun olarak farklı yaklaşımlar ve sınıfsal eğilimler yönetime talip olabilir. Bu çok da yadırganacak bir durum değildir ancak oda içerisindeki sol güçlerin hiçbir ilkeyi tartışmaya açmadan pazarlıklara girmesi kabul edilemez bir durumdur. Bunun somut kanıtı oda seçimlerinde listelerin çalışma programlarından önce belirlenmesidir. Liste pazarlıkları sırasında geçerli olan birçok değişken ve parametre içinde çalışma programı yoktur. Seçim çalışması da genel olarak siyasal yönelimlere değil isimlere oy verilmesi üzerinden biçimlenmektedir. Ancak bizim ve mücadelenin geleceği açısından ortaya çıkan adayların hangi temel ilkeler üzerinden yönetime talip olduğudur. **Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları** olarak bizlerin oda faaliyetlerinde belirlediğimiz temel ilkeler şöyledir:

* Artan işsizlik ve çalışma yaşamındaki sorunlar ana sorundur. Yürütülen çalışmaların ana eksenini de bu gerçek oluşturmalıdır. Ücretli çalışan ve işsiz üyeler örgütümüzün tüm faaliyetlerinin odağı olmak zorundadır. Örgütümüzde son dönemde görülen, yüzünü sermayeye dönen anlayışla mücadele edilmelidir.

* Kapitalizmin azgın sömürüsüne karşı birleşik mücadele hattı hayati bir önemdedir.

* Ücretli MMSŞ'nin örgütlenmesindeki sorunlar hızla ele alınmalı "ÜİMMŞŞ Kurultayı'nda" atılan anlamlı adım devam etmelidir.

* ENTES'te örgütlülüğe saldıran patron EMO'nun eski bir yöneticisidir. 200. gününü geride bırakan direnişe çeşitli şekillerde saldıran bu anlayış emekten yana hiçbir kesim tarafından kabul edilemez bir durumdur. TMMOB bünyesinde bulunan bu tarz emek düşmanı eğilimlerin karşılıksız kalmaması gerekmektedir.

* Türkiye'de artan baskı koşulları bugün tüm muhalefeti hedef almaktadır. TMMOB devletin açık hedefi konumuna gelirken ülke genelinde de devrimciler sokak ortasında infaz edilmekte, hak arayanlara azgınca saldırılmakta, çıkartılan yasalar ve yönetmeliklerle örgütlenmenin önüne türlü setler oluşturulmaya çalışılmaktadır. Bugün sınıflar mücadelesinin önüne örülen duvarları yıkmak muhalefetin önündeki en önemli görevdir. TMMOB'nin de bu görevde üzerine düşeni yapması onun muhalif kimliğini sürdürmesi açısından vazgeçilmezdir.

* Örgüt içi demokrasi TMMOB'nin geleneğine ve ülkemizde yaratılan devrimci değerlere yakışacak bir

biçimde yeniden ele alınmalıdır. Örgütte oluşan merkezîyetçi bürokratik yapı yerine tabana inen, üyesine söz vermeyi bir lütuf değil bir hak olarak gören bir yapı oluşmalıdır.

* Anti-faşizm ve anti-emperyalizm TMMOB'nin bugüne kadar taşıdığı en temel gelenekleridir. Bunlara sahip çıkmak için artık söz yetmemektir. Bu yönde harekete geçilmelidir.

* Mesleğimizi kastlaşmaya götürecek, yetkin mühendislik, belgelendirme ve onun tüm neoliberal türevleri reddedilmelidir ve bunlara karşı etkin bir şekilde mücadele edilmelidir.

* TMMOB'nin siyasal konumunun ötesinde anayasa ile tarif edilmiş kamusal görevleri de bulunmaktadır. Zaten örgütümüzü devletin hedefi haline getiren de bu görevler olmaktadır. Bu noktada geri adımlar kabul edilemez. Tersine daha etkin bir şekilde mesleklerimizin temel kuralları etrafında tüm mücadele biçimlerini içeren bir şekilde sürdürülmelidir.

* "Gençlik gelecektir!" örgütümüzün temel şiarlarından biri olarak dillendirilse de bunun gerekleri yerine getirilmemektedir. Bu yaklaşım aşılarak öğrenci örgütlülüklerine bakış yeniden ele alınmalı, öğrenci örgütleri örgütümüzün bileşeni olarak kabul edilmelidir.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları olarak, tüm emekçi mühendis, mimar ve şehir plancılarına çağırımızdır:

* Devletin TMMOB'yi hedef seçtiği bir dönemde örgütümüze sahip çıkmak çok önemlidir. TMMOB'deki genel kurul süreçlerinin meşruiyetini hedef alan raporlara inat seçimlere katılmak ve verilen oyun takipçisi olmak bir görevdir.

* Hiçbir patron yönetici adayına oy vermeyelim. TMMOB bir sınıf örgütü olmayabilir ancak bu bizim sınıfsal tutum almamıza engel değildir. Eğer ki bu örgütün ezici çoğunluğu bizsek yönetimlerden bizi sömüren sınıfın temsilcilerini kazımak zorundayız.

* Tüm yönetici adaylarını detaylı bir şekilde inceleyelim sadece birileri söyledi diye oy vermeyelim.

* "Gericiler gelecek" tehditleri ile korkutulan demokrat unsurlar tarafından çağımızın en gerici unsurunun burjuvazi ve onun kokuşmuş düzeni olduğu iyice anlaşılmalıdır. Yaşadığımız tüm sorunların arkasında yatan bu düzen ve onun temsilcileri vardır. Burada bir orta nokta yoktur her türlü liberal unsur bizim sınıfsal düşmanımızdır.

* TMMOB bünyesinde "yetkin mühendislik" konusunda net bir tutum bildirmemek artık bir alışkanlık haline gelmiş durumdadır. Yetkin mühendislik ve onun her türlü türevi kapitalizmin yeni bir sömürü kapısıdır. Bu sömürünün karşısında tutum almayan herkes sermayenin safında yer almaktadır. Bu anlayışa oy verilmemelidir.

* Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar, Şehir Plancıları Kurultayı'na sahip çıkarak orayı bürokratlara dar edenlerin seçimlerde de bu gerici odağa gereken yanıtı vermesi gerekmektedir.

* Kürt halkına ve onun mücadelesine kin kusan sol maskeli şovenistlere oy vermeyelim. Halkların kardeşliği mücadelesi için ellerimizi birleştirelim.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları olarak bizler seçimlerde de emekten yana olan tüm sınıf kardeşlerimizi destekliyoruz.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

Obama Bush'un izinde...

Emperyalist savaş makinesi namluları Yemen halkına çevirdi!

26 Aralık'ta Amsterdam-Detroit seferini yapan uçakta bulunan Nijeryalı bir yolcunun başarısız intihar eylemi girişiminde bulunması, "ikinci bir 11 Eylül faciası son anda önlendi" şeklinde abartılı bir haberle dünyaya duyuruldu. Sansasyonel bir şekilde yayılan haber, ABD emperyalizminin Afganistan ve Irak'tan sonra üçüncü savaş cephesini Yemen'de açmak için yaptığının resmen açıklanmasına gerekçe oldu.

Savaş tamtamlarının bahanesi olan eylem şabelidir!

Başarısız eylem girişiminin hemen ardından, Nijeryalı failin El Kaide'nin Yemen'deki koluna bağlı olduğu haberleri ortalığa yayıldı. ABD medyası, Ömer Faruk Abdülmütalip adlı eylemcinin, "Yemen'de El Kaide tarafından eğitildiğini" itiraf ettiğini öne süren haberleri manşete taşıdı. Dahası, eylemcinin "Yemen'de benim gibi daha çok kişi var" dediği iddia edilerek, "zaman yitirmeden Yemen'de yeni cephe açmak gerek" şeklinde özetlenebilecek zehirli söylem, Amerikan toplumunun başına kakılmaya başladı.

ABD medyası, son günlerde Yemen'i "El Kaide'nin yeni üssü" ilan etti. Bu savaş borazanlarına göre, "Yemen El Kaide'nin üssü ise, 'güvenlik tehdidi' oluşturan bu üssü ortadan kaldırmak da ABD savaş makinesinin işidir."

Afganistan, Irak işgalleri öncesinde olduğu gibi, bu zehirli propaganda, ABD toplumunu yeni bir savaşa hazırlamanın aracı olarak kullanılıyor. Oysa Amerikan haber alma teşkilatının (CIA) eylem girişimine doğrudan zemin hazırladığına dair güçlü kanıtlar var.

Abdülmuttalip adlı eylemcinin babası, oğlu ile ilgili ABD büyükelçiliğine -yani CIA'ya- haber verdiğini açıkladı. Demek oluyor ki, eylemci CIA tarafından tanınan ve izlenen biri. Bu kişinin İngiliz iç istihbarat servisi M15 tarafından da tanınıp izlendiği, *Times* gazetesinde yayınlanan bir haberle ortaya konuldu. Böyle birinin nasıl oluyor da ABD uçağına binmesine izin verildiğini bizzat Barack Obama da sorma gereği duymaktadır.

Bu önemli bilgiyi gizlemenin olanağı kalmadığı için yansıtmak durumunda kalan medya, yüzlerce kişinin hayatıyla ilgili olaya "sıradan, önemsiz bir haber" muamelesi yaptı. Oysa uçakta bulunan 300 kişi öldürülseydi, bunun sorumlusu CIA olacaktı. Buna göre CIA şeflerinin de, Abdülmuttalip ile birlikte yargılanması gerekirdi. Ancak Barack Obama yönetimi ile savaş borazanı medya, olaydan, Yemen halkına karşı açılacak yeni cephe lehine propaganda yapmak için yararlanmaya çalışıyorlar.

Yemen halkına karşı cephe açma hazırlığı yeni değil

Son olayla birlikte iyice açığa çıkmış olmakla birlikte, üçüncü cephe açma hazırlıkları yeni değil. Nitekim son bir yılda gerçekleşen bu türden eylem veya eylem girişimlerinin tümünün Yemen'le bağlantılı olduğu iddia edildi. "Terörizmin yeni üssü Yemen" söylemini öne çıkartan savaş baronlarının hizmetindeki medya, Yemen halkına karşı girişilecek saldırının

zeminini aylar öncesinden döşemeye başlamıştı. Noel'e denk getirilen son eylem girişimi ise, savaş tamtamlarının sesini iyice yükseltmelerinin vesilesi oldu.

Yemen'de olduğu iddia edilen El Kaide kamplarına son dönemde çok sayıda yabancı gittiği, Irak ve Afganistan'dan kaçan militanların da burada toplandığı iddialarını içeren "kaynağı belirsiz" haberler, üçüncü cepheye zemin hazırlama faaliyetinden başka bir şey değildir.

Bu arada CIA ajanları ile ABD özel kuvvetlerinin aylardır "Yemen güçlerine destek vermek" için bu ülkede konumlandığı biliniyor. ABD'nin belli başlı gazetelerinden biri olan *New York Times* da, ABD'nin Irak ve Afganistan'dan sonra terörle mücadele için Yemen'de sessiz ve gizlice üçüncü bir cephe açtığını yazmıştı.

Yemen-Suudi Arabistan gerici rejimleri ABD'nin suç ortakları

Belirtmek gerekiyor ki, Yemen'de iç savaş noktasına varan çatışmalarda El Kaide'nin adı bile anılmıyor. Nitekim Barack Obama yönetiminin sözcüleri de, Yemen'de sadece birkaç yüz kişilik bir El Kaide gücü olduğunu söylüyorlar. Yemen'deki esas çatışma ise, ülkenin kuzeyinde ayrımcılığa karşı mücadele eden Şii Zeydi hareketi ile Yemen-Suudi Arabistan orduları arasında devam ediyor. Gericici rejime karşı mücadelenin sürdüğü diğer bölge ise, Aden merkezli ülkenin güney bölgesidir.

"Ayrılkıç" diye tanımlanan güneydeki hareket, ülke kaynaklarının adil şekilde bölüşülmesini talep ediyor.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, emperyalistlerin desteğindeki Kuzey Yemen Cumhuriyeti ile Güney Yemen Demokratik Halk Cumhuriyeti arasında şiddetli çatışmalar yaşanmış, Güney'in yenilgiye uğratılmasından sonra Yemen "birleşmiş"ti. Bu bölgedeki çatışma, sorunlu birleşme dönemine kadar uzanıyor. Hareket, Ali Abdullah Salih başkanlığındaki gerici yönetime bağımlılığa son vermek istiyor.

Orduyu seferber eden Yemen rejimi El Kaide'den bağımsız olarak iki cephede halkına karşı savaşıyor. Aylardan beri devam eden hava ve kara bombardımanlarında yüzler kişi katledilmiş, çok sayıda yerleşim yeri tahrip edilmiş, Şii halkın bir kısmı yerini yurdunu terk etmek zorunda kalmıştır.

Yemen ordusunun yanısıra, İran'ın kuzeydeki Şii Zeydi hareketine destek verdiği iddiasıyla savaşa katılan Amerikancı Suudi Arabistan rejimi, birkaç ay önce Yemen topraklarına girerek, Şii halkına karşı devam eden savaşa katıldı. Ordusunu Yemen halkına karşı savaşa süren şeriatçı Suudi Arabistan rejimi, fiilen ABD adına tetikçilik yaparak, halklara karşı ağır suçlar işlemeye başlamıştır.

Bir yılı aşkın süredir Yemen'de bulunan Amerikan özel kuvvetleri ile CIA elemanlarının ise her iki bölgedeki çatışmalarla yakından ilgilendiği, dahası saldırgan ordulara "danışman"lık yaptığı resmi açıklamalarda da dile getirilmektedir. Tüm bunlar üçüncü cephenin açılmasının basamaklarıdır.

Yemen halklarına savaş ilan ediliyor

Barack Obama'nın başkanlık koltuğuna oturması ile ABD'nin yeni bir döneme girdiğine dair safsatalar ortalığı kaplamıştı. Yerlerde sürünen emperyalist ABD rejiminin imajını düzeltme yarışına girişen yarıdakçı takımı ile avanak liberaller, "siyahi Obama"nın saldırganlık ve savaş politikasına son vereceği, demokratik diyalog sürecini başlatacağı, Filistin sorununu çözeceği, işgallere son vereceği vb. iddialar ortaya atma yarışına girmişlerdi.

Obama'nın özünde neofaşist çetenin şefi Bush'tan farkı olmadığını anlamak için birkaç aylık süre yeterli oldu. Afganistan'daki işgalci güçlere on binlerce takviye asker gönderen Obama, 640 milyar dolarlık ABD savaş bütçesini de tereddütsüz onayladı. Yemen'e açılacak yeni cephe ile ilgili Obama'nın yaptığı açıklamalar ise, avanak liberalleri bile hayal kırıklığına uğrattak cinstendir.

Ortadoğu ve Orta Asya'daki ABD işgal güçlerinin başında bulunan Orgeneral David Patreaus'u Yemen'e gönderen Obama, savaş naraları atma konusunda Bush'tan geri olmadığını kanıtladı.

"Masum erkekleri, kadınları çocukları katletmeye çalışanlar şunu bilmeliler ki, ABD sadece savunmasını güçlendirmekten daha fazlasını yapacak. İster Afganistan veya Pakistan ister Yemen veya Somali'de olsunlar bizi tehdit eden radikalleri bozguna uğratmak için ulusumuzun elindeki tüm imkanları kullanacağız" açıklamasını yapan Barack Obama, ABD savaş makinesinin şeflerine yoksul halklara karşı yeni bir cephe açma emri verdiğini ilan etti.

Öte yandan ABD ile Yemen'in başkenti Sana'daki büyükelçiliklerini kapatma kararı alan İngiltere Başbakanı Gordon Brown, "Yemen sorunu" ile ilgili özel bir toplantı yapılmasını da talep ederek, Pentagon'un savaş baronlarıyla aktif suç ortaklığına, - Bush'un fino köpeği" Tony Blair gibi- devam edeceğini ortaya koydu.

İşsizliğin yüzde 40'a ulaştığı 23 milyon nüfuslu yoksul bir ülke olan Yemen, savaş ilan etmeye hazırlanan emperyalist zorbaların kaba tehdidi altında bulunmaktadır. Emperyalist/siyonist güçlerin yürüttüğü halkları köleleştirme seferinin devamı olan bu küstahça saldırganlığa karşı Yemen halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmek, Ortadoğu başta olmak üzere, dünyadaki tüm ilerici devrimci güçlerin önünde duran güncel bir görevdir.

Kitle hareketi İran'daki Mollalar rejimini sarsıyor...

Hiçbir güç halkların isyan etme iradesini kıramaz!

Haziran 2009'da İran'da başlayan kitle hareketi, kısa sürede yüz binlerce kişinin katıldığı ayaklanma havasına bürünmüş, ancak önderlik planında karşılaştığı temelli sorunlar ve azgın devlet terörü sonucu geri çekilmişti.

Emperyalist/siyonist güçlerin İran'ı hedef alan tacizlerini demagoji malzemesi olarak kullanan gerici molla rejimi, bu avantajı kitle hareketini karalamak için kullandığı halde, halkta biriken öfkeyi ancak bir süreliğine kontrol edebildi. Aşure gününde yeniden patlak veren kitle hareketi, seçim yolsuzluğuna karşı başlamışken, gelinen yerde Mollalar'ın dikta rejimini hedef alan talepler öne çıkıyor.

Mollaların rejimi katliamcı yüzünü demagojiyle örtmeye çalışıyor!

1979 devrimini izleyen kısa bir geçiş sürecinin ardından ilerici-devrimci güçlere karşı fütursuz bir saldırı başlatan gerici mollalar, işi fiziki imha noktasına vardırıldılar. İran devriminde etkin bir rol oynayan devrimci hareketi fiziken ortadan kaldırma taktiği izleyen Molla rejim, Irak ordusunun İran'a saldırmasını da fırsat bilerek, ülkedeki muhalif sesleri vahşi yöntemlerle susturdu.

Rejime karşı mücadele eden her muhalif gücü zorbalıkla susturmayı devlet politikası haline getiren mollalar, rejimlerini güvence altına alabilmek için militarist güçlere dayandılar. Devrim Muhafızları, Pasdaran, Besic gibi adlar altında örgütlenen militarist güçler, ülke genelinde terör estirerek toplumu sindirmeye çalıştı. Son olarak Aşure gününde patlak veren gösterilere de gaz bombaları ve coplarla saldıran kolluk kuvvetleri, kitlenin militan duruşu karşısında acze düşünce, hedef gözeterek eylemcilere ateş açtı. Saldırıda 20'ye yakın kişi katledildi, onlarca kişi de yaralandı.

Kokuşmuş gerici rejime karşı biriken öfke öyle bir noktaya varmış ki, artık kitleler ölümü göze alarak sokağa çıkmaktadır. Bu kararlılık karşısında acze düşen Mahmud Ahmedinejad yönetimi, 500'ü aşkın eylemciyi tutuklamış, muhalefet liderlerini ise ölümle tehdit etmiştir. Şii inancına göre Aşure gününde şiddet yasak olduğu halde katliam yapan Mollalar rejimi, özünde devrik Şah rejiminden farklı olmadığını ortaya koyuyor.

Dinci diktatörlüğe karşı biriken öfkeyi kontrol etmekte zorlanan Ahmedinejad yönetimi, demagojiden medet ummaktadır. Elinde zorbalık dışında bir silah kalmayan yönetim, demokratik talepler uğruna sokaklara çıkan yüz binlere, ABD, İsrail, İngiltere işbirlikçisi damgası vurmaya çalışıyor. Emperyalist/siyonist güçlerin İran'a karşı takındıkları küstahça tutumlar Mollalar rejiminin işine yarasa da, artık Ahmedinejad ve müritlerinin "çamur at izi kalsın" taktiğinin pek işe yaramadığı anlaşılıyor. Zira rejimin katliamcı yüzünü örtmenin olanağı kalmamıştır.

Muhalefetin sınırları ve devrim tartışmaları

İran'la ilgili yapılan, "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" şeklindeki saptamanın bir karşılığı var. Toplumsal muhalefetin patlamaları, kısa sürede militan,

kitlesel bir boyut kazanabilmesi, rejimin zorbalığına rağmen sergilenen direniş, yanısıra rejimin çatlaklarının derinleşmesi gibi olgular, İranlı egemenlerin eskisi gibi yönetebilme imkan ve yeteneğinden yoksun olduklarına işaret ediyor.

Kitle hareketinin Şah rejimini yıkan devrimle bazı benzerlikler taşıması, İran'da yeni bir devrimin işaretleri olarak değerlendiriliyor. Kuşkusuz ki, her kapitalist ülkede potansiyel olarak devrim olasılığı vardır. Yakın geçmişte devrim yapan, ancak inisiyatif dinci zorbalara kaptıran İran halkı sözkonusu olduğunda ise, devrim olasılığının daha da yüksek olması doğaldır. Oysa İran'daki kitle hareketinin verili koşullardaki siyasal önderliğinin sınırları, bu siyasal çizginin bir devrime önderlik etme ufku ve iradesinden yoksun olduğunu gösteriyor. Ayrıca "reformcu" diye tanımlanan siyasal güçler, sokaklara çıkan yüz binlere pratikte önderlik edebilecek bir örgütlülüğünden de yoksun görünüyor.

"Yeşil Hareket" adıyla anılmaya başlayan reformcu güçlerin liderleri ise, yakın geçmişte Mollalar rejiminin üst düzey yöneticileri idi. Örneğin eski Cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi, eski başbakan Mir Hüseyin Musevi, eski Meclis Başkanı Mehdi Kerrubi gibi isimler Yeşil Hareket'in önde gelen liderleri kabul ediliyor. Nitekim Mahmud Ahmedinejad yönetimi de bu liderleri suçluyor. Ayrıca dinsel çizgiyi temel almayan bu hareket, bazı "dini liderler"le de yakın işbirliği içinde bulunuyor. Ayetullah Muntazeri, Ayetullah Sani, Ayetullah Musevi Erdebili, Ayetullah Beyat gibi isimler Yeşil Hareket'le yakın işbirliği içindedir.

Yeşil Hareket'in reform programına bakıldığında, bu hareketin düzen içi olmanın da ötesinde, işçi sınıfı ve emekçilere yabancı olduğu da anlaşılmalıdır. Zira hareketin "demokratik talepler" listesinde bile emekçilerin temel demokratik taleplerine yer verilmemektedir. Başlıca talepler şöyle sıralanıyor:

- * Serbest seçimler,
- * Barışçıl gösteri yapma hakkı,
- * Tüm düşünce ve siyasi suçlarının serbest bırakılması,
- * Basının özgürleştirilmesi,
- * Partilere özgürlük,
- * Üniversite rektörlerinin üniversitelilerin oyuyla iş başına gelmesi,
- * Meclisin genel af çıkarması,
- * Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle ilgili hakikati

araştırma komisyonunun kurulması,

- * Mahmud Ahmedinejad'ın istifa etmesi
- * Serbest seçimlerin gerçekleştirilmesi...

Devletten bağımsız örgütlenen, hak arama mücadelesi veren, grev yapan işçilerin azgın devlet terörüne maruz kaldığı, işçi liderlerinin eş ve çocuklarının bile tutuklandığı İran gibi bir ülkede "reformcu hareket" sendikal örgütlenme, grev, toplu iş sözleşmesi gibi işçi ve emekçilerin asgari demokratik taleplerini dillendirmekten geri durmaktadır. Yeşil Hareket'in işçi sınıfı ve emekçilerin taleplerine uzak durması bir tesadüf olamaz, burada açık bir sınıfsal tercih sözkonusudur.

Yeşil Hareket, egemenler arası iktidar çatışmasında bir taraftır. "Diktatörlüğe karşı reform" çizgisini temsil ediyor. Kitle hareketine yakınlığı ilerici bir nitelik taşımasından çok, devletin militarist kurumlarını denetim altında tutan egemen klikle baş edebilmek için kitle desteğine muhtaç olmasıdır. Bu yönüyle kitlelerin Mollalar rejimine karşı biriken öfkesini iktidar çatışmasında bir dayanak olarak kullanıyor. Bu yönüyle Yeşil Hareket'in -belli bir dönem peşinden sürüklemeyi başarabilse bile-, İran işçi sınıfı ve emekçilerinin taleplerini karşılaması sözkonusu bile olamaz.

Verili koşullardaki hareketin, 1979 devrimini başarıya ulaştıran hareketten bir diğer temelli farkı, işçi sınıfı ile devrimci hareketin o dönemdeki gücü, etkisi ve buna dayanarak devrimin başarısından oynadıkları temelli roldür. Nitekim Şah rejimine etkili darbeyi indiren petrol işçilerinin aylarca süren grevi olmuştur.

Halihazırda siyasal önderlik planında yaşadığı sorunlar ya da Yeşil Hareket'in halen en etkili "muhalef" siyasal güç olmasının yarattığı/yaracağı handikaplar olsa da, İran'da gelişen kitle hareketi büyük bir önem taşıyor. Zira işkenceci/katliamcı niteliğiyle bilinen zorba bir rejime karşı alanlara çıkan yüz binler, hiçbir gücün halkların direnme iradesi kıramayacağını bir kez daha kanıtlamaktadır.

İran'daki hareket sömürüye, baskıya, işkenceye, işsizlik ve yoksulluğa, cinsiyetçi, zorba bir rejime karşı halkın isyanıdır. Bu isyan hareketinin her tür sömürüye, ayrımcılığa, zorbalığa, köleliğe son verilebilmesi şancak devrimci bir önderlikle buluşabildiğinde mümkün olacaktır. İsyen hareketleri, devrimci akım ya da akımların harekete önderlik edebilecek düzeye gelebilmeleri için gerekli olan nicel ve nitel sıçramalara uygun zemini de hazırlar.

2010'a girerken...

M. Can Yüce

Krizli, çatışmalı ve çok daha zorlu bir yıla girdik. Hem dünya ve Ortadoğu düzeyinde, hem de Türkiye ve Kürdistan düzleminde... Elbette umutlar, tümünden yok değil, bu durum, sadece çok yönlü mücadele gerekliliğine işaret ediyor, onu koşulluyor.

Öteden beri dünyayı etkisi altına alan kriz, devam ediyor; kimi "krizden çıkma" belirtilerine rağmen 2010 yılının da çok yönlü bir "kriz yılı" olacağı, özellikle istihdam ve işsizlik alanlarında daha da derinleşme eğiliminde olduğu vurgulanıyor. "Şirket iflaslarına" devlet iflaslarının ekleneceği, Yunanistan, İspanya gibi ülkelerin bu durumda olduğu günlük haberlere konu olmaktadır. İşsizlik ve yoksullaşmanın, büyük toplumsal çatışma ve altüst oluşların temeli ve aynı zamanda tetikleyicisi olduğu bilinmektedir. Dünya çapındaki ekonomik ve toplumsal kriz, ciddi siyasal gelişmeler ve değişimleri koşullamaktadır.

Dünya çapındaki büyük kriz, dünyadaki güç ilişkilerini ve dengelerini de etkilemekte, öteden beri süren "çok kutupluluk" eğilimini daha da geliştirmekte ve derinleştirmektedir. ABD'nin tek egemen güç, tek kutuplu, rakipsiz bir dünya düzeni ve stratejisi ölümcül bir yara almış bulunmaktadır. Bu, salt Irak ve Afganistan'daki askeri ve politik başarısızlığından değil, aynı zamanda dünya çapındaki krizin "merkez üssü" olmasından da kaynaklanmaktadır. Bu, onun politik ve askeri üstünlüğüne ciddi bir darbe niteliğinde oldu, aynı zamanda psikolojik üstünlüğüne de ölümcül bir darbe vurdu.

Özellikle Afganistan'da yaşanan yenilgi, bu yenilginin her geçen gün biraz daha büyümesi ve bunun ortaya çıkardığı politik ve psikolojik sonuçlar, 11 Eylül sonrası büyük bir şiddetle uygulanan dünyaya tek başına yön verme, başka bir ifadeyle "Pax Amerikana" politikasının iflasına işaret etmektedir. Afganistan'daki işgal hareketinin açmazları, diğer emperyalist devletlerin iç ve dış politikalarını, bu düzlemdeki tartışma ve çekişmeleri derinleştirmektedir.

Yeni yıl içinde hem kriz ve onun tetiklediği ekonomik ve sosyal sorunlar, hem de hegemonya politikaları ve bunların açmazları, emperyalist dünyanın temel gündem maddeleri olmaya devam edecektir. Başka bir deyişle dünyamız yeni yılda "istikrar" ve düzen değil, istikrarsızlık, kriz ve çatışma etkenleriyle boğuşmak durumunda kalacaktır. İran ve son günlerde gündemin ilk sıralarına çıkartılan Yemen hedef tahtasına oturtulmasına ve bu konudaki baskılar daha da derinleşme eğiliminde olmasına rağmen bu, ABD ve müttefiklerin Ortadoğu ve dünya hegemonya stratejilerinin gerileme ve yenilme sürecini engellemeye yetmeyecektir.

Ortadoğu'da daha etkin bir rol oynama, komşularıyla uyum ve istikrarı sağlama stratejisini uygulayan Türkiye Devleti, kendi içinde ciddi bir çatışma sürecini yaşamaktadır. Bölgede ikinci derecede bir egemen güç olma isteği ve stratejisinin başarısı, "iç sorunlarını" aşmasına bağlıdır. Kuşkusuz "bölge perspektifi", iç alandaki "yeniden düzenleme" çabalarına belli bir katkıda bulunuyor, ama bunun başarı şansı, her şeyden önce içteki gücüne veya güçsüzlük etkenlerine bağlıdır.

Türkiye'de bu yıla damgasına vuracak en önemli gelişme süreçleri, iktidar çatışmasının gelişme durumu ile bu süreci çok yönlü etkileme gücüne ve potansiyeline sahip Kürt sorununun kendisidir. Daha önceki değerlendirmelerimizde vurguladığımız gibi, Türkiye'de iktidar ilişkileri ve dengeleri yeniden

kurulmaya, TC ve iç yapısı yeniden yapılandırılmaya çalışılmaktadır. Bu, basit bir iktidar çekişmesi değil, devleti ve onun üzerinde şekillendiği yapıyı, temelde olmasa da iç ve dış güç dengelerine göre yeniden dizayn etmeyi hedefleyen bir çatışma sürecidir. AKP hükümeti ve onu çevreleyen güç odakları ile Ordu ve üst yargı bürokrasisi arasında geçen, her geçen gün yeni boyutlar kazanan bir iktidar kavgasından söz ediyoruz. Gelinek noktada bu çatışmada AKP bir adım önde görünmektedir. Ancak bu süreçten kimin "muzaffer" olarak çıkacağını şimdiden söylemek çok güç.

Hemen vurgulayalım ki, bu çatışma bir demokrasi ve demokratikleşme çatışması değildir. Yine çatışma, demokratlarla anti-demokratlar arasında geçen bir çatışma değildir. Bunu net olarak vurgularken bu çatışma sürecinin ve ortaya çıkardığı ve ortaya çıkmasına vesile olduğu gelişmelerin önemsiz olduğunu vurgulamak istemiyoruz. Tersine vurguladığımız birinci nokta ne kadar önemli ise, ikincisi de belli ölçülerde önemlidir. Ordunun, istenilen hedef ve düzlemde olmasa da kontrgerillanın tartışma konusu olması, bu bağlamda Cumhuriyet tarihinin kanlı ve karanlık sayfalarının aralanmaya başlanması politik ve psikolojik olarak çok önemlidir. Bir Dersim katliamının tartışma konusu olması, belli ölçülerde de olsa ordunun tartışılması ve "dokunulmaz zırhına" yıpratıcı darbelerin vurulması çok önemlidir. Bu, devrimci tartışma ve düşüncelerin toplumda gelişmesine zemin sunabilecek, tetikleyebilecek bir durumdur.

Kürdistan'da ardı arkası kesilmeyen operasyonlar, DTP'nin kapatılması, üyelerine karşı başlatılan süre avı, gözaltına alınan üyelerinin utanç verici bir biçimde kelepçelenmesi ve askeri düzene tabi tuturulması, işçi ve emekçilere yapılan saldırılar, TEKEL işçilerine yönelik uygulanan saldırganlık, var olan iktidar çekişmesinin bir demokrasi mücadelesi olmadığını çok net bir biçimde kanıtlamaktadır. Yine 12 Eylül ve 12 Eylül Anayasası'nın özüne ve ruhuna dokunulmaması da bu sürecin niteliği, hedefleri konusunda önemli veriler sunmaktadır. Dolayısıyla bu süreçte olup bitenler üzerinden "demokrasi hayalleri" görmek veya kurgulamak, kendini kandırmaktan başka bir anlama gelmemektedir. Öte yandan bu çatışma sürecini, taraflarını ve bu çatışmanın ortaya çıkardığı ve ortaya çıkarabileceği sonuç ve etkileri görmemek de kendini basit ve uzaktan bir izleyici konumuna düşürmek anlamına gelmektedir. Bu süreç, doğası gereği, boşluklar, çatlaklar ve her açıdan "politize olmuş" bir kitlesel duyarlılık zemininin ortaya çıktığı bir süreçtir. Bunun devrimci mücadelenin gelişmesi açısından ne denli önemli olduğu inkâr edilmez bir olgudur!

Bir kez daha tekrarlamakta yarar var: Türkiye'de demokratikleşme ve burjuva anlamda demokrasinin gelişmesi ve kurulması, Kürdistan sorununun çözülmesinden geçer. Bu çözüm ise Kürt halkının kendi geleceği ve kaderi üzerinde söz ve karar sahibi olması, eşit ve özgür bir ulusal varlık olarak tanınmasından başka bir şey değildir. Bunun da sıradan reformlar değil, devrim sorunu olduğu, hayatın her gün doğruladığı ve döne döne kanıtladığı bir gerçekliktir! Kürtler'i bir ulus, eşit ve geleceği üzerinde tek söz ve karar merkezi olarak görmeyen hiçbir çözüm, gerçek anlamda çözüm olamaz! Kürt ve Kürdistan sorunu çözülmeden Türkiye'de, sürmekte

olan iktidar kavgasının sonucu ne olursa olsun, demokratikleşme gerçekleşemez. Tersine "iktidar taraflarının" elinde bir baskı unsuru ve bahanesi olmaya devam edecektir!

Hayatın kendisi bu gerçekliği her gün yeniden yeniden doğrulamasına rağmen "bizim" Kürtler, onların politik temsilcileri bu basit gerçeği görüyorlar mı, görüp de gereklerini, onun gerektirdiği politik refleksleri gösterebiliyorlar mı? Yoksa demokrasi hayalleri görmeye, Meclisi onun "mabedi" olarak değerlendirmeye devam mı ediyorlar?

Belediye başkanları gözaltına almıyor, 12 Eylül karanlığında olduğu gibi askeri düzene sokturularak gözdağı verilerek teşhir ediliyor. Böylece devletin, TC'nin gerçek özü çok çarpıcı bir biçimde kendilerine hatırlatılıyor. Peki, bunun anlamı nedir? Çözüm yeri olarak Meclisi göstermek midir? Yoksa bu, bu düzen içine kabul edilme, bir parya olarak, ama resmen tanınma çizgisinin "doğruluğunu" mu kanıtlamaktadır? Peki, her aşağılanma uygulaması karşısında gösterilen teslimiyetçi tutumun şimdiye kadar itibar gördüğü görülmüş müdür?

Kuşkusuz Kürdistan'da ciddi ve önemli bir devrimci dinamizm var; bu, kendisini çoğu zaman şiddetle dışa vuruyor. Bu önemli, ama pratikte kanıtlandığı ve görüldüğü gibi tek başına sonuç tayin etmeye yetmiyor. Kedisini için, yani özgür istemlerini ve iradesini ifade edecek bir program ve stratejik çizgiden yoksunluk, şiddetle ortaya konulan dinamizmin boşa akmasına, hatta kimi zaman kendisine dönen bir silah işlevini görmesine yol açabiliyor. Temel sorun budur! Yani devrimci dinamizm ile teslimiyetçi çizgi ve tek kişi iktidarına dayalı, Kürt halkının en sıradan demokratik katılımını içermeyen despotik iktidar sistemi arasındaki bağ ve çelişkidir! Bu bağ ve çelişki, bir paradoksal bütündür.

Ne yazık ki, bu paradoksal bütün bu yıla da damgasına vuracak. Bu, "bizim" köleliğimizin devamı, Kürdistan devrimci dinamizmi ve enerjisinin boşa akıtılması, bir kişinin keyfine göre harcanması, dahası bu gücün başkaları için bir "dolgu aracı" dönüştürülmesi anlamına gelecektir. Kürtler, politik Kürtler, onların her düzeydeki sözcüleri ve temsilcileri olduğunu iddia edenler, öncelikle yitirdikleri iradelerini, yani söz, eleştiri, sorgu ve karar süreçlerini etkileme güçlerini yeniden kazanmadan onun bunun için alay konusu olmaktan kurtulamazlar! Demokrasi mücadelesinin, özgürleşme kavgasının en temel ve önemli cephesinin bu olduğu kesin değil midir? Devlet, dost ve düşman karşısında saygın bir taraf olarak değer görmeyen temel koşulu bu değilse nedir?

Son sözüm Kürt halkının temsilcisi olduğunu iddia edenleredir: TC sizi tek sıra haline koyup askeri düzen içinde yürütüyor. Bu utanç karesi hepimizin onurunu incitiyor. "TC budur işte" dedirtiyor. Peki, doğruluğunu ve yanlışlığını tartışmadan İmralı'dan, "yüksek iradede" gelen her söz karşısında tek sıra olup el pençe divan durmak, başka tür bir "emir kulu" zincirine vurulmak değilse nedir?

Bu sorunun dürüstçe yanıtı, yanıt içinde bulunulan durumun dürüstçe analizi, özgürleşmenin başlangıcı olacaktır! Yoksa iki cephedeki kısır döngü dönmeye devam edecek, bu anlamda her yeni yıl, diğer yılların bir tekrarı olacaktır...

Nice özgür ve kendimizin kendi beyinlerimiz ve ellerimizle şekillendirmeye çalıştığımız yıllara...

Edirne'de polis terörü ve linç girişimi

Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarına hız veren sermaye devleti bir süre önce düğmeye basarak şoven-ırkçı kışkırtmalar eşliğinde faşist provokasyonlar ve linç saldırılarını devreye sokmuştu.

Bir süredir Edirne'de yaşanan linç girişimleri ve faşist provokasyonlar ırkçı-şoven dalganın geldiği boyutu gözler önüne serdi. Edirne'nin yanısıra, eşzamanlı olarak Erzincan ve Kars'ta basın açıklaması yapmak isteyen devrimciler polis destekli ülkücü-faşist saldırıların hedefi oldu.

27 Aralık günü ise, 16 Aralık günü "*terör örgütü DHKP-C'nin propagandası yapmak*" iddiası ile tutuklanan Gençlik Derneği üyelerinin serbest bırakılması talebiyle gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından, dernek üyeleri linç girişimi ile karşı karşıya kaldı. Eylemin ardından saldırıyı gerçekleştiren faşistlere dokunulmazken polis tarafından yaka paça Edirne Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen gruptan 2 kişi tutuklandı.

Edirne'de devam eden ırkçı-şoven dalga 3 Ocak günü tekrar hortladı. Tutuklanan Edirne Gençlik Derneği üyeleriyle dayanışma için İstanbul ve çevre illerden Edirne'ye giden Halk Cepheçileri polis terörüne ve ülkücü-faşist güruhun linç girişimine maruz kaldılar.

Edirne girişinde durdurularak şehre girişleri engellenen Halk Cepheçileri polis ve faşistlerin birlikte gerçekleştirdiği saldırıya karşı yolu trafiğe kapattılar.

Her koşulda şehre girip eylemlerini yapacaklarını söyleyen Halk Cepheçilere gaz bombaları ve coplarla saldıran polis birçok kişiyi yaraladı. Cumhuriyet Savcılığı'ndan devrimciler için arama izni alan jandarma ekipleri, bölgeye basınına yaklaştırmazken, görüntü ve fotoğraf alınmasının önüne geçmek için gazeteciler park alanından 500 metre uzaklaştırdı.

Kars ve Erzincan'da polis terörü

Yine 3 Ocak günü, Edirne'de yaşanan polis destekli faşist saldırıları protesto etmek isteyen Kars Gençlik Derneği Girişimi öğrencilerine azgınca saldıran polis 16 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldı.

Erzincan'da 3 Ocak günü Edirne'deki tutuklanan arkadaşlarına destek için yapılan basın açıklamasında Gençlik Derneği'nden 11 öğrenci gözaltına alındı. İmza masası açılmasıyla polisin önceden provoke ettiği sivil faşistler saldırıya geçti. Gözaltına alınan öğrencilere arabada da polis saldırdı. Sivil faşistler de arabaya taş ve sopalarla saldırmaya başladı.

Bekleyişi süren devrimcilere destek

Edirne'ye gitmek isteyen Halk Cephesi üyelerinin Edirne girişindeki bekleyişleri sürerken, Edirne valisinin 'makul sayı' pazarlıklarını kabul etmeyen devrimciler için bir eylem de İstanbul'da başlatıldı.

5 Ocak günü Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen basın açıklamasıyla Edirne girişinde bekleyen devrimcilerle dayanışma eylemi başlatıldı. Bekleyişlerini sürdüren ve kente girip basın açıklaması yapmakta kararlı olduklarını bildiren grup eylemlerini gerçekleştirene kadar Galatasaray Lisesi önünde de Halk Cephesi üyeleri oturma eylemi gerçekleştirecek. Yapılan açıklamada en demokratik hak olan basın açıklaması ve seyahat haklarının engellendiği belirtilirken, Edirne'nin faşistlere terk edilmeyeceği söylendi.

Eyleme BDSP de destek verdi. Bursa Halk Cephesi de, Kent Meydanı'nda gerçekleştirdiği bir eylem ile Edirne, Erzincan ve Kars'ta gerçekleşen polis ve sivil faşist saldırılarını

protesto etti. Halk Cepheçileri tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi.

Eyleme BDSP, SODAP ve DBH de destek verdi.

Mersin'de linç girişimi

Mersin'in merkez Akdeniz İlçesi'nde 2 lise öğrencisi arasında çıkan kavgaya kısa sürede Kürtlere yönelik linç girişimine dönüştü. Kavganın sonrası Arap ve Türk kökenli yüzlerce kişi Kürtlere linç girişiminde bulundu.

Kazanlı Mahallesi'ndeki bir lisede biri Mersinli, diğeri Kürt öğrenciler arasında çıkan tartışmanın ardından okula gelen Türk aileler lise öğrencilerini linç etmeye kalkıştı. Çevrede "Kürt çocuklar Türk çocukları dövmüş" dedikodusu dolaşırken aynı biçimde Kürt ailelerin de okula gelmesinin ardından gerginlik büyüdü. "Kahrolsun PKK!", "Kürtler dışarı!" sloganları atılırken, taş ve sopaların kullanıldığı kavgada 6 kişi yaralandı. Yaralılarından durumları ağır olan 4 kişi Mersin ve Toros Devlet Hastaneleri'ne kaldırıldı.

Okulda mahsur kalan çok sayıda Kürt öğrenci ise polis araçlarına bindirilerek bölgeden uzaklaştırıldı. Son günlerde yeniden tırmanan linçlerin sermaye devletinin geleneksel imha, inkâr ve asimilasyon politikalarından beslendiği bir gerçektir.

Kısa zaman dilimleri arasında İzmir, Çanakkale, Edirne ve Mersin'de gerçekleşen linç girişimleri ise ne medyada lanse edildiği gibi "vatandaş tepkisi"dir ne de bunların kaynağı tek başına ülkücü faşistlerin kışkırtmasıdır.

Kürdistan'daki kirli savaşı meşrulaştırmak adına topluma pompalanan şovenist histerinin toplumda saflaşmalar yarattığı doğrudur. Mersin'deki Kürt öğrencilere yönelik linç girişimine de buradan bakılabilir. Fakat gerek son örnek olarak Mersin'den gerekse Edirne'deki linç girişiminden en başta imha, inkâr ve asimilasyona dayalı Kürt politikası iflas eden Türk sermaye devleti sorumludur. Keza birçok linç girişimi de polis tarafından yönlendirilmekte, linçlere göz yumulmaktadır.

İnkâr ve imhaya devam

Türk sermaye devletinin Kürt halkının özgürlük mücadelesine azgınca saldırdığı bir süreçte, devlet, her söylemi ve her pratiği ile inkar ve imhaya dayanan özünü bir kez daha gösteriyor.

5 çocuk için 305 yıl hapis cezası isteniyor

Diyarbakır Özel Yetkili Cumhuriyet Savcılığı, Şırnak'ın Beytüşşebap İlçesi'nde katıldıkları cenaze töreninde polise taş attıkları iddiasıyla tutuklanan 5 çocuk hakkında toplam 115 yıldan 305 yıla kadar değişen hapis cezası istemiyle dava açtı.

Cenaze töreninde kitleye saldıran polislerden üçü, M.Ç., Y.B., E.T., E.Ç. ve N.Ç.'nin kendilerine taş attığını öne sürerek, çocuklardan şikayetçi oldu. Savcı, Diyarbakır D Tipi Cezaevi'nde 2 aydır tutuklu bulunan 5 çocuk hakkında "Örgüt propagandası yapmak", "Örgüt üyesi olmamakla birlikte örgüt adına suç işlemek", "Kamu malına zarar vermek", "İzinsiz patlayıcı madde bulundurmak" ve "Toplu gösteri ve yürüyüş Kanunu"na muhalefet etmek iddiasıyla iddianame hazırladı. Her çocuk için 23 yıldan 61 yıla kadar toplam 115 yıldan 305 yıla kadar hapis cezası istedi.

Muş valisi infazı, "gösterici" argümanı ile meşrulaştırıyor

Muş Valisi Erdoğan Bektaş, Bulanık'ta katledilen Ağcan'ın olaylara karıştığını açıklayarak şunları söyledi: "Yapılan incelemelerde kameralar, ölen Muhtar Kemal Ağcan'ın da olaylara katıldığını tespit etmiştir. Kameralar yalan söylemiyor. Yapılan incelemede Muhtar da olaylarda görünüyor. Son taş atanı buluncaya kadar soruşturma devam edecek. Eline taş alan adamın mazereti yoktur. O taş o ele alınmayacak. Hiç kimsenin bir başkasının dükkanını kırmaya, taşlamaya, yakmaya hakkı yoktur."

"Kimsenin başkasının dükkanını taşlamaya hakkı yoktur" söylemini ve Ağcan'ın gösterilere katılmış olduğunu öne çıkararak, Aygan'ın katledilmesini meşrulaştırmaya çalışan vali, "ölmeyi hak etti" demeye getiriyor. Kitlenin üstüne pervasızca ateş açanlar hakkında yorum yapılmazken, kamera kayıtlarının incelenmesinin sürdüğü, taş atan herkesin bulunacağı da konuşmada belirtiliyor.

Bu iki örnekte de görüldüğü gibi Türk sermaye devletinin her icraatı Kürt halkına dönük inkar ve imha politikalarının bir izini taşıyor.

Silahlı tutan bilek değil yürektir!

Ali'yle yoldaşının elinde son 3-4 tane afiş kalmıştı. Duvarları süslerken yarını müjdeleyen afişler neredeyse bitmişti. Ali belindeki silaha o ana kadar dokunmamıştı. Az önce trafoya afişi yaparken iki polis motorla sokaktan geçmişti. Bunun üzerine Ali belindeki silahın emniyetini açtı.

"Yoldaş, polisler bizi görmüş olabilir, şunları da yapıp hemen çekilelim" dedi Ali, yoldaşına.

Son afişleri vurmuşlardı ki, birden bir bağırma duyular.

"Dur!.." Bağırın polis Ali'lere doğru silahını doğrultmuştu. Ali belinden silahını çıkarıp ateş etmeye başladı. O anki amacı polisleri vurmaktan çok oradan uzaklaşabilmek için zaman kazanmaktı. Amacına ulaştı da. Yaklaşık 3-4 sokak uzaklaştılar. Bu arada iki polis, durumu merkezlerine bildirip destek istemişti. Desteğe gelen sivil polisler, o an telaşla dolmuş binmişlerdi. 'Dur' dediklerinde şoför, arabayı durdurmuştu. Buna rağmen polislerden biri, ateş ederek şoförü sırtından yaraladı. Ya o an eli ayağına dolaştığı için ya da sonra yapacakları kurguyu düşünerek şoförü vurmuştu. Sonraki kurgu şu: Kaçan kişi şoförü de vurmuştu! Kaçan birinin arkasındakini sırtından vurması imkansızdı ama, Türkiye'de her şey olabilir.

Ali'yle yoldaşı uzaklaşırken girdikleri bir sokak iki taraftan da tutulmuştu. Oradan kurtulmak için birinin polisleri üzerine çekmesi gerekiyordu. Ali hiç tereddüt etmeden, "Yoldaş sen şuradan koş ben onları oyalayım" dedi. Yoldaşı hayır diyecekti ama, Ali, ona "Koş, koş, ben de ardından geleceğim" dedi. Bunun üzerine yoldaşı, Ali'nin gösterdiği tarafa doğru koştu. Ali de o an çok daha sık ateş etmeye başladı. Karşıdan da ateş ediyorlardı. Ali vuruldu. Vücuduna saplanan mermi Ali'nin hareket etmesini engelleliyordu. Yoldaşının koştuğu tarafa koşmaya başladı. Bu sırada bir iki mermi daha vücuduna saplandı. Ali yere yığıldı. Sürünerek kaldırıma çıktı. Ali hareket edemeyince polisler etrafına toplandı. Ali'nin sol elindeki silahı tekmeyle aldılar.

"Adamın iyi ki bir silahı varmış. Daha fazla veya daha güçlü silahı olsa işimiz epey zor olurdu" dedi biri.

"Solaklar böyle usta oluyor. Ama yine de elimizden kurtulamaz" dedi diğeri.

Ali belli belirsiz gülümsedi. Çünkü solak değil, sağlaktı. Sağ elinin parmaklarını makineye kaptırdıktan sonra bir ara zorlandı ama bir süre sonra bir solak kadar sol elini kullanmaya başladı. Yoldaşından silah istediği günü hatırladı.

"Yoldaş, faaliyette silahı ben alayım artık."

"İyi de yoldaş, sen silah kullanmakta zorlanırsın."

"Neden zorlanacak mışım?" Öfkeyle sormuştu bu soruyu. "Sen demiyor muydun, silahı asıl kullanan bilek değil yürektir, diye. Hem artık sol elimi iyi kullanıyorum."

"İlk söylediğin tamam ama yine de bir deneyelim bakalım sol elini o kadar iyi kullanıyor musun?" Bir hafta sonra silahı denemek için dağlık bir yere gittiler. Ali silaha yabancı değildi. Usta bir silahşör kadar olmasa bile, yine de yoldaşı hayran kalmıştı, Ali'nin silah hakimiyetine. Ali, bir yoldaşını polisin elinden kurtardıktan sonra, silahın bilekle değil yürekle kullanıldığı O'nda cisimleşmişti.

Yerde yatan Ali'nin yanına sivil bir polis sokuldu. "Seni hemen hastaneye götürmemizi istiyorsan diğer arkadaşının nereye gidebileceğini bize söyle." O an papazı oynayan biriydi. Sesi de rolüne uygundu. Ali yoldaşını ölüm pahasına kurtarmıştı. Şimdi bu papazın

isteği, Ali'nin midesini bulandırıyor. Öfkeyle baktı papaza. Papaz, "Söylemezsen burada ölene kadar bekletir bunlar seni. Ben seni uyarıyorum..." dedi. İsteddiği sonucu alamayınca, papaz rolünü oynamakta zorlanıyordu. Sesi gizlemeye çalıştığı öfkeyle doluydu.

Bu sırada ambulans geldi. Ambulansa yaralanan bir-iki polisle, polisin yaraladığı dolmuş şoförü bindirildi. Olayı gören halktan insanlar, "Onu da hastaneye götürmeyecek misiniz?" diye sordular. Hayır yanıtıyla birlikte uzaklaştırıldılar. Ali'nin yanına gidip, sorgulamaya çalışıyorlardı. Ali'den yanıt bir yana, yaralarından kaynaklı inleme sesi dahi gelmiyordu. Deneyimli bir işkenceci arkadaşlarına, bu Habip'lerden. Habip gibi davranıyor. Onu Habip'in

yanına gönderelim, dedi. Ve Ali'nin yanına gelerek ateş etti.

Ali ölümsüzler kervanına katılmıştı. Habip'lerle kucaklaşmıştı.

Bu öyküde yazanlar kurgu olabilir. Ama Alaattin yoldaşı orada bekletmelerinin başka bir nedeni olamaz. Katletme hemen yapıldıysa bile, hiç soru sorulmadan olmamıştır. Yani Alaattin yoldaş onlara Habip'lerin tavrını göstermişti. Alaattin yoldaş inandığı dava uğruna tereddüt etmeden ölümü kucakladı.

M. Kurşun

Hasta tutsakları zulmün elinden alacağız!

Hasta tutsakların serbest bırakılması için her Cuma günü **Taksim**'de gerçekleştirilen eylemler 1 Ocak günü de devam etti. 2010 yılının ilk eyleminde hasta tutsaklar zulmün elinden çekip alınana kadar mücadelenin süreceği ilan edildi.

Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen kurumlar "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" pankartı ve dövizleriyle Galatasay Lisesi önüne kadar yürüdü.

Mephisto Kitabevi önünde oturarak Çav Bella marşı söylenmesinin ardından Galatasaray Lisesi önünde açıklama okundu. Açıklamayı okuyan Av. Taylan Tanay 2009 yılında hapisanelerde hayatını kaybeden tutsakları ve ölüm nedenlerini hatırlattı.

Tanay, verilen mücadelenin amacının Güler'in özgürlüğüne başka özgürlükler katmak ve dışarıda Gülerler'i çoğaltmak olduğunu söyleyerek Antalya'da hapiste olan adli bir hasta tutsağın mektubunu okudu. Zere'nin özgürlüğünün yarattığı umudu aktaran Tanay, hasta tutsakları zulmün elinden çekip alana kadar mücadelenin süreceğini ifade etti.

Adana'da da hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle eylemler gerçekleştiren ilerici devrimci kurumlar 2 Ocak günü İnönü Parkı'nda basın açıklaması yaptılar.

Eylemde tecrit koşullarında binlerce devrimci ve demokratın cezaevlerinde tutulduğu belirtilerek bütün hasta tutsaklar serbest bırakılınca dek mücadelenin süreceği söylendi.

Açıklamada, Güler Zere'nin serbest bırakılmasının ardından "hasta tutsakların sorunlarının çözüldüğü havası"nın yaratıldığı belirtilirken bunun bir yalan olduğu ifade edildi.

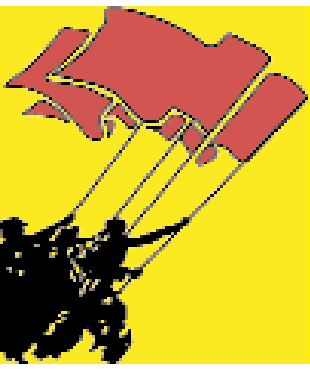
Cezaevlerindeki tecrit işkencesinin sürdüğünün belirtildiği açıklamada tutsakların ölümüne mahkum edildiklerinin altı çizildi.

Kısa süreli oturma eyleminin ardından basın açıklaması sloganlarla son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul - Adana

Mücadele Postası

Sermaye iktidarı emeklilerle alay ediyor

Sermaye iktidarının işçi ve emekçilere yönelik kapsamlı saldırılarının ardı arkası kesilmiyor. Kendi yarattıkları krizin faturasını işçi ve emekçilere kesmeye çalışan egemenler, her geçen gün yoksulluğu ve sefaleti derinleştirmeye devam ediyorlar.

Bugün için sermaye iktidarının sözcüsü AKP eliyle hayata geçirilen bu uygulamalar, son süreçte kendini oldukça yoğunlaşarak gösteriyor.

Sermaye hükümetinin başbakanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından 5 Ocak Salı günü açıklanan emekli maaşlarındaki yeni artış oranları, saldırıların hız kesmeden süreceğini bir kez daha göstermiş oldu.

“Emekli maaşlarında devrim niteliğinde düzenlemeler yaptık” diyen Erdoğan’ın AKP meclis grup toplantısında yaptığı söz konusu açıklamaya göre, 2010 yılının ilk altı ayında en düşük emekli aylığı yüzde 20.4, en yüksek emekli aylığı ise 4.5 oranında artacak.

Buna göre emekli maaşlarında en az 63 TL’lik, en çok ise 101 TL’lik bir artış olacak. Emekli maaşlarındaki en düşük rakamlar ise şöyle oluşacak: SSK emeklisi 683 TL, SSK tarım emeklisi 480 TL, esnaf emeklisi 555 TL, BAĞKUR emeklisi: 380 TL Yılın tamamında ise emekli maaşlarında en az 74 TL’lik, en çok ise 172 TL’lik bir artış gerçekleşecek.

Türk-İş tarafından 4 kişilik bir ailenin açlık sınırının 795 TL, yoksulluk sınırının ise 2 bin 588 TL düzeyinde bulunduğu düşünüldüğünde emeklilere dayatılan sefalet koşulları daha da net bir şekilde anlaşılıyor.

Konuyla ilgili açıklama yapan DİSK’e bağlı **Tüm Emekliler Sendikası**’nın (Emekli-Sen) Genel Başkanı Veli Beysülen, emeklilerin yüzde 75’inin 31 Aralık itibarıyla açlık sınırının altında yaşadığını söyledi.

Açıklamada, emekli maaşlarının zaten çok düşük olduğu ifade edildi. Türkiye’nin geçim koşullarının dikkate alınarak emeklilerin yaşam standartlarının yükseltilmesi gerektiği belirtildi. Emekçilere insanca yaşam koşulları sağlanması gerektiğini belirten Veli Beysülen, yıllarca vergi verip Sosyal Güvenlik kurumlarına prim ödemelerinin karşılığının bu olamayacağını ifade etti.

Kayıp yakınları: “Ne bekliyorsunuz?”

Kayıp yakınları, yeni yılın ilk haftasında yoğun yağışa rağmen 249. kez Galatasaray’da oturma eylemi gerçekleştirdi. Eylemde Genelkurmay Komutanlığı’nın JİTEM’in varlığını inkar ettiği söylenerek, gerçeklerin itiraf edilmesi istendi.

2 Ocak günü yapılan eylemde “Kayıpların avukatlarını değil faillerini tutuklayın” pankartı açılırken, kayıpların fotoğrafları ve karanfiller taşındı.

Basın açıklamasında 90’lı yıllarda askerlik yapmış erlerden, subaylardan, JİTEM ve Genelkurmay faaliyetleri hakkında ardı ardına itirafların gelmeye devam ettiği belirtilerek, birçok resmi belgede ve ifade de adı geçtiği halde JİTEM’in varlığının, mahkeme tutanaklarının gösterdiğinin tersine, Genelkurmay Başkanlığı’nca inkar edildiği söylendi.

Türkiye’nin kirliliğinin en karanlık merkezlerinden biri olan Genelkurmay’a bağlı Özel Harp Dairesi’nin “Kozmik odalarına” girildiğinin hatırlatıldığı açıklamada, “Oralarda gizli belgelerde sadece darbe planları değil, bizim evlatlarımızı kimlerin kaybettiği, nereye gömüldüğü de yazıyor” dendi. Devlet yetkililerine seslenilerek, “Ne bekliyorsunuz?” diye soruldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çocuklara “kayak açılımı”

Devletin Kürt açılımı, BDP’li belediye başkanlarını Diyarbakır Adliyesi önünde elleri kelepçeli ve tek sıraya dizilmiş halde gösteren fotoğrafla iflas bayrağını çekmişti. Sermaye hükümetinin Kürt sorunundaki samimiyetsizliği ve çözümsüzlüğü yeni gelişmelerle de tescillenmeye devam ediyor.

Sokak gösterilerine katılan Kürt çocuklarını cezaevlerine dolduran, işkenceden geçiren ve yeri geldiğinde katleden sermaye devleti, önündeki “çocuk engeli”ne yeni bir “çözüm” yolu buldu.

Sömürgeci sermaye devletinin bulduğu yeni “çözüm” ise yüzlerde acı bir tebessüm yaratacak cinsten.

Kürt illerinde incelemelerde bulunan Spordan Sorumlu Devlet Bakanı Faruk Özak, Doğu ve Güneydoğu Anadolu’daki 40’a yakın ilde kayak merkezleri yapmayı planladıklarını ve bu yolla, spordan ziyade sokak eylemlerine katılan çocukları spora yönlendirmeyi amaçladıklarını ifade etti.

Sermaye hükümeti, bir yandan kayak sporu aracılığıyla Kürdistan’da yeni sermaye yatırımlarının önünü açarken diğer yandan da “kayak açılımı” gibi çözüm önerileriyle samimiyetsizliğini açığa vuruyor.

Devlet Bakanı Faruk Özak projeye ilişkin olarak şu ifadeleri kullandı:

“Projeyi sportif açıdan olduğu kadar sosyal açıdan da önemsiyorum. Bölgeyi kış turizmi açısından, ekonomik, sosyal ve sportif açıdan canlandırmak istiyoruz.”

Özak, kayak merkezleri yapılacak illerin Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi ile Karadeniz Bölgesi’nde olduğunu belirtti.

Hükümetin, “kayak açılımı projesi” kapsamındaki illerin başında Tunceli, Hakkari, Ağrı ve Van geliyor. Yapılacak kayak merkezlerinde pistler, telesiyej, teleski, kayak evleri ve kafeteryalar yer alacak.

Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü, Ardahan, Van ve Ağrı’daki pist ve tesislerin yapımına başladı. Hakkari’nin Sümbül Dağı ile Tunceli’nin Ovacık ilçesinde yapılacak pistler de ihaleye çıkarıldı. Pistlerin Ocak 2011’e kadar tamamlanması hedefleniyor.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

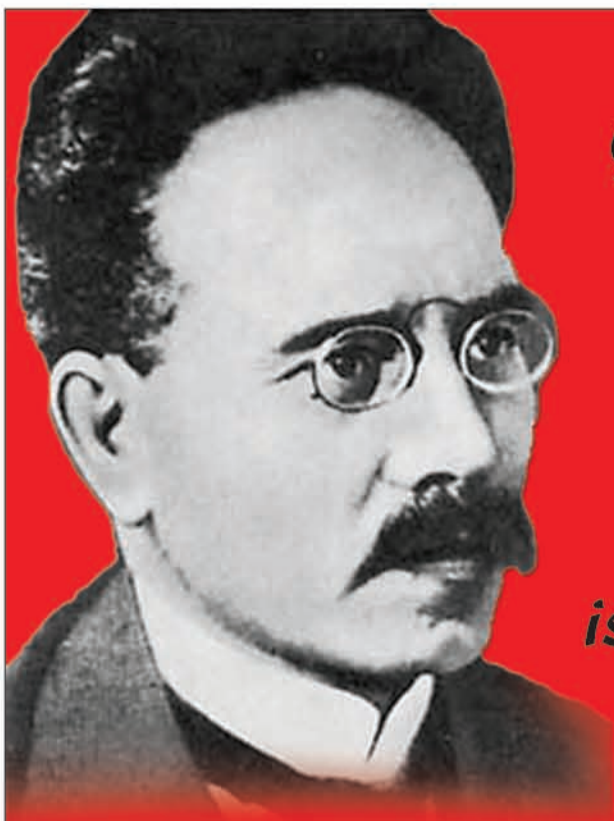
Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Belediye İşhanı Kat: 5 No:4 İzmit / KOCAELİ

Devrimci Hareket’e para cezası

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Hareket Dergisi sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü olan Fehmi Kılıç, derginin özel sayısı olarak çıkan Liseli Dev-Genç dergisindeki iki yazıdan dolayı, İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından para cezasına çarptırıldı. Liseli Dev-Genç isimli gençlik dergisinde “Liseli Dev-Genç Gençliğin Geleceğini Eline Alma Mücadelesidir” ve “Che’yi Anıyoruz” başlığını taşıyan yazılarda THKP-C ve THKO adlı örgütlerin propagandasının yapıldığı iddia edildi. Fehmi Kılıç’ın cezası 16 bin 660 TL para cezasına çevrildi ve ödenmediği takdirde hapis cezasına çevrileceği belirtildi.

"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen."

Karl Liebknecht

"Berlin'de düzen sürüyor!.. Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin düzeniniz. Devrim daha yarın olmadan, zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır! Ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: Vardım, varım, varolacağım!"

Rosa Luxemburg

**Katledilişlerinin 91. yılında
komünist önderlerin önünde
saygıyla eğiliyoruz...**